

Tân văn | Hân Vũ Phi dịch

NGUYỆT
LƯU
QUANG

Theo anh
bay đến
Tân
Thế giới

Mintbooks.vn Nhà xuất bản Văn học

Mục lục

[Hắn Đến Trước Mưa Đông?!\(1\)](#)

[Hắn Đến Trước Mưa Đông!?\(2\)](#)

[Hắn Đến Trước Mưa Đông?!\(3\)](#)

[Mắt Biếc Gợn Sóng\(1\)](#)

[Mắt Biếc Gợn Sóng\(2\)](#)

[Hàn Thiên Vũ! Sao Cậu Nỡ.](#)

[Cậu Cũng Rất Cô Đơn Phải Không?](#)

[Tuổi Thơ Trong Đôi Mắt Cậu.](#)

[Your Name.](#)

[Hắn Là Thiên Tài À?\(1\)](#)

[Hắn Là Thiên Tài À?\(2\)](#)

[Hẹn Hò?](#)

[Định Mệnh](#)

[Thanh Xuân Của Chúng Ta](#)

[Ngược Xuôi Ngang Dọc, Hóa Ra Em Vẫn Ở Đây.](#)

[Sóng Gió Bắt Đầu](#)

[Cây Non Đã Đến Lúc Phải Chống Chọi Với Bão Đông](#)

[Ánh Sáng Le Lói Của Sự Thật](#)

[Mắt Mờ Màn Sương](#)

[Cuộc Đời Ai Biết Trước Đâu?\(1\)](#)

[Cuộc Đời Ai Biết Trước Đâu?\(2\)](#)

[Ngoại Truyện 1: Đại Thiếu Gia Hà Vương.](#)

[Đốm Tàn](#)

[Thấp Đền](#)

THEO ANH ĐI ĐẾN TẬN CÙNG THẾ GIỚI

Nguyệt Lưu Quang
www.dtv-ebook.com

Hắn Đến Trước Mưa Đông?!(1)

PHẦN I. THANH XUÂN VƯỜN TRƯỜNG

Chap 1. Hắn đến trước mưa đông?!(1)

Đùng... Đùng...

Tiếng sấm vang rền từng đợt liên hồi, những tia chớp khổng lồ thay phiên nhau rạch ngang bầu trời trong đêm tối. Gió thổi rất mạnh, rít lên từng hồi, cuốn theo những chiếc lá vàng bay tứ tung trên hè phố. Âm thanh vang rền của sấm và tiếng rít của gió thật khiến người ta ám ảnh, nhất là trong đêm tối như thế này...

Không một bóng người...

Thế nhưng lại có một chiếc xe ô tô, đối chọi với thời tiết, lao nhanh trên đường về nhà.

Trong xe.

- Anh à, thế này chắc sắp có bão đấy!- Giọng nói nhẹ nhàng nhưng mang chút lo âu của một người phụ nữ vang lên.

- Sấm chớp thế này, khổ thân con bé phải ở nhà mà không có chúng ta!- Người đàn ông quay sang nhìn vợ với vẻ lo lắng không kém.

Một bé gái ngồi rúc vào lòng người phụ nữ, tuy bịt chặt tai vì sợ sấm nhưng vẫn run run, cố nói: "Ba mẹ đừng lo, chị Xuân Xuân không nhút nhát như con đâu! Hức hức..."

Bà mẹ dịu dàng vuốt nhẹ mái tóc con: "Con gái ngoan, đừng khóc, sắp về đến nhà với chị Xuân Xuân rồi!" - Bà an ủi con như vậy, nhưng vẫn quay sang dặn chồng: "Anh cứ đi bình tĩnh, thời tiết thế này nguy hiểm lắm... Với lại, con bé còn ở nhà với một đám vệ sĩ với người hầu cơ mà...!"

Người chồng gật đầu, ông sẽ bảo đảm an toàn cho cả nhà mà...

Rầm...

Tiếng động vang trời, át cả tiếng sấm sét đang vang lên rền rĩ...

Chiếc xe bị va chạm mạnh, lao thẳng vào gốc cây cổ thụ ven đường rồi lật úp. Chiếc xe đã biến dạng hoàn toàn.

Chỉ trong một phút tích tắc, thần chết đã cướp đi linh hồn của cả một gia đình...

Tại một căn biệt thự sang trọng vẫn còn rực rỡ ánh đèn.

- Tiểu thư, xin tiểu thư đi ngủ sớm ạ!

- Không sao đâu. Ta ngồi đợi ba mẹ thêm một chút nữa.

- Vâng, tiểu thư đừng lo. Chắc là ông bà bị kẹt xe vì thời tiết thôi ạ.- Cô hầu nữ nhẹ nhàng nói khi thấy vẻ mặt ngóng trông và có phần bất an của cô chủ.

Reng... Reng...(tiếng chuông điện thoại)

Dường như đã chờ đợi từ rất lâu rồi, nhanh như tên bắn cô bé nhấc chiếc máy điện thoại lên, áp vào tai nghe.

- Alo, xin hỏi đây có phải là người nhà ông bà Mai Văn Vĩ không ạ?

Sao lại là giọng nói này cơ chứ? Giọng nói cấp bách nhưng ẩn chứa trong đó là sự buồn bã tang thương. Đây không phải là giọng nói mà cô bé mong chờ. Tim cô bỗng dưng đau nhói như dự cảm có chuyện chẳng lành:" V... Vâng..."

" Xin cô hãy đến đây ngay. Ông bà và một cháu bé đã tử vong vì tai nạn!"- Người đàn ông thông báo tin tức đối với ông mà nói đã quá quen thuộc, nhưng không biết đối với một cô bé mới 13 tuổi, đó là một trận sấm sét kinh hoàng khiến cả bầu trời vụn vỡ.

Chiếc điện thoại rơi xuống đất. Tất cả biến mất chẳng còn lại gì. Cô bé đứng im như phỗng, đau đớn đến đỉnh điểm...

5 năm sau...

-kính thưa quý vị và các bạn! Dự báo thời tiết hôm nay trời nắng đẹp...

" Bíp"

" Trời nắng là đủ rồi... Đi học thôi!"

Mai Tuyết Xuân xách chiếc cặp đeo lên vai. Nó bình tĩnh sửa soạn lại áo quần rồi ung dung dắt chiếc xe ra ngoài cửa...

" Chào cả nhà con đi học ạ!" Nó bật ra câu nói ấy như một thói quen 5 năm trước đây, dẫu nó biết rằng lời chào ấy sẽ tan vào khoảng hư vô...

Nó đến trường với một tâm trạng rất tốt.

A, dự báo thời tiết đúng là rất chuẩn nha. Nó yêu buổi sáng vô cùng. Âm thanh nhộn nhịp của xe cộ, tiếng chim hót líu lo trong nắng sớm bình minh, những giọt sương còn đọng lại trên lá long lanh... như những giọt nước trong lành tưới mát tâm hồn nó vậy...

Nó bước vào lớp với thần sắc của một thiếu nữ 18 tuổi tràn đầy nhiệt huyết thanh xuân.

" Sư tử, chào buổi sáng" Châu Ngọc vỗ vai nó. " Nè, hôm qua có coi phim của Đại thần không vậy?"

Đại thần? Ai? Dương Dương? Luhan? Lý Dịch Phong? Kris? Vương Nguyên? Bao nhiêu gương mặt của chư vị Đại thần gì gì đấy hiện lên trong đầu nó. Thấy khuôn mặt ngệt ra của Tuyết Xuân, bất giác Châu Ngọc tụt hứng.

Nhỏ bạn chép miệng, thở ngắn than dài. Toàn là những câu khuyên bảo nên học tập nó quan tâm đến các idol hay phim ảnh gì đấy cho tươi đời. Nhỏ nói mà giọng đọc truyền cảm như kể chuyện. Tuyết Mai muốn tỉnh mà không thể tỉnh nổi. Than ôi, mới sáng sớm mà...

" Em nói cho tì nghe, tóm lại...Ai? Hở? Hôm nay có đại thần đến á???" Giọng Châu Ngọc hét lên, chứa đầy sự ngạc nhiên và phấn khích, làm nó giật mình tỉnh ngủ.

" Ờ, chẳng phải nó thấy trai đẹp là quên luôn mình hay sao?" Tuyết Xuân tròn mắt khi thấy nhỏ bạn đã bắn tiêu sang vùng đất tin tức.

"wei, zai đẹp à nha... Mới chuyển đến trường mình sao? Debaek..."

" Phải, bạn tui học cùng cậu ấy gọi điện đến nói trường mình thật là có điểm phúc khi cậu ấy chuyển đến đây!!!"

"Oa kì tích , kì tích, kì tích của tạo hoá đấy"

....

" Cũng chỉ là một người chuyển đến thôi mà. Có gì đâu mà làm quá lên thế?" Nó chép miệng, cười trừ. Nó chưa bao giờ để ý mấy chuyện vớ

vẫn ấy. Nó không bao giờ nghe...

Nhưng thật kì lạ... Nó đưa tay chống cằm, mắt nhắm hờ nhưng không thể kiểm soát đôi tai của mình. Chúng cứ động lên nghe như háo hức lắm...

"Thánh đến, thánh đến anh em!!"

"Thánh" là một thuật ngữ chỉ các thầy cô giáo mà bọn trong lớp gọi. Sở dĩ nó sinh ra là vì thầy cô có đủ nghìn mắt nghìn tay để nắm thóp học sinh bất kì lúc nào... Than ôi, thánh vào một lát, cảm tưởng cả lớp học như một thánh đường ... Vâng, tất cả là của ngài tất...

Đó là trong suy nghĩ của Tuyết Xuân. Nhưng đối với các bạn khác, đặc biệt là hội con gái, và đặc biệt hơn là trong sáng hôm nay...

"Các em, hôm nay lớp chúng ta có một bạn học mới. Các em cho một tràng pháo tay để chào đón bạn nhé!"

Nó mở to mắt xem đó là thánh nhân phương nào mà làm bọn con gái hồn xiêu phách lạc thế...

Một cậu bạn bước vào...

Khí chất của cậu ta xuất hiện khi xác chưa đến nơi. Cậu ta xuất hiện với gương mặt xuất thần.

Cậu ta đứng trên bục giảng mà tựa như trong tranh vẽ... Gương mặt đẹp không tì vết, không một chút khuyết điểm: đôi mắt sâu thẳm, huyền bí, khiến ai đã lọt vào thì khó mà thoát được, chiếc mũi nhỏ vô cùng cân đối cùng xương quai hàm cực kì quyến rũ... Dường như cậu ta chính là một món quà của tạo hoá, hay đúng hơn nữa là một thiên thần ghé chơi chốn nhân gian...

" Chào các bạn! Mình tên Hàn Thiên Vũ. Mình là một chàng trai hoàn hảo, ưu tú, đến giờ vẫn chưa từng yêu ai... Mình đồng thời là một người nghị lực, lấy trí thông minh làm tiêu chuẩn hàng đầu. Mình còn là một con người hết sức khiêm tốn. Ngoài ra... Ah mình nói hơi nhiều chút... Ngày hôm nay rất vui khi được gặp các bạn. Mong các bạn giúp đỡ..."

Hắn chưa nói hết câu, bọn con gái đã đổ từ bao giờ. Tuyết Xuân, nó cũng là con người, nó yêu mến cái đẹp, lại là con gái, nó lại càng si mê, ngẩn ngơ trước vẻ đẹp của hắn...

Nhưng chính cái thói nói lảm nhảm ngay từ lần gặp đầu tiên của hắn lại như một gáo nước lạnh, một cái đánh thật đau kéo nó ra khỏi giấc mộng chập chờn của sự thần thờ- một cảm giác chưa bao giờ xuất hiện trong trí óc cũng như trong trái tim nó...

Ngay ngày hôm ấy, hắn đã làm nó bốc hỏa lên đầu...

THEO ANH ĐI ĐẾN TẬN CÙNG THẾ GIỚI

Nguyệt Lưu Quang
www.dtv-ebook.com

Hắn Đến Trước Mưa Đông!?(2)

"Được rồi, được rồi... Thiên Vũ. Cô xếp chỗ ngồi cho em nhé..." Cô cười mà bật ra thành tiếng vì lần đầu tiên thấy một em tự tin đến như vậy, nhưng cũng có thể là vì gương mặt đẹp vô đối khi tự cao tự đại của hắn.

"Vậy đi!" Cô nói giọng quả quyết:" Hay là em ngồi cạnh Tuyết Xuân nhé? Bạn ấy là lớp trưởng, học giỏi nhất lớp, lại rất tốt và nhanh nhẹn nữa... Cô tin là bạn ấy sẽ giúp em sớm quen với môi trường học tập ở đây..."

Từ " hay là" được cô nói hay quá! Hic... Cô hỏi mà như không...ai chẳng hiểu rằng cô đang chỉ định chứ...

Sấm chớp đang ùn ùn kéo đến trước mặt nó. Ôi mẹ ời, chết mất thôi...

" Dạ được ạ!" Hắn đáp với gương mặt "hớn hờ như một đứa trẻ được quà", tung tủy chạy đến ngồi cạnh nó. Bất giác nó bồi hồi xúc động. Phải, nó rung cảm trước gương mặt của hắn, bởi vì... trông giống gương mặt của ông Sáu khi nhìn thấy bé Thu lần đầu tiên trong truyện ngắn" chiếc lược ngà" của Nguyễn Quang Sáng quá!

Chắc nó tưởng nó chết ngạt. Nhưng nó đâu có để ý rằng tất cả con gái trong lớp đều nhìn nó bằng ánh mắt ghen tỵ, đều cho rằng kiếp trước nó đã cứu cả thế giới, rằng nó đã được thần linh ban phước kinh lắm, rằng nó đã tu hành vạn kiếp mới được hưởng diễm phúc lớn như vậy... Oài, cần thì tôi cho hết đấy nhé... Nó muốn nói ra nhưng sao được...cô đã chỉ định rồi mà...

" Chào cậu, cậu có cái tên đẹp thật!" Thiên Vũ nhìn Tuyết Xuân, đưa tay ra chờ đợi cái bắt tay của nó. Hắn cười, không chỉ là nụ cười ở trên môi, mà còn là nụ cười nơi ánh mắt. Nó bối rối bắt tay hắn... Chẳng lẽ lại để người ta chờ như vậy. Đó không phải là cách ứng xử của nó, cũng chẳng phải cách cư xử lịch sự... Chẹp, dù gì cũng chỉ là cái bắt tay thôi mà...

Nhưng có thực là nó nghĩ vậy không?

Bất chợt Châu Ngọc vỗ vai nó:" Này, đừng dờ ra như thế!" Nó giật mình, luống cuống." Ứng xử linh hoạt, linh hoạt đi... tì phải chủ động bắt chuyện với người ta một chút. Cơ hội ngàn năm có một đấy..." Nhỏ thì thầm, nhắc khéo nó.

Nhưng lạ chưa, chẳng đợi đến lượt nó đâu nhé. Hắn ngồi đấy, nói chuyện đến quên cả thì giờ. Bọn con trai bị hắn hút lại một chỗ, nói chuyện cười long trời nở đất. Bọn con gái chốc chốc lại đi ngang qua chỗ hắn. Hắn bắt chuyện, rồi lại trêu vài câu... Ái dà, thích nghi nhanh gọn,có khiếu hài hước phết nhỉ...

"Tùng... tùng.. tùng..." Trống vào tiết hai.

Thiên Vũ ngồi bên cạnh nó, chẳng khác nào thẳng tăng động.

Than ôi, hắn lại tiếp tục quấy tung mù cái xóm ấy lên. Ngồi bàn kế bên phải là Châu Ngọc và Minh Tú. Ngồi kế bên trái là Thiên Minh và Tuấn Cường. Ngồi đằng trước là Mỹ Hà và Vũ Thịnh. Hic, đúng là tam giác quỷ mà. Sao số nó khổ quá vậy...

Nhìn bốn xung quanh nó mới thấy bàn dưới để trống. Thảo nào hôm nay nó cứ thấy thiếu thiếu. "Đúng rồi, đại sư huynh đâu rồi đấy nhỉ?"

Cửa lớp hé mở... Một cậu học sinh cúi người, rón rén bò vào lớp...

"Hoàng Đông Quân, đến muộn 90 phút so với quy định của lớp học và nhà trường. Ghi sổ lần thứ ba mươi hai". Giọng cô giáo vô cùng lạnh lùng, không chút biểu cảm, chỉ để lại trên mặt cậu học sinh kia những xót xa, ngẹn ngào không nói thành lời.

"Ôi chao, đại sư huynh ời, sao..."

"Ngủ quên, ngủ quên, ehe"

Biết trước được câu hỏi ngàn năm như một của Châu Ngọc, cậu ta trả lời mà không do dự. Ờ, mà sao phải do dự nhỉ. Tội do cậu ta làm thì cậu ta phải biết chứ...

Cậu ta đưa mắt nhìn Tuyết Xuân, chợt bắt gặp một cậu bạn xa hoặc xa hươ đang ngồi vắt chân chữ thập, xoay người 90 độ nhìn mình. Nó cứ tưởng hai người sẽ trở mặt nhìn nhau. Nào ngờ...

Một giây... hai giây... ba giây..."Ô hô, xin chào người anh em. Mới chuyển đến hả?" Với khuôn mặt ngạc nhiên xen lẫn hạnh phúc khó tả, Đông Quân giơ tay ra bắt tay với hắn, trông bộ dạng còn vui vẻ hơn cả lúc huynh đệ chia xa lâu ngày mới gặp.

"Cậu tên gì thế?" Hả, câu hỏi này là sao? Tuyết Xuân ngạc nhiên quá đỗi. Đã đến lúc nó cạ lời với hai tên giặc này.

"này, hai em kia! Hai em đang làm trò vui cho lớp học đó hả. Mời hai em ngồi xuống không tôi cho ra ngoài ngay bây giờ." Giọng cô quả quyết, nhắc tất cả đang là giờ học.

Hai tên này ngồi xuống. Xong, bây giờ phiên chợ sắp bắt đầu.

Nó là một học sinh ưu tú, xuất sắc trong mắt thầy cô. Sở dĩ nó học giỏi được như vậy, ngoài sự chăm chỉ, nỗ lực ra không ngừng nghỉ của nó ra, có quá nửa là nhờ vào trí thông minh trời phú- đó là cái gốc rễ để làm nên

một Tuyết Xuân- một con Phượng Hoàng bay lên lên cao ngút tầm mây mà không có gì ngăn cản được...

Nhưng cái trí thông minh thiên bẩm ấy lại khiến nó trở nên ngang bướng, nghịch ngợm. Nó biết cái gì phải và không phải, nên và không nên. Những tiết nào cần học, nó sẽ học rất tử tế. Nó sẽ thôi miên vào bài giảng. Còn những tiết nào nó xác định chẳng cần học đến, nó sẽ thả hồn hoà chung vào bầu không khí lễ hội buôn dưa lê bán dưa chuột với lớp.

Tiết này buồn ngủ quá. Cô toàn đọc sách cho chép không. Vả lại cũng chẳng quan trọng gì. Thôi thì nói chuyện chút cho khuây khỏa vậy. Thế là phiên chợ có thêm một thành viên mới: Mai Tuyết Xuân!

THEO ANH ĐI ĐẾN TẬN CÙNG THẾ GIỚI

Nguyệt Lưu Quang
www.dtv-ebook.com

Hắn Đến Trước Mưa Đông?!(3)

Nhóm của nó vốn như một cái chợ nhỏ, nhưng công suất thì thuộc top đệ nhất thiên hạ. Nay thêm một thành viên mới, một mình hắn công suất bằng ba người, thì cung xỉ(chúc mừng), chợ đã được thăng bồng thành Đệ nhất chợ(không phải thuộc top nữa nha!)

Ngồi nói chuyện với tên này hay đáo để. Hắn nói chuyện rất hài hước, hắn biết pha trò, biết kết hợp với người khác để duy trì cuộc nói chuyện. Nghe hắn nói, nhìn cách hắn hoà nhập với mọi người, không ai nghĩ hắn chỉ là một học sinh mới chuyển đến đây.

" Em học sinh kia, em mới chuyển đến mà đã gây nhiều sóng khu vực đó rồi hay sao? Yêu cầu em ngồi yên ngay cho tôi."- Cô giáo nhắc nhở Thiên Vũ.

Bị cô nhắc, hắn ngồi yên ngay tại một chỗ, mắt đảo bốn xung quanh, miệng lẩm bẩm:" Sóng chỗ này bắt tốt lắm mà cô. Là Wi-fi xuyên lục địa đấy ạ..."

"Xàm xí! Kỹ năng quá kém!"- Nó bĩu môi.

Ngoại trừ hắn, những đứa còn lại tiếp tục nói không ngừng nghỉ.

Học trò là vậy-nhất quỷ nhì ma, cô nhắc một đứa thì một đứa im lặng, còn lại không quan tâm. Châu Ngọc gọi với sang chỗ Đông Quân:" Đây,

đại sư huynh, hôm qua thánh gọi điện thoại về nhà, sư phụ với sư nương xử huynh sao vậy?"

" Còn gì khác ngoài một trận răn đe chứ?"- Tuyết Xuân quay sang nói với Châu Ngọc rồi lại ngoảnh xuống dưới nhìn cậu bạn.

Đông Quân chép miệng, tỏ rõ đau khổ:" Răn đe thì đã tốt. Đại ca và đại tỉ cho tôi một trận nên thân!"

" Chẹp chẹp, tàn nhẫn quá!"- Thiên Minh vỗ vai an ủi, và nhận được ngay sự đồng tình hiềm thấy của Đông Quân.

"Nếu là tui, tui sẽ đánh cho nó một trận nên thân rồi bỏ đói nó vài bữa!" Minh nói luôn, giọng tỉnh queo như gáo nước lạnh dội thẳng vào đầu cậu ta, làm mặt Quân xị xuống.

Ha ha... xem ra mọi người họp chợ rất là xôm tụ nha, nhưng chẳng mấy ai để ý rằng có một đứa đang dỏng tai lên nghe mà mắt chữ A mồm chữ O.

Một tiếng hét lên làm tất cả tỉnh dậy khỏi cơn mê:" Gì cơ? Mafia? Băng đảng? Trùm xã hội đen? Nhà các cậu làm ăn bất chính sao? Hở?"

Thấy bộ mặt ngô nghê và ngạc nhiên cùng câu hỏi ngớ ngẩn của Thiên Vũ, cả nhóm muốn cười mà không được, muốn khóc cũng không xong, đành nghệt mặt ra.

" Phim gì đấy?" Hắc chữa then nhanh gọn bằng giọng nhỏ nhẹ cùng nụ cười chết người.

Khục khục khục... ha ha ha... hi hi hi... Thật hết chịu nổi mà. sao trên đời lại có người như thế chứ... Cả nhóm cười không ngậm được miệng.

" Cái chỗ đấy hôm nay quá lắm rồi đấy nhé! Tôi yêu cầu các em ra ngoài đứng cho tôi!" Cô giáo tỏ rõ bức mình với gương mặt như sát thủ:" Tôi sẽ cho các em vào sổ đầu bài ngồi!"

Những đứa khác thì không sao, nhưng đối với nó thì đúng là sấm chớp ùng ùng." Đây là lần đầu tiên trong đời tôi bị ghi sổ cũng như ra khỏi lớp đấy!"- nó thở ngắn than dài...

"Còn tui mới chuyển đến đã bị ghi sổ đen rồi nè!"- Hân ta nói với mặt buồn thiu nhưng mắt thì liếc ngang dọc và gương mặt nom vẻ thích thú lắm...Hic...phấn khởi gớm nhỉ.

Kì quái. Nó đang yên đang lành bao ngày không sao, trong một số tiết nó vẫn nói chuyện như vậy mà chẳng việc gì, vậy mà hôm nay hân chuyển đến ngồi cạnh nó thì thế này đây.Hic...

Chắc tiết sau nó phải ngồi yên, quên hết mọi sự đời thì mới trong sạch quá...

Nhưng nó không biết, chữ yên chỉ có trong từ điển của nó mà chưa từng xuất hiện trong đầu hân...

Tiết tiếp theo... Hân ngồi ngó ngoáy không yên mặc cho bốn xung quanh chẳng ai tiếp chuyện với hân.

Thế là hân quay sang nói chuyện với nó. Hân nói hết phim kiếm hiệp, hết kể chuyện cười rồi lại đến cái chuyện ở đâu đâu... làm nó không thể tập trung trung nổi. Nó bức mình quá, cầu hân một cái, hân chỉ kêu" á đau" rồi lại nói tiếp:" Đấy, lại nói đến đau nhé"...bla bla..

Nó chẳng buồn nhắc nhở nữa, mà nhắc đến thì chẳng khác nào vạch ra đề tài để hân nói chuyện. Dù nó không thể tập trung nổi vào bài giảng của cô nữa nhưng vẫn tặc lưỡi bỏ đi. Than ôi, con giun xéo lắm cũng quăn, cơn tức giận không kìm nén nổi nữa, nó đứng phắt dậy, hét lên thật to...

" Câm miệng"

Cả lớp quay lại nhìn nó, mắt như hai quả trứng gà. Bấy giờ nó mới phát hiện ra rằng nó mắc phải tội tày trời. Nó gắt lên đúng lúc cô giáo đang nói. Ôi chao, đúng là khôn ba năm dại một giờ mà, chỉ vì không kìm nén nổi bản thân mà nó phải hứng những tia lửa điện mà cô giáo phóng đến chỗ nó.

"Em ra ngoài cho tôi. Số đen hôm nay có rất nhiều chỗ trống đấy." Cô nói với giọng giận dữ có thể nuốt chửng nó.

Nó nhấc chiếc mông ra khỏi ghế, lê lết ra ngoài cửa sổ. Một học sinh như nó cũng có lúc lâm vào thảm cảnh thế này đây...

Chỉ trong ba tiết học, nó đã bị đuổi ra ngoài và lần đầu góp mặt trong sổ đầu bài những... hai lần liền...

Hắn đến mà tạo ra biết bao mưa gió... dầu trời nắng đẹp thế này...Hic hic

THEO ANH ĐI ĐẾN TẬN CÙNG THẾ GIỚI

Nguyệt Lưu Quang
www.dtv-ebook.com

Mắt Biếc Gợn Sóng(1)

Hu hu...sao nó khổ quá vậy trời nè... Hắn đến nội trong một ngày đã phá tanh bành hình tượng mà nó xây dựng bấy lâu nay. Hic...

Nhưng khổ nỗi, nó thở ngắn than dài cũng thế thôi, bởi cái bản mặt đáng ghét của hắn kia chẳng mảy may để ý đến nỗi thống khổ của nó. Hừ... Vậy thì tôi sẽ cho cậu biết tay...

Nghĩ vậy nên nó cười đắc ý lắm. Nhưng đời đâu hay chữ ngờ, nó đâu biết bên cạnh đang có một người nhìn nó bằng đôi mắt nham hiểm khó đoán cùng nụ cười ranh mãnh...

Giờ Sử...

Thầy giáo dạy là một ông thầy khó tính. Trong giờ thầy dạy không đùa nào dám ho he, nhúc nhích. Ấy vậy mà có một sự cố xảy ra làm cả lớp cười không ngậm miệng nổi...

"Này, cả lớp này có nghe tôi nói gì không vậy? Này mấy cô cậu kia, nếu có buồn ngủ quá, thì đi xin cho tôi một cái giấy chứng minh buồn ngủ, có cả chữ kí thầy Hiệu trưởng vào đấy, rồi tôi sẽ cho cô cậu biến cái bàn thành cái giường."- Thầy đập tay xuống bàn, làm cả lớp giật mình.

"Vừa rồi tôi nói, cô cậu có hiểu gì không?"- Cả lớp ngẩng mặt lên, mồm há hốc, mặt nghệt ra.

Thầy giáo trừng mắt:"không à? Tôi chưa từng thấy lớp nào như lớp này nhé!"- Nói rồi thầy tiến về phía bục giảng với tốc độ bàn thờ.

Bịch... Thầy ngã oạch một cái... Cả lớp không ai dám cười to, chỉ là tiếng khúc khích trong gượng ép. Nó quay sang nhìn hấn, hấn cười hở mười cái răng. Hê hê, cơ hội ngàn năm có một đây rồi...

Nó thò tay cấu vào hông hấn. Việc làm này xảy ra phản ứng hóa học ngay lập tức. Hấn đang cười khúc khúc.. hi hi, bỗng ngoác miệng ra"á há há há há". Tiếng cười hòa lẫn tiếng kêu đau làm nó không nhin được cười bỏ hơi tai.

Nãy giờ thầy giáo đã bốc hỏa lên đầu:" Cậu kia, cậu là học sinh mới chuyển đến hả? Cậu tên Hàn Thiên Vũ đúng không? Vậy thì tốt, tôi phạt cậu lau bảng không công một tháng cho tôi!"

Thầy hỏi, hấn chẳng kịp nói, vậy mà thầy cứ tự biên tự diễn, rồi phạt cho hấn một vố đau, làm mắt hấn trợn ngược lên, miệng chữ O mà không ngậm lại được. Nhìn mặt hấn chẳng khác nào chú cún con đang trong cơn tuyệt vọng khi bị bị chủ nó bỏ đói...

He he... Vỗ quýt dày có móng tay nhọn nhé... Cuối cùng cũng trả thù được tên này rồi. Nó phấn khích đến nỗi cười không dừng lại được. Nó sung sướng, hả hê, nhưng nó chỉ nghĩ đến cái câu'vỗ quýt'gì đấy mà không biết đến"cười người hôm trước hôm sau người cười" hay sao?

Chính vì nó chìm đắm trong những hả hê của sự ảo tưởng mà cười suốt từ lúc thầy ngã xong nó vẫn không ngừng lại được. Cả lớp đã im lặng mà nó cứ ngồi cười một mình. Nó cười mà chẳng để ý đến chỗ mình đã cháy từ bao giờ...

" Tuyệt Xuân! Em đang muốn trêu tôi phải không? Em đi ra ngoài cho tôi!"

"Hả? Cái gì đấy?"- Nó quay ngang quay dọc, vẻ mặt ngáo ngơ, thần thờ gập mười lần hẳn.

"Lại ra ngoài nữa sao?"- Nó nói mà không tin vào tai mình. Ra ngoài ba lần liền trong một buổi sáng sao? Ôi, hành lang ơi, chúng ta thành bằng hữu từ bao giờ thế?

Thật xui xẻo, đúng là gậy ông đập lưng ông mà. Nó thờ dài sườn sượt... Cha mẹ ôi, hẳn đến sao mà đen thế không biết. "Cũng may là trời hôm nay còn nắng, ánh sáng chiếu vào lòng ta để an ủi, xua tan bóng tối đang bủa vây lòng ta, nếu không mưa thì..."

Bộp bộp bộp... Woa, tiếng vỗ tay gì to thế nhỉ? Cả trường vỗ tay cùng một lúc luôn hay sao? Nghe như mưa rào ấy nhỉ..." Hả? Mưa? Mưa á? Sao lại mưa?"- nó hét lên. Khổ chưa. xem ra ông trời phũ nó thật rồi...

Tan học. Nó đứng ở hành lang mà thần thờ. Hẳn, Hàn Thiên Vũ- chàng hotboy nổi tiếng cũng có tâm phết... đến mà hại nó ra nông nổi thế này đây. Sáng nghe dự báo thời tiết bảo nắng làm nó không mang áo mưa theo... bây giờ làm sao về nổi đây?

Bất chợt, một chiếc ô xòe ra che lên đầu nó. Nó ngược lên nhìn thật ngạc nhiên. Đông Quân cầm chiếc ô đứng cạnh nó. Cậu ta mỉm cười, ánh mắt dịu dàng nhìn nó, làm nó tưởng như mưa đã qua, nắng lại kéo về xôn xao, rạo rực bên mình. Tụi con gái bốn xung quanh nhìn nó bằng con mắt ghen tỵ. Cử chỉ của Đông Quân làm nó thoáng chút bối rối.

"Để huynh đưa muội về!"- Cậu ta vừa nói vừa kéo tay Tuyết Xuân.

"Được không đó?"- Nó tròn mắt, hỏi lại. "Trời mưa to thế này, nhà chúng ta lại không cùng đường, huynh không phiền sao?"

Đông Quân chép miệng, lắc đầu: "Không đâu, hôm nay huynh có việc cần qua hướng đó. Muội đừng bận tâm."

"Đợi muội một chút, Đông Quân!"- Nó chưa kịp trả lời, tiếng gọi ấy át cả tiếng mưa làm nó giật mình...

THEO ANH ĐI ĐẾN TẬN CÙNG THẾ GIỚI

Nguyệt Lưu Quang
www.dtv-ebook.com

Mắt Biếc Gợn Sóng(2)

Đông Quân và Tuyết Xuân quay lại, thì ra là Châu Ngọc. Nhỏ chạy đến, hốt hải:" Đại sư huynh đẹp trai ời, huynh cho muội về với!!!"

"Sao vậy?"- Hăn hỏi, mắt tròn mắt dẹt.

" Trời mưa to quá, mà nhà muội lại có việc gấp, muội chỉ còn nước nhờ huynh thôi!"

"Nhà muội có chuyện gì sao?"

"Em gái muội vừa gọi điện đến, nó khóc tu tu. Nó sợ phải ở nhà một mình khi trời sấm sét. Có lần nó đã ngất đi..."- Nhỏ nói trong sự lo lắng bồn chồn không yên...

"Đông Quân sư huynh, huynh đưa muội ấy về trước đi!"- Tuyết Xuân không chút chần chừ, nói luôn.

" Nhưng..."- cậu ta ngập ngừng:" còn muội thì sao? Đợi trời tạnh mưa thì lâu lắm, để muội về một mình huynh không yên tâm..."

Tuyết Xuân cười:" Huynh yên tâm đi, muội sẽ không để bị cảm đâu!" Và đôi mắt nó ánh lên niềm tin tuyệt đối:"Muội tự lo cho mình được! Huynh đừng lo!"

Đông Quân nhú mày, hít hà một hơi:" Được, huynh sẽ đưa Châu Ngọc về trước, muội ở đây đợi huynh, huynh sẽ tới đón. Sẽ nhanh thôi,

muội đừng nóng lòng về sớm sẽ bị cảm đấy..."

"Huynh không cần tới đón đâu. Muội không muốn làm phiền huynh. Muội sẽ đi nhờ về. Muội sẽ không sao đâu. Huynh về nhà nghỉ ngơi đi, đừng lo cho muội."

Đông Quân và Châu Ngọc chung ô về nhà. Nhìn bóng hai người khuất dần trong làn mưa trắng xoá mang theo những mối lo âu về gia đình, tim nó bỗng thấy nhói đau... Ước gì nó cũng được như Châu Ngọc, có người gần gũi để quan tâm, lo lắng... Nhớ ngày trước khi em gái nó còn ở nhà, cứ mỗi khi trời có sấm chớp lại chạy đến ôm chầm lấy nó...

Nghĩ đến đó, nó thấy trái tim như đang nghẹn thắt lại, cơn mưa rào đang bủa vây lấy nỗi sợ hãi và đau thương trong lòng nó...

Nó nhìn ra sân trường, những giọt mưa rơi trắng xoá... Đôi mắt nó ánh lên vẻ nghĩ ngợi sâu xa, trầm ngâm và thoáng đượm buồn... Nó đưa tay ra hứng những giọt nước mát lạnh như để mưa xua tan đi bóng tối trong lòng nó...

"Wei, cậu không về sao, đứng đó mà suy nghĩ gì đấy?"

GRừ, lại là giọng nói đáng ghét của hần... "Ờ đấy, thì sao nào?Hứ!"- Nó ngúng nguẩy đáp lại trống không.

"Ờ, không về thì thôi vậy..."

Tách... Hần bật ô lên rồi đi thẳng, không thèm hỏi nó một câu.

Này, thái độ kiêu gì kì quá vậy? Hần có thực là con trai không đấy? Không phải cũng được, nhưng rốt cuộc hần có phải con người không vậy? Làm người cũng phải có chút tình người chứ?

Ôi chao, số nó thật là đen đủi. Cả trường về hết rồi, trống vắng chẳng còn ai. Hic, đã 12 giờ trưa rồi cơ đấy. Bụng nó đói cồn cào đến mức không chịu nổi... Thôi thì đành hạ mình một chút vậy...

"Này bạn Thiên Vũ đẹp trai mới chuyển đến ời, bạn cho mình về nhờ với!!!"- Nó hốt hải vừa chạy vừa gọi với theo, ghé vào trong ô của hắn.

"Ô, sao cậu bảo không về?"- Hắn nói giọng tỉnh queo.

"Tớ... tớ..."

"Đói quá rồi chứ gì?"

"Hic, đúng rồi..."

"Uhm...Vậy thì được, bốn thiếu gia Hàn Thiên Vũ đây sẽ chịu trách nhiệm đưa cô nương về! Có điều... tiền công không nhỏ đâu nha!"

"Trời đất, ngữ khí ở đâu mà tự mãn quá vậy. Cậu đưa tôi về là làm phúc cho ba đời bảy kiếp nhà cậu rồi, tính toán chi li làm gì chỉ khổ bá tánh thiên hạ."- Nó nghĩ thầm, nhưng đành cười bất mãn:" Ehe, đừng lo, bốn cô nương sẽ chân thành hậu tạ!"

Hắn cười, một nụ cười làm dịu tiếng mưa...

Ngoài cổng trường... Một người đàn ông mặc bộ vest đen, đeo kính râm, trên tay cầm một chiếc ô đang đứng cạnh chiếc xe Callidac màu đen sang trọng. Dường như ông ta đang đứng chờ ai đó, với vẻ mặt sốt ruột ngóng trông và chốc chốc lại đưa tay nhìn đồng hồ...

Hắn và nó che ô ra ngoài cổng trường. Xem ra bầu không khí rất là vui vẻ nha. Hắn đang cười, đột nhiên mặt tối sầm lại...

Người đàn ông kia nhìn thấy hắn, vội vàng che ô ra đón. Ông ta tỏ rõ vẻ vui mừng và hớn hở, chạy đến trước mặt hắn, cung kính chào:" Chào

Hàn thiếu gia."

Mới gặp hần lần đầu, nó tưởng với tính cách của hần, hần sẽ hớn hở, vui mừng chào lại. Nhưng khi nó ngược lên nhìn hần, nó bỗng rùng mình khi bắt gặp một gương mặt không chút biểu cảm cùng ánh mắt sắc lạnh như băng. Hần không trả lời làm người đàn ông luống cuống...

"Dạ... dạ... Hàn lão gia sai tôi đi đón thiếu gia về ạ. Ngài sợ thiếu gia bị cảm nên..."

"Ai?"- Hần hỏi lại với ngữ khí giận dữ có thể nuốt chửng người khác. Âm thanh ấy lọt vào tai làm nó rợn người.

Bắt gặp cơn thịnh nộ của Thiên Vũ, ông ta sợ đến nỗi rứt cả cổ, nói lắp bắp: "À... không không... Là... là... Hàn phu nhân ạ."

"Bảo với bà ta rằng tôi có việc, không về nhà được."- Hần nói vô cùng ngắn gọn và lạnh lùng, từng chữ nói ra như đóng băng lại làm người đối diện sợ hãi lạnh sống lưng... Hần kéo Tuyết Xuân đi ngay tức khắc mà không mảy may nghĩ đến người đàn ông kia.

Nãy giờ, ngữ khí và hành động lạnh lùng của hần đã khiến nó bàng hoàng... Nó không thể tin nổi đây lại là Hàn Thiên Vũ của sáng nay- một chàng trai ấm áp, cởi mở và vô cùng đáng yêu...

Hần đưa nó về trên con đường quen thuộc. Mưa vẫn rào rào không ngớt... Sự việc vừa chứng kiến, tuy chỉ diễn ra trong chớp mắt nhưng đủ khiến nó sợ hãi. Bao nhiêu câu hỏi đang bủa vây lấy nó, làm nó rối bời. Rốt cuộc đâu mới là bản chất thực của hần? Hần đang cố tỏ ra vui vẻ, hòa đồng, hay chỉ làm cái mẽ để chứng tỏ vẻ tôn quý của một đại thiếu gia? Nó thực sự muốn hỏi hần, nhưng thật khó để có thể mở lời...

"Gia đình, đối với tớ chỉ là một sự giả dối..."- Một giọng nói nhẹ nhàng như hòa lẫn vào cơn mưa nhưng đủ cứu lấy tâm trí nó thoát khỏi sự giằng

co của những rỗi bời.

Nó vẫn im lặng, chẳng biết đáp sao...

" Tớ sống trong một biệt thự rất lớn, khang trang và đẹp đẽ, nhưng cũng chính vì nó mà mắt tớ rất cay. Có lẽ vì nhà cao cửa rộng nên gió cát rất mạnh chẳng..."

"Mắt cay", " gió cát "sao...tuy không hiểu rõ gia đình hẳn có chuyện gì khó nói nhưng nó cảm nhận được trong lời nói nhẹ tựa gió bay kia là cả một nỗi đau thấu tim gan mà hẳn đã cố kìm nén. Nó cũng không biết hẳn hận gia đình như thế nào, nhưng với một cô gái mất đi mái ấm đầy yêu thương chỉ trong một đêm như nó, gia đình chỉ là một ước mơ quá đỗi xa vời...

"Trong cuộc sống, có những thứ ta tưởng chừng như muốn vứt bỏ, muốn nó hoàn toàn biến mất khỏi thế gian. Nhưng khi ông trời thực hiện ý muốn của ta, mang nó đi xa mãi mãi thì lúc đó hối hận sẽ là một cảm xúc đáng chết. Hãy biết trân trọng những gì đang ở trước mắt, Thiên Vũ à..."

Hắn không đáp, chỉ cười thật hiền. Nụ cười nhẹ nhàng đẹp tựa trong tranh vẽ ánh lên từ đôi mắt hẳn như tia nắng ban mai làm cơn mưa ngớt dần...

THEO ANH ĐI ĐẾN TẬN CÙNG THẾ GIỚI

Nguyệt Lưu Quang
www.dtv-ebook.com

Hàn Thiên Vũ! Sao Cậu Nỡ.

Lời khuyên bảo chân thành của nó, hăn chỉ nghe mà để trong lòng, chứ thực nói ra thì tâm không cho là phải. Gia đình hăn thế nào, hăn biết rõ nhất mà...

Hăn thực sự muốn để mấy câu chuyện về cái gia đình chết tiệt ấy qua một bên, thả vào cơn mưa để hăn có thể vui vẻ mà về cùng nó. Và với sự bá đạo không tưởng của hăn, hăn thả thính ngay lập tức...

"Này, này giờ tớ cứ thắc mắc, sao các cậu có cách xưng hô lạ vậy?"- Hăn mở lời.

"Lạ là thế nào?"

"Uhm... Thì đó là cách gọi của thời xưa, còn ngày nay thì cũng cho là mới mẻ và độc đáo đi...Nhưng..."

"Nhưng sao?"- Nó ngắt lời.

"Tớ thấy cách xưng hô ấy tình cảm quá!"

"Đương nhiên rồi, bởi vì tình cảm của chúng tớ rất tốt mà!"

"Hả? Cậu và hăn ta là một cặp sao?"- Hăn hỏi với vẻ sững sốt và khẩu khí khác hăn. Thoáng chốc, Thiên Vũ bỗng giật mình khi nhận ra sự đổi khác trong chính tâm trạng của mình. Tại sao lòng hăn lại dậy sóng và tỏ ra không vui chỉ vì những lời nói không đầu không đuôi của nó chứ...

"Võ đường ấy tên... Nè, đồ ngốc, cậu có nghe tớ nói gì không đấy?"- Nó hét lên khi thấy sự mất tập trung của hắn.

Hắn giật mình, luống cuống:" Hả, à,..ờ... Cậu nói lại được không?"

" Haizz... Này nhé, cậu biết võ đường lớn nhất ở khu mình không?"

" Không, tớ mới chuyển đến mà!"

"Ôi giời"- nó nghĩ thầm:" Có không biết thật thì cũng phải nói là đã từng nghe nói hay gì đấy chứ, nói không thẳng thừng như thế làm tôi tụt cả hứng!"

" Võ đường ấy tên Tinh Võ môn, do tổ sư gia sáng lập nên. Võ công mà người truyền thụ là đệ nhất thiên hạ. Sư phụ và sư nương là hai học trò giỏi ưu tú nhất của người..."

"À rồi sau đó hai người thành thân, duy trì sự nghiệp của tổ sư gia." Hắn nói cắt ngang lời nó:"Hoàng Đông Quân là con trai của họ, do đó được bá sư sớm nhất. Các cậu là đồ đệ vào sau, nên tôn cậu ta làm đại sư huynh chứ gì?"

" wow, thật thông minh. Thiên tài, thiên tài...Debeak..."- Nó mắt tròn mắt dẹt thán phục.

" Có một điều tớ thắc mắc, sao người khác đều tôn cậu làm sư tỉ vậy? Chắc không phải cậu với Đông Quân..."

"Nè, không phải đâu nha. Cậu ấy giống như anh trai của tớ vậy. Mọi người gọi tớ như vậy vì tớ giỏi nhất đó."- Nó đặc ý nói luôn.

Hắn cười, vỗ vai nó:" Nổ vừa thôi..."

...

Đột nhiên, một chiếc xe ô tô lao tới...

"Cẩn thận..."- Hấn hét lên...

" Ùmmmmm"

"Á á áaaaaa"- Nó kêu lên đầy phần nộ...

Phút chốc, nó thấy bốn xung quanh quay tròn một cách vi diệu, đôi tai nó ù đi, nó cảm thấy lạnh toát nơi sống lưng. Ôi mẹ ơi, chuyện gì xảy đến với con thế này...

" Này... Tuyết Xuân... Cậu có sao không thế...này..."

"Cảm ơn huynh nhé!"- Châu Ngọc cười típ mắt, chân thành cảm ơn Đông Quân.

"Uhm... Không có gì đâu!"- Cậu ta đáp lại rồi vội vàng chạy đi.

"Không biết muội ấy thế nào rồi nữa..."- Đông Quân lo lắng không yên. Than ôi, chẳng lẽ ông trời không thấu hiểu cái nóng ruột đến náy lửa của hấn hay sao mà cứ phù phép cho xe cộ tắc đường hoài, làm cậu ta muốn tiến không được, muốn lùi không xong...

"Tựa vai anh, kề bên anh..."Ôi trời, đại tử gọi, Quân nghe máy, nói luôn:"Đại tử đừng lo, con sẽ về ngay!"

Đúng rồi, gọi điện, gọi điện cho muội ấy xem sao rồi...

"Nghe máy, nghe máy ngay..."

Một giọng nói vô cùng nhẹ nhàng và truyền cảm lọt vào tai cậu. Quân nhú mào, mím chặt môi rồi khẽ buông một câu chửi thề. Con bé này, có

điện thoại mà lúc nào cũng không gọi được thì có để làm gì?

Đôi chân cậu chạy nhanh trên đoạn đường mưa đông nghẹt người. Đầu óc cậu rối tung, bốn xung quanh thế nào chẳng còn quan trọng nữa. Tình yêu thầm kín tuổi thanh xuân mà bấy lâu nay dành cho vị tiểu sư muội này luôn khiến lòng cậu như lửa đốt và trái tim cậu đập loạn nhịp. Cậu lo cho cô bạn bé bỏng tội nghiệp vì không thể chịu nổi cơn đói bụng nên sẽ bất chấp tất cả dầm mưa về nhà mất...

"Này... Này... Tuyết Xuân... Mở mắt, mở mắt ra đi..."- Thiên Vũ khẽ lay vai nó.

"Phì... Cậu chẳng có tư cách gì để gọi tôi cả!!!"- Nó hét lên, cả người nó tỏa ra sự giận dữ đến nảy lửa.

18 tuổi, tuy không còn quá nhỏ nhưng cũng không đủ để hiểu hết sự đời. Không cha, không mẹ, lại như chú chim non mới tập cất cánh, nó học hỏi cuộc sống hầu hết qua phim ảnh. Nó cứ ngỡ với hình ảnh đẹp trai giống y chang như những soái ca trong phim, hẳn sẽ không ngần ngại hi sinh bản thân để lấy cho mình cái mác là ga lăng. Nhưng khổ nỗi, đời mà tốt đẹp như phim hay ngôn tình thì đời đã chẳng phải đời. Hai người chung một chiếc ô, nói chuyện vui vẻ, cảnh tượng đẹp để biết bao nhiêu thì đột nhiên một chiếc ô tởm lao tới. Một vũng nước ào ào bắn lên. Hẳn chỉ hét lên một câu rồi nhanh chóng xoay người lại...núp sau lưng nó. Thế là có bao nhiêu nước bắn lên thì nó lãnh đủ. Người nó ướt như con chuột lột, trông đến là thảm hại...

Nó tức giận mắng hằn té tát. Dường như nó muốn hẳn phải hứng chịu cảnh bị té nước thảm hơn cả nó. Thực tình, nó chưa bao giờ gặp người nào như hẳn mà...

Tại sao phải che ô? Để không bị ướt chứ còn sao nữa... Vậy mà giờ nó ướt hết rồi. Nó dỗi không thèm đi cùng với hần nữa. Nó đi đầu trần giữa cơn mưa...

Thực ra mà nói, hần ghi điểm trong mắt xanh của tụi con gái chỉ dựa vào 3 bản năng trời phú. Việc khiến tất cả mọi người chú ý vào hần, nhìn hần bằng con mắt yêu mến và ngưỡng mộ là việc quá đơn giản. Vẻ khôi ngô tuấn tú mà tạo hoá đã kì công tạo ra, tính tình vui vẻ cute vô đối, đến cả trí thông minh hiếm thấy hần cũng được ông trời hào phóng ban cho... Nhưng có cái hần làm cho người ta tiếc rẻ, đó là sự ga lăng đối với con gái thì bằng không.

Nhưng thật khó hiểu, ngày hôm nay hần lại cảm thấy có lỗi vô cùng. Hần luôn tự nhắc nhở rằng hần chẳng có lỗi gì cả, nhưng rõ ràng những cảm xúc trong lòng hần lại không cam chịu sự điều khiển của trí não.

Nhìn bộ dạng của Tuyết Xuân, hần biết, hần đã sai thật rồi.

Phải... Phải làm gì khi con gái dỗi đây... Ấy da, đây quả là một câu hỏi quá khó khăn đối với hần mà. Chân tay hần trở nên lóng ngóng, đầu óc hần lú lống cuống. Hần chạy vội lên chỗ nó, che ô cho nó mà không còn nghĩ đến bản thân nữa. Mưa rơi ướt đầm cả bờ vai hần. Hần chỉ làm vậy, rồi nhìn nó và kêu lên trong thâm lặng:" Tha thứ cho tôi đi mà! Bỏ qua cho tôi đi!!!"

Nó chỉ lườm hần một cái, rồi lại tức giận bỏ lên phía trước. Hần vội vã đuổi theo nhịp chân nhanh của nó. Nó đi sang trái, hần sang trái. Nó qua phải, hần cũng qua phải... Xem ra nó không chịu đi cùng ô với hần nữa. Phải làm sao đây?

Hần hạ rõ quyết tâm, chạy đến cạnh nó, quàng tay qua bờ vai bé nhỏ của nó, kéo nó vào trong ô. Nó bất ngờ ngược lên nhìn hần, và bất giác bối rối khi bắt gặp ánh mắt của hần. Ánh mắt ấy đã nói lên tất cả, ẩn chứa một

lời xin lỗi thành khẩn... Ánh mắt ấy toát lên từ đôi mắt sâu thẳm huyền bí ẩn dưới cặp lông mày rậm...

"Tớ xin lỗi..."-Hải vội nói sau một hồi lưỡng cuống khi nhìn vào đôi mắt biếc ấy...

THEO ANH ĐI ĐẾN TẬN CÙNG THẾ GIỚI

Nguyệt Lưu Quang
www.dtv-ebook.com

Cậu Cũng Rất Cô Đơn Phải Không?

"Ít ra thì cậu cũng phải tạo cho mình chút hình tượng chứ!" - Nó giận dữ, phụng phịu nói với hân.

"Thôi thôi tớ xin lỗi mà..." Rồi hân bày ra vẻ mặt dễ thương hết sức: "Dạ thưa Tiểu thư, hôm nay ta sẽ hết lòng đưa tiểu thư về!"

Nó bật cười, quên hết cả giận dữ mà cười với hân. Ấy da, đó chẳng qua cũng chỉ là nụ cười của sự tha thứ và vui vẻ thôi mà, nhưng Tuyết Xuân ngây thơ của chúng ta đâu biết có một ai đó đang thần thờ và vô cùng bối rối...

Một chàng trai vội vã chạy tới. Gương mặt hớn hờ cùng đôi mắt sáng lên khi nhìn thấy Tuyết Xuân. Đó chính là Đông Quân, người đã chạy đi chạy lại từ nhà Châu Ngọc trở về trường, rồi lại từ nơi đó tức tốc bay đến nhà Tuyết Xuân.

"Sao muội đi lâu như vậy mà chưa về đến nhà hả? Muội có biết như vậy sẽ bị cảm không???"

"Huynh à, sao huynh lại giận dữ với muội thế?"

"Đồ ngốc, không phải giận dữ, mà là huynh lo cho muội đó, biết chưa?" - Đông Quân nhẹ nhàng búng trán nó...

"Ừm... Uhm..."- Bất chợt hắn thấy mình giống kẻ vô hình quá. Tuy cơ hồ không chần chẫn lắm về hai người này, nhưng xem ra, đúng như lời nó nói thì tình cảm huynh muội thật sự rất tốt.

Hắn thở dài một cái, rồi giật mình. Hắn ngạc nhiên về chính bản thân, rồi tự hỏi tại sao hắn lại có những cảm xúc rất đổi lạ lùng như vậy, một cảm giác mà hắn chưa từng có bao giờ... Nếu giống như trong phim, thì chẳng lẽ đó là ghen hay sao... Phải chăng hắn đã bị đôi mắt biếc xanh và nụ cười như hoa như ngọc ấy quyến rũ mất rồi? "Thiên Vũ, Hàn Thiên Vũ...mày có còn là mày nữa không vậy?"

"Đến nhà mình rồi, cảm ơn hai cậu đã đưa mình về nha!!!"

"Ơ này, ít ra cũng phải mời chúng tớ bữa cơm chứ!"-Hắn gọi với theo.
(Hic, đúng là thanh niên cứng mà...)

"Tớ vừa mới tha thứ cho cậu đấy nhé..." Nó chỉ tay về phía hắn, giọng găm gù.

Đông Quân khoác vai hắn:" Xì, về thôi, nhanh nhanh..."

"Bye bye nhé"

"Bye"

Trên đường về... Hai nam tử hán trò chuyện cùng nhau...

"Này, sao cậu lo cho cô ấy quá vậy?"-hắn thực có chút ghen tỵ hỏi.

"Liên quan gì đến cậu?"

"Haizz, không nói thì thôi vậy."

Không khí lại trầm xuống, chỉ nghe thấy tiếng mưa rơi tí tách.

Lát sau, có lẽ đã nghĩ được điều gì đó, Quân mới khẽ nói, cũng chẳng biết hẳn ta có nghe thấy hay không...

Mai Tuyết Xuân thực là một cô gái rất đặc biệt. 18 tuổi, xinh đẹp tuyệt sắc, vẻ đẹp tựa hoa mai mùa xuân nở giữa ngày tuyết giá lạnh. Nụ cười của nó ánh lên những tia nắng ban mai, chiếu soi vào tận đáy lòng người ta cả những nơi tăm tối nhất. Người ta nhìn vào nó, với nét đẹp trong sáng và nụ cười tỏa nắng như vậy, đều không thể ngờ rằng, nó có một nỗi đau sâu sắc khảm trong tâm hồn. 5 năm trước, nó từng là một tiểu thư được bố mẹ hết sức chiều chuộng, yêu thương với cuộc sống hoàn mỹ và đầy ắp tiếng cười. Vậy mà chỉ trong một đêm, tất cả rời khỏi tay nó, biến mất như cát bụi. Ba mẹ và đứa em gái bé bỏng đã bỏ nó lại một mình, để lại nó cô đơn trong căn nhà rộng lớn. Những ngày tháng tươi đẹp ấy giờ chỉ còn lại trong tiềm thức, để rồi mỗi khi nhớ lại, những giọt nước mắt nóng hổi lại lăn dài trên má nó...

Hắn vẫn nghe, nhưng lặng thinh, đầu óc trống rỗng. Hắn bỗng thấy thương nó, thấy nó thật đáng khâm phục. Lần đầu tiên trong đời hắn thấy một cô gái đặc biệt đến như vậy...

Hắn từ biệt Đông Quân, rồi ra về...

Biệt thự Hàn gia.

"Chào Hàn thiếu gia!"- Một đám người mặc đồ đen cung kính chào đồng thanh.

Hàn Thiên Vũ bước vào sảnh chính toà nhà đẹp như cung điện, đầy vẻ tôn nghiêm và cao quý. Có điều, tâm trạng của cậu không tốt lắm, thực sự không thể thoải mái tự do như ở trường được.

Một người đàn ông chạy đến bên hắn, tươi cười hỏi thăm:" Thiếu gia, buổi đầu học ở đây thiếu gia thấy thế nào ạ?"

Đó là Hàn quán gia, là một người trung thành, tận tụy hết mình với Hàn gia.

Lông mày hăn dần ra, với nét mặt thay đổi 180 độ, hăn tươi tỉnh tiếp lời ngay: "Theo ông thì thế nào?" - Đôi lông mày hăn nhếch lên cùng nụ cười nham hiểm.

Ông ta cười hề hề đáp lại: "Thiếu gia à, ở đó có cô bé nào lọt vào mắt thần của thiếu gia không?"

"Ehe, ông đang ghen sao?" - Hăn chẳng chần chừ gì nhìn Hàn quán gia bằng ánh mắt như thiêu như đốt...

Xem ra, ở cái gia đình này, hăn chỉ thân thuộc với một mình ông ấy. Hàn quán gia giống như một người bạn thân thiết vậy, đồng hành cùng hăn trong suốt những ngã rẽ của cuộc đời, mang đến cho hăn hơi ấm hiếm hoi trong căn nhà giá lạnh và thấp lèn cho hăn chút ánh sáng, dù nhỏ nhoi nhưng cũng đủ xua tan đi bóng tối đáng sợ đang bủa vây hăn...

"Con trai, con đã đi học về rồi sao?" - Giọng của một người phụ nữ vang lên, mang đậm vẻ yêu mị, khinh thường và đầy sự giả dối, mặc dù bà ta đã cố gắng hết sức để nói ra những lời đầy tình yêu thương.

Thấy Thiên Vũ không trả lời, bà ta cười khẩy, nhẹ nhàng bước xuống cầu thang. Bà ta mặc chiếc đầm đen bó sát người, đeo đầy đồ trang sức, trên tay khẽ đung đưa ly rượu vang đỏ. Người bà ta toát lên tính quý phái, rất giống với khí chất của người đứng đầu một gia tộc lớn. Nói bà ta không phải một người tầm thường là lẽ đương nhiên, nhưng thực mà nói, những người quyền cao chức trọng trong giới quý tộc còn phải kính nể bà ta...

Bà ta chính là Hàn phu nhân, là người mà hăn căm hận đến tận xương tủy.

"Này con trai của ta, sao ta hỏi con không nói?"

" Tôi chẳng có gì để nói với bà!"- Hãn trả lời cộc lốc với ngữ khí lạnh lùng.

" Mẹ sai người đi đón, sao con không về? Chẳng lẽ con không hiểu được tâm ý của ta hay sao? Con trai của ta..."

" Tôi không phải con trai bà, bà cũng không phải mẹ tôi!"- Thiên Vũ hét lên, giọng gầm gừ giận dữ như một loài sói hoang.

Hãn cố hít thở thật sâu, lấy lại tâm trí rồi miễn cưỡng nói:" Ở đây không có ai là người ngoài, cứ coi mấy vệ sĩ kia là những kẻ cầm điếu hết đi, bà hãy bỏ lớp mặt nạ dối trá dơ bẩn của bà xuống..."- Hãn nhú mày, lời lạnh như băng:" Bà hãy sống thật với bản chất của bà đi. Sự cao quý của bà cũng chỉ là núp dưới bóng của ba tôi mà thôi..."

Hãn không nói gì nữa, bước chân hãn nhanh chóng dẫm qua các bậc thang thang sang trọng của toà nhà. Hãn bỏ lên phòng mà không nói một lời nào.

Một mỗi nằm xuống giường, hãn cố gắng nuốt trôi đi cục tức đọng ở cổ. Lồng ngực hãn nghẹn thắt lại, hãn tưởng như trái tim muốn vỡ tung ra. Hãn không thể kiềm chế nổi tâm trí, hãn cảm thấy vô cùng tức giận khi dòng kí ức một thời tuổi thơ lại ào ạt ủa về. Hãn trốn tránh nó như loài dã thú gặp cơn hồng thủy, nhưng thật khó khăn, rất nhanh chóng hãn đã bị nó bao trùm, bủa vây, phong tỏa trong bóng tối. Hãn đối diện với nó bằng sự lo sợ, bằng những yếu hèn của một thời thơ ấu...

" thiếu gia, cậu sốt cao quá..."-Hàn quản gia nhẹ nhàng hỏi thăm.

" Tôi không sao..."

THEO ANH ĐI ĐẾN TẬN CÙNG THẾ GIỚI

Nguyệt Lưu Quang
www.dtv-ebook.com

Tuổi Thơ Trong Đôi Mắt Cậu.

Giọng hần khản đặc, đầu hần đau như búa bổ cộng thêm cơn tức giận vừa rồi khiến hần không thể tỉnh táo được nữa. Hần nhanh chóng chìm vào giấc ngủ như một lẽ đương nhiên. Và trong giấc mơ, kí ức của một thời tuổi thơ lại dào dạt ùa về, dữ dội như một con sóng lớn...

12 năm trước...

Tại một công viên ở khu đô thị xa hoa, tráng lệ toàn giới quý tộc...

" Uych"

" Hu hu hu... Đau quá... Tớ đến đây vì muốn chơi cùng với các cậu thôi mà!!!"

" Chơi cái gì mà chơi, mà nhìn lại mình đi nhé! Loại nhà nghèo đến cơm không có mà ăn như mày mà đòi đến gần những người nhà giàu như bọn tao sao???"

" Đúng đó. Cút đi. Loại nhà nghèo bẩn thỉu..."

Một cậu bé tầm 6 tuổi, vẻ ngoài vô cùng đáng yêu nhưng lại ăn mặc hết sức bình dân đang bị những đứa con nhà giàu hắt hủi. Trông cậu thật là đáng thương với những giọt nước mắt lăn dài trên đôi má phúng phính. Cậu quệt ngang hàng nước mắt, đưa tay phủi bụi trên quần áo rồi chống tay

đứng dậy. Đôi mắt cậu vẫn ướt đầm đầy nước, môi mím chặt đầy vẻ tức giận và khinh bỉ. Cậu nhìn bọn chúng một cái rồi quay người ra về.

Cậu bé thấy thật là buồn chán. Ở khu này chẳng có mấy trẻ con, ngoại trừ mấy đứa ở công viên đang chơi đùa rất chi là vui vẻ kia. Vả lại, chúng lại đồng trang lứa với cậu. Trẻ con mà, lại là một cậu bé hiếu động, thích nô đùa, suốt ngày chỉ ru rú một mình ở nhà thì thật không thể chịu nổi. Cậu thật là muốn kết bạn với chúng quá. Nhưng bọn chúng đúng là một lũ khinh người mà. Chúng mắng cậu như vậy, cậu cũng tức lắm, đúng là tức không chịu nổi mà! Vậy mà có một điều khó nói, không có bạn chơi thì cậu buồn chán chết mất! Ấy da, hay là mình đến đó lại lần nữa xem sao nhỉ?

Thế là ngày hôm sau, khi trời đã ngả bóng xế tà, cậu lại tới chỗ bọn chúng để kết bạn lần nữa. Chúng nhìn cậu bằng con mắt đầy vẻ khinh bỉ. Đứa thì bĩu môi, đứa thì cười thầm trong bụng. Có lẽ cậu bé biết rõ được chúng sẽ làm gì tiếp theo, nên vội cười một cái thật tươi rồi lấy ra mấy viên kẹo bi, chìa ra trước mặt bọn chúng. Cậu cứ tưởng bọn chúng sẽ vì mấy viên kẹo bi này mà chơi với cậu, ai ngờ...

"Này, đồ bỏ đi, mày nghĩ với mấy viên kẹo rẻ tiền của mày mà bọn tao sẽ cho mày chơi à?"

Chẳng đợi tên đó nói xong, bọn chúng đã lao vào đánh cậu túi bụi. Cậu bé đáng thương chỉ còn nước đưa tay lên chống đỡ. Cậu cảm tức đến tận xương tủy, muốn đánh lại chúng, nhưng thăm sâu trong tâm trí non nớt của cậu cũng đủ ý thức được một điều: bọn chúng đông như vậy, lại là kẻ có gia thế, mình chỉ là một đứa tiểu tốt vô danh, đánh chúng cũng không lại, rốt cục chỉ làm khổ ba mẹ mình. Thế là cậu cắn răng nhẫn nhục chịu đánh.

"Này, dừng tay, dừng tay mau!!!"-một giọng nói vô cùng trong sáng của một cô bé vang lên, trở thành tia hi vọng hiếm hoi của cậu bé tội nghiệp.

Bọn trẻ vờ như không nghe thấy, vẫn tiếp tục đánh không nương tay. Cô bé mím chặt môi, chạy đến, chen vào giữa, đẩy bọn chúng ra. Cô đứng trước, dang rộng hai tay để bảo vệ cậu.

Một thằng cầm đầu hung hãn xông tới, xem ra cậu ta muốn chứng tỏ rằng nếu ai mắc rảnh mà xen vào chuyện của bọn chúng thì sẽ phải trả giá. Nhưng đối diện với cậu ta, cô bé lại hết sức bình tĩnh. Cô thản nhiên tung ra một cú đấm thẳng vào bụng, rồi đá cho cậu ta một cái làm cậu ta lùi lại mấy bước rồi ngã ục một cái. Có vẻ là một công tử nhà giàu, chưa bao giờ phải chịu đau, nên mới ngã chút xíu cậu ta đã la lên om sòm.

Cô bé mỉm cười hết sức khinh thường, lăm bắm nhưng đủ để người khác nghe thấy: "Hoá ra chỉ là đồ bị thịt vô dụng thôi à?!"

Mấy đứa con trai khác nhìn thấy hành động ấy thì á khẩu, phần khác cũng dờ dẩn ra khi nhìn thấy nét dễ thương hết sức bắt mắt của cô bé. Làn da trắng sứ, khuôn mặt bầu bĩnh, mái tóc đen óng mượt mà được bện rẽ sang hai bên. Nhưng có lẽ, thứ từ trường mạnh nhất mà cô bé có được chính là ở đôi mắt. Đó là đôi mắt to, tròn và đen láy, lúc nào cũng long lanh như giọt sương buổi sớm. Đôi mắt ấy như biết nói, biết cười, lúc thì nhẹ nhàng như làn nước biếc trời thu, lúc lại thơ mộng như vườn hoa khoe sắc mùa hạ...

Bọn con trai vô dụng ấy thì khỏi nói rồi, nhưng bọn con gái thì thực sự là rất tức giận không phục: "Con nhỏ kia, mày là bạn của cái thằng bắn thiêu đó hay sao?" - Rồi nó cười khẩy: "chắc cũng là đồ bỏ đi luôn nhỉ?"

Nghe câu nói ấy, cô bé tức giận ghê lắm, nhưng vẫn cố giữ nụ cười nhẹ trên môi, nói ra những lời đầy vẻ châm chọc: "Nhưng cũng còn hơn những đứa suy nghĩ chẳng bằng con chó con mèo nữa!"

Cũng đúng như thế thật. Con chó con mèo ở khu này, mặc dù là chó mèo nhà quý tộc, nhưng lại rất hay...trốn nhà đi chơi cùng bọn chó mèo

hoang đến tận tối mới về. Cô bé nhìn vào hiện thực mà nói, đúng quá còn gì nữa...

Đứng trước một cô bé cứng cỏi bạo dạn, lại dễ thương như thế, bọn chúng chẳng còn cách nào khác, chỉ biết thậm thụt chạy về mách ba mẹ.

Đúng là bực mình hết sức mà...

Cô bé quay lại, nhìn cậu bạn vẫn còn ngồi dưới đất, mặt nhăn nhó vì đau. Cô bé cúi xuống nhặt những viên kẹo bị rơi dưới đất đưa cho cậu, nở nụ cười thật dịu dàng: "cậu có đau lắm không?"

Cậu bé mắt mở to, bỗng thấy lòng mình rung rinh trước nụ cười và đôi mắt thiên thần của cô bé. Chúng như một liều thuốc thần kì vậy, chúng xoa dịu những vết bầm tím trên người cậu bé, ngay lập tức cậu chẳng còn thấy đau nữa.

Cậu bé cho cô một viên kẹo. Cô bé thăm reo lên thích thú. Cậu nhìn cô bằng đôi mắt dịu dàng và thoáng vẻ ngấn ngơ: "Cảm ơn cậu!"

"Này cậu, hay là chúng mình kết bạn nhé! Cậu tên gì thế?"

Cậu bé thật là ngạc nhiên, nhưng cuối cùng đôi mắt cũng sáng lên, cậu nở một nụ cười thật tươi...

"Hàn Thiên Vũ... Chào cậu!"

THEO ANH ĐI ĐẾN TẬN CÙNG THẾ GIỚI

Nguyệt Lưu Quang
www.dtv-ebook.com

Your Name.

Vậy là từ hôm đó, Tiểu Thiên Vũ chỉ mong sao chiều tà đến thật nhanh để cậu được ra ngoài chơi. Hôm nào cũng vậy, dù nắng hay mưa, chúng đều đứng chờ nhau trong công viên đó. Tuy chỉ có hai người, nhưng chúng chơi rất vui vẻ. Chúng bày ra đủ thứ trò để nô đùa. Nếu cô bé đó muốn chơi đồ hàng, cậu sẽ chơi cùng cô. Nếu cậu thích chơi bi, cô bé cũng chẳng ngại gì hi sinh bộ đồ sang trọng đắt tiền, chịu nắm bắn mà chơi cùng cậu. Còn nếu như là trò cần nhiều người chơi mà hai cô cậu không đủ người, cô bé sẽ chạy tốt về nhà...kéo đám vệ sĩ nhà mình ra chơi luôn một thể. Cứ thế, ngày tháng dần qua đi, tuổi thơ của cậu đã sống cùng cô bé ấy, với tiếng cười vô tư, hồn nhiên của thời thơ ấu vang lên cùng những trò chơi vui vẻ đã khắc sâu vào tâm hồn cậu. Những ngày tháng ấy khiến cậu mỉm cười và nhớ nhung mỗi khi nhớ lại. Đó là những thanh âm vang lên thật khẽ, là một nốt nhạc trong sáng ngân lên trong đời cậu, dẫu chỉ là những tháng ngày ngắn ngủi, thoáng qua nhưng chúng vô cùng quý giá đối với cậu. Đó là tất cả những gì đẹp đẽ nhất: tiếng cười, niềm vui, những trò chơi tuổi ấu thơ và cả cô bé đó nữa: đôi mắt đẹp nhất, nụ cười diệu kì nhất và trái tim ấm áp, tâm hồn thánh thiện nhất...

Cho đến bây giờ, Thiên Vũ vẫn nhớ như in đêm hôm ấy...

Chiều hôm đó, sau khi chơi đùa xong, cậu trở về nhà thì rất đổi ngạc nhiên khi thấy mẹ mình về nhà sớm như vậy. Mọi ngày mẹ cậu đi lượm ve chai đến tận 9, 10 giờ đêm mới về nhà. Cậu mừng rỡ chạy đến nhảy vào lòng mẹ, vốn định mang đến cho mẹ một bất ngờ, nhưng cậu bỗng khựng

lại khi nhìn vào đôi mắt mẹ. Nó đỏ hoe, và ngân ngấn nước. Mẹ đang khóc sao?

Nhìn thấy con, người mẹ lau vội giọt nước mắt, mỉm cười rồi đưa hai tay đón cậu vào lòng. Cậu sà vào lòng mẹ, đưa bàn tay bé nhỏ còn lấm lem đất lau nước mắt cho mẹ. Cậu ngây thơ hỏi: "Mẹ có sao không? Mẹ đã xảy ra chuyện gì?" Hay đơn giản hơn chỉ là câu "Tại sao mẹ lại khóc?" Nhưng đáp lại cậu luôn chỉ là cái lắc đầu cùng lời nói nhẹ nhàng: "Mẹ không sao con ạ."

Người mẹ vuốt nhẹ mái tóc cậu con trai, hôn lên trán cậu bé rồi dùng cả tình mẫu tử để trò chuyện cùng cậu...

Cậu vẫn còn nhớ như in hình ảnh của mẹ cậu chiều hôm đó...

Bằng ánh mắt dịu dàng nhưng đỏ hoe, nụ cười trù mẫn, đôi bàn tay nhẹ nhàng vuốt tóc và ôm lấy má con, người mẹ dặn cậu con trai phải cố gắng học hành cho thật giỏi. Bà nói chỉ có học mới đưa cả gia đình thoát khỏi cái nghèo. Thăm sâu trong trái tim, bà dặn con phải sống cho thật tốt, phải thật ngoan ngoãn. Bà rất yêu thương cậu. Bà nắm lấy bàn tay cậu và dạy cậu bài học cuộc sống cuối cùng. Cậu vẫn nhớ bà nói rằng trên thế gian này quan trọng nhất là niềm tin và bà vững tin rằng dù cho dòng đời điên cuồng xô ngã cậu đến đâu, cậu cũng không bao giờ bỏ cuộc. Ngã đâu thì đứng lên ở đó, bà mong rằng với ý chí, nghị lực và sự quyết đoán, cậu có thể vững vàng, tự tin lèo lái con thuyền cuộc đời vượt qua cơn bão dông. Bà khuyên cậu hãy biết lắng nghe và phải lắng nghe lắng nghe trái tim mình bởi vạn vật trên đời này luôn có lúc đúng, lúc sai, duy chỉ có trái tim mình là không dối, vậy nên làm điều gì không hổ thẹn với lòng mình là được...

Tiểu Thiên Vũ nép vào lòng mẹ, tròn mắt ra nghe. Là một cậu bé thông minh, lanh lợi, rất nhanh cậu hiểu những điều mẹ cậu nói. Duy chỉ có việc cậu bé không hiểu tại sao mẹ lại nói với cậu những điều kì lạ này...

Phải chăng mẹ cậu phải đi đâu xa thật là xa một thời gian dài hay sao? Cậu nghĩ ngợi, đầu rối như tơ vò... Thế giới của người lớn thật là phức tạp mà...

Cậu ngược lên nhìn mẹ, đôi môi nhỏ xinh xinh khẽ nói: "Con yêu mẹ", rồi ôm chặt lấy mẹ, thút thít: "Mẹ đừng xa con nhé!". Người mẹ nghe vậy, hai hàng nước mắt lã chã tuôn rơi, ôm chặt con vào lòng, hôn lên mái tóc mềm mượt của cậu...

Đêm hôm ấy, lặng lẽ mà đầy đau đớn, người mẹ đã ra đi, để lại cậu ở nhà với người cha đi làm lao công quần quật từ sớm tinh mơ đến đêm khuya mới về. Sáng hôm sau, Tiểu Thiên Vũ tội nghiệp thức dậy, gọi khan cả hòng không thấy mẹ đâu, chỉ thấy trên bàn có một bát phở bò nguội nguội ngắt và vài gói kẹo bi mà cậu thích nhất. Mọi ngày mẹ luôn ăn sáng cùng cậu, hôm nay không có mẹ cậu thấy cũng chẳng ngon nữa. Cậu ăn mà hai hàng nước mắt lăn dài trên má. Cậu thầm gọi tên mẹ cậu, nhưng chẳng thấy ánh mắt dịu dàng và đôi bàn tay nhẹ vuốt tóc cậu nữa. Cậu quệt tay lau nước mắt, bấy giờ mới hiểu ra tại sao chiều qua mẹ cậu lại nói những lời như vậy. Cậu bắt đầu sợ hãi, và thấy buồn khôn xiết. Cậu rất muốn ôm lấy mẹ, muốn hỏi mẹ tại sao... Không, nếu như mẹ cậu ở đây, cậu sẽ ôm chặt lấy mẹ không cho đi nữa. Nghĩ ngợi quẩn quanh, rốt cục cậu cũng chẳng biết phải làm sao, chỉ biết ôm lấy bát phở và mấy gói kẹo bi mẹ cậu để lại mà khóc nức nở...

Người cha vì quá lo lắng cho con, bỏ dở công việc chạy về nhà, ông đau xót, trái tim nghẹn thắt lại khi thấy đứa con nhỏ tội nghiệp. Ông lại gần, ôm đứa con vào lòng, để nó dựa vào bờ vai rắn chắc mà đầy đau khổ vì phải dãi dầu mưa nắng... Ông vuốt nhẹ mái tóc con, ông tin vợ mình không phải hạng người đốn mạt, ông an ủi con: "Mẹ sẽ về với chúng ta thôi mà..."

Thiên Vũ tỉnh dậy, người ướt đầm mồ hôi, hai hàng nước mắt chảy dài, khẽ gọi: " Mẹ"...

Những kí ức ấy, vui sướng có, đau khổ có, chúng ùa về như cơn sóng dữ làm lồng ngực hẫng thắt lại. Hẫng nhìn mặt chiếc dây chuyền đang đeo ở cổ, nó là một trái tim có hình ổ khóa. Hẫng lại nhớ tới hình ảnh người mẹ tươi cười đeo cho hẫng cùng câu nói nghẹn ngào trong buổi chiều hôm ấy: "Của con là ổ khóa, còn của mẹ là chìa khóa. Có nó, mẹ con mình sẽ luôn ở bên nhau, con nhé..."

Hẫng hít một hơi, rồi lại với tay lấy con chuồn chuồn làm bằng tre, trông thật tinh xảo, nhìn ngấm một hồi, ánh mắt đậm vẻ sầu bi: " Tôi nhớ em, Mai Nhi..."

Chơi với cô bé ấy một thời gian, tuy không dài nhưng cũng không ngắn, vậy mà cậu bé Thiên Vũ vừa rụt rè, vừa ngốc nghếch lại không dám hỏi tên cô bé. Nhiều lần định hỏi nhưng không tiện, có lần định hỏi rồi thì đúng lúc đám vệ sĩ gọi cô về nhà, lần khác hẫng mở lời thì cô bé nhìn hẫng như chăm chú lắm, làm hẫng đỏ mặt tía tai bối rối mà quên bém mắt... Cũng may, hẫng còn biết một chút về tên của cô. Hẫng nghe thấy đám vệ sĩ gọi cô là "Mai tiểu thư", vì chẳng biết gọi cô là gì, hẫng đành gọi là "Mai Nhi". Giờ hẫng mới công nhận rằng hồi đó hẫng ngốc thật. Ấy da, đó chỉ là họ thôi mà, có phải là tên đâu...

Hẫng ôm con chuồn chuồn tre vào lòng, nhìn ra bầu trời đêm đầy sao, thì thầm: " Tên em là gì, Mai Nhi..."

Xin lỗi các bạn!

Vì trục trặc một chút về ý tưởng mà mình có thay đổi chút xíu về nội dung các phần trước trong truyện.

Các nhân vật hiện đang 18 tuổi. Sự việc thảm khốc xảy ra đối với Tuyết Xuân là 5 năm trước. Sự việc trong giấc mơ của Thiên Vũ xảy ra vào 12 năm trước.

Cảm ơn các bạn đã theo dõi và ủng hộ truyện của mình trong suốt tg qua(đặc biệt là maivu82 và munexo1 nha)!!!

THEO ANH ĐI ĐẾN TẬN CÙNG THẾ GIỚI

Nguyệt Lưu Quang
www.dtv-ebook.com

Hắn Là Thiên Tài À?(1)

Cứ thế, chìm đắm trong nỗi nhớ, cả một ngày dài mệt mỏi với hắn cuối cùng cũng trôi qua.

Sáng hôm sau...

Oáp... Đói quá. Hic, từ trưa hôm qua tới giờ vẫn chưa ăn gì cả...

" CHÀO BUỔI SÁNG, HÀN THIẾU GIA!!!"- Tiếng chào đồng thanh vang dội làm hắn giật mình. Hắn nhắm mắt, trời đất ôi, mới sáng sớm, chào như vậy có ngày làm hồn vía tôi bay mất bây giờ...

Hắn đi vào phòng bếp, ngồi xuống bàn ăn. Hắn định ăn chiếc bánh mì thì...:" CHÚC THIẾU GIA NGON MIỆNG!"- Tiếng " chúc" đồng thanh của đám vệ sĩ làm hắn cắn cả vào lưỡi. Hic, hu, đau quá...

Ăn một bữa sáng thịnh soạn để lấp đầy cái bụng đói meo xong, hắn xách chiếc cặp, đeo lệch một bên vai, rút tay túi quần rồi ung dung bước ra ngoài cửa.

" THIẾU GIA ĐI HỌC VUI VÊ!!!"

Haizz, lại cái gì nữa đây, sáng nay đám vệ sĩ nhà mình ăn trứng phải cái gì hay uống nhầm thuốc hết hay sao mà chào kì quặc vậy. Một người chào thôi, chứ tất cả thấy hơn 60 vệ sĩ trong nhà này chào đồng thanh thì...buổi sáng trong lành của hắn coi như đi tong.

" Mọi người đừng chào như vậy, làm tôi giật mình muốn chết!"

" DẠ!"-" Ôi, tìm tôi!"- Hăn lăm bắm.

Hăn chép miệng, thở dài như ông cụ non, tiếp tục những bước chân trên hành lang dài như thảm đỏ.

Nhìn thấy hăn, Hàn quản gia tươi cười, lon ton chạy đến, mở cửa xe rồi mời chào hết sức cung kính. Hăn vuốt nhẹ mái tóc, khẽ mỉm cười tạo ra khí chất phong độ tốt vời hiếm có, bước lên chiếc xe Callidac màu đen sang trọng.

" CHÀO THIẾU GIA!!!"- Đám vệ sĩ đồng thanh cúi chào làm hăn nhăn mặt. Việc này chắc chắn phải có lệnh của ai đó thì họ mới chào có quy củ như vậy." Không lẽ là Hàn quản gia à?" Hăn liếc nhìn ông ta, thấy ông ta đang hát mấy giai điệu hết sức vui tai. U50 rồi mà còn hát mấy cái hát đang làm mưa làm gió trên thị trường của giới trẻ. Gớm, nào là " Nơi này có anh" như, rồi " Có em chờ" như... bảo sao đến tầm tuổi này rồi ông chưa có vợ nữa. Lúc này thì hăn chắc chắn quá rồi, cái trò trẻ con ấy ngoài Hàn quản gia thì còn ai vào đây nữa.

- Hàn quản gia, đám vệ sĩ ấy là ông làm hả?

Hàn quản gia không đáp, chỉ cười hề hề... hết sức dễ thương. Hăn chép miệng:" Ấy dà, ông đừng làm như vậy nữa. Ngộ nhỡ có ngày hồn vía tôi bay đi hết đấy..."

- Thiếu gia à, cậu đừng như vậy mà. Tôi thấy như vậy cũng tốt đấy chứ...

- Hờ, tốt, để một ngày nào đấy thiếu gia này vì yếu tim mà chết sớm à?- Hăn khẽ cười nhạt, chu môi nhìn Hàn quản gia.

- Thiếu gia, cậu xem, khi đám vệ sĩ đó chào cậu, nếu chỉ là lời chào thông thường, thì đó là sự phục tùng tuyệt đối với cậu. Nhưng cả vào những lúc không cần thiết như sáng nay mà họ vẫn chào cậu, ngay lập tức một bầu không khí khác sẽ được tạo ra. Lúc đó cậu sẽ thấy sao? Có phải rất nực cười không?

Hắn ngẫm lại, ờ, cũng đúng như thế thật. Hắn khẽ gật đầu.

Hàn quản gia lại tiếp tục:" Tôi bảo họ làm vậy, thật không phải để trêu người thiếu gia, mà cốt chỉ để tạo ra bầu không khí vui vẻ khi thiếu gia ở nhà. Đó sẽ không còn là một nơi tĩnh lặng, trang nghiêm, gò bó, cũng không còn là một khối khí áp nóng làm thiếu gia khó chịu nữa. Đó là nhà của cậu, tuy không có người mẹ mà cậu mong muốn, nhưng đó là mái ấm mà Hàn lão gia đã đánh đổi bao mồ hôi nước mắt dành cho cậu. Nơi đây luôn có những người bạn của cậu, mà tôi sẽ là người đầu tiên..."

Hắn chăm chú nghe ông nói, trầm ngâm nghĩ ngợi, đôi mắt hắn ánh lên vẻ xúc động, hắn nở một nụ cười thật hiền:" Cảm ơn ông, người bạn lớn tuổi" Rồi hắn thay đổi 180 độ:" Sao hôm nay Hàn quản gia nói năng lại thân tình thế nhỉ? Ông định mua chuộc tôi à?"

Giọng nói và ánh mắt vui tươi của hắn làm không khí trên xe thật vui vẻ.

Tại lớp học.

" Hello mọi người!"- Hắn bước vào lớp với gương mặt cute vô đối, ngập tràn sức sống của buổi sáng...

" Ờ, chào".

Hắn cảm thấy vô cùng ngỡ ngàng và không thể tin nổi khi nhìn tổng thể lớp học. Thật đúng là trăm công nghìn việc: đưa thì học thuộc bài, mồm cứ lẩm bẩm không ngớt, đưa thì bận trực nhật, một xóm khác khoảng năm

mười đứa gì đấy túm tụm với nhau chép bài lia lịa, một xóm khác thì tập trung ăn sáng, chỗ khác lại tụ tập nói đủ mọi thứ chuyện... Buổi sáng lớp này xem ra nhộn nhịp hơn cả ngoài đường phố đấy nhỉ...

Hắn ngồi vào bàn, nhìn Tuyết Xuân, hắn bắt gặp cảnh tượng mà hắn chưa từng thấy bao giờ đối với con gái. Mai Tuyết Xuân, sắc nước hương trời, con người toàn tài hiếm có, một tay chép bài lia lịa không biết trời đất là gì, một tay cầm cái bánh mì ăn sáng phùng mồm trợn mắt, ấy vậy mà vẫn có thời gian tán chuyện phim ảnh với Châu Ngọc. Ôi trời, đến thánh cũng không đạt đến cảnh giới cao như vậy...

Tiết một.

- Các bạn.- Nó nuốt vội miếng bánh mì, chép nốt dòng chữ còn lại, kết một câu cho đề tài vô biên với Châu Ngọc, đứng dậy ra lệnh.

- Nghiêm.

- Các em ngồi xuống đi.- Cô giáo vẫy tay cho học sinh ngồi xuống, nói hết sức khẩn trương:" Các em, hôm nay là hạn chót của bài kiểm tra 15 phút, mà bài học ngày hôm nay của chúng ta rất dài, cho nên, các em lấy giấy ra làm bài ngay nhé!"

Cả lớp xì xào bàn tán, vội mở vở xem lại bài, rồi đi xin giấy loạn xình ngầu bốn xung quanh. Thậm chí có những đứa chép đại ít phao ra bàn, rồi xé luôn cả trang sách mà không thương tiếc. Hắn nhìn mắt tròn mắt dẹt. Hắn quay sang thắc mắc, hỏi nó, không hiểu sao kiểm tra lại vội vàng, hỗn loạn thế. Nó chỉ trả lời một cách hết sức...ngắn gọn:" Nhiều lần bảo kiểm tra, nhưng hết quên rồi lại trùng vào hôm nghỉ, di dịch những một tháng đấy! Này, mà cậu không học đi, lần đầu kiểm tra ở đây, không đơn giản đâu nhé! Cô là có nghìn mắt nghìn tay đấy, sách vở không thể hé được đâu, với lại, cô có một câu nói bất hủ đấy..."

Hắn tròn mắt, nuốt nước bọt ực một cái:" Là gì thế?"

- Nhiều học sinh luôn kêu tại sao đề bài tôi ra lại khó đến như vậy. Tôi rất hiểu cảm xúc, tâm tình của các em. Tôi cũng rất thương yêu các em, và tôi cũng rất tự hào rằng học sinh của tôi rất giỏi. Vì vậy, tôi không thể ra đề dễ được, bởi làm như vậy chính là sỉ nhục học sinh của tôi, sỉ nhục trí thông minh và sự tài hoa của các em...- Nó làm bộ, nói thao thao bất tuyệt, còn hăn cứ tròn mắt ra nghe.

" Này hai em kia, hai em không làm bài sao? Thời gian tính được một lúc rồi đó!"

Nó và hăn giật mình, đảo mắt nhìn xung quanh. Đứa thì ngậm bút, đứa thì ngó ngoáy không yên, đứa phát tín hiệu đặc biệt, đứa thì ngồi quay bút... 1001 biểu cảm và cảm xúc lúc này, duy chỉ có chung một hình ảnh: giọt mồ hôi lăn dài trên những khuôn mặt khốn khổ.

- Thừa cô, em vào lớp!

- Hoàng Đông Quân, em vào làm bài kiểm tra đi. Tôi sẽ phạt em sau!

Quân vội lấy giấy bút ra, 3 thành viên cuối cùng bước vào cuộc đua cực kì căng thẳng...

THEO ANH ĐI ĐẾN TẬN CÙNG THẾ GIỚI

Nguyệt Lưu Quang
www.dtv-ebook.com

Hắn Là Thiên Tài À?(2)

-Lần này đề bài tôi cho không dễ đâu, các em hãy suy nghĩ và làm bài thật cẩn thận. - Cô giáo nhẹ nhàng nhắc nhở.

Thật quá khó khăn để đánh giá tình hình lúc này. 3 cô cậu đã đi ngược lại cả thế giới. Trong khi người khác ngồi đến nóng chỗ, toát cả mồ hôi hột thì 3 nhân vật của chúng ta làm bài hết sức nhẹ nhàng và thoải mái. Tâm luôn tỉnh, trí luôn thông, tư duy cực kì logic và sự tập trung tuyệt đối, đề bài có khó đến đâu cũng không phải là khó khăn quá lớn.

Vẻ đẹp của 3 người khi trầm ngâm suy nghĩ, gương mặt nghiêng nghiêng, đôi lông mày lúc nhíu lại rồi dần dần ra và cuối cùng là nụ cười đắc thắng, trông đến là xuất thần. Ấy da, không làm được bài thì ngồi gặm họ cũng thỏa mãn lắm rồi, có bị điểm kém cũng chẳng sao, anh đây OK tất.

- Hết giờ rồi, mời các em nộp bài.

Haizz, cuối cùng cũng đến giờ nộp bài rồi. Thật là may kinh khủng, chúa ơi, thần thánh ơi... Nộp bài luôn đi để mồ hôi ngừng chảy, nộp bài luôn đi để nước mắt ngừng rơi, và cũng nộp bài luôn đi để tim ta đỡ nổ tung mà chết. Nó chỉ biết lắc đầu mà cười trừ khi nghe bốn xung quanh mọi người than trời than đất như vậy.

Thanh Long bang- Một hắc bang khét tiếng trong giang hồ, người người cúi đầu run sợ...

- Thừa lão đại...

- Uhm?

- Hàn tổng đã nhiều năm trở lại đây không còn quan tâm đến con trai của mình nữa.

Lão đại chỉ khẽ nhếch miệng, ánh mắt sắc lạnh đến ghê người, tay khẽ đưa ly rượu Volka, lạnh lùng ra lệnh:" Tiếp tục theo dõi."

"Dạ. Lão đại cứ yên tâm."

Người đàn ông lạnh lùng đưa tay xoa cằm, miệng nở nụ cười đầy nham hiểm...

2 Tuần sau. Lớp 12A2...

-Hồng rồi, hồng rồi, cô trả bài kiểm tra lần trước đấy...- Cả lớp xì xào bàn tán.

- Bài tao để giấy trắng đấy mà ạ.

- May ra tao còn hơn mà... tao chép được cái đề bài, ehe...

- Đề bài gì khó như ma ấy!

- Cả lớp trật tự để tôi đọc điểm!- Cô dường như không thể chịu nổi đám tạp âm từ lũ học trò của mình nữa. Mà những tạp âm ấy toàn là những thứ mà chẳng giáo viên nào muốn nghe. Giá như các cô cậu xì xầm mình

làm được bài hay háo hức muốn nghe điểm thì tôi còn muốn nghe, chứ đăng này thì... Haizz, thê thảm không thể tả xiết...

- Chu Toàn: 0- Thằng bé thở dài sườn sượt, đưa tay gãi mũi.

- Minh Tú: 2- Cô bạn chẳng thèm để ý, vuốt nhẹ mái tóc trước cái gương bỏ túi.

- Tuấn Cường: 5- " Tao vui quá mày ôi, trên trung bình rồi!"

- Thiên Minh: 3- " Ê sư đệ, làm bài kiểu gì thế?"-Đông Quan nói khể với hần.-" Đệ nuốt không trôi huynh ời!"- Minh trả lời như mếu.

- Châu Ngọc: 8. Có tiến bộ!

- Đông Quân. 9,5." Wowwww"- Cả lớp trầm trồ.

- Tuyết Xuân. 9,75." Hảo cô nương, giỏi thật!"

- Hàn Thiên Vũ. 10- " Cái gì thế? 10 à? Thiên tài ư? Thật không thể tin nổi. Sao giỏi quá vậy?"

1001 câu hỏi lúc này, cả lớp đứng ngồi không yên, bởi hần đã tạo nên một cơn sốt sinh sịch đây nè...

- Riêng bài làm của Thiên Vũ, tôi buộc phải công nhận rằng đây là bài làm xuất sắc nhất tôi từng được chấm. Tôi chưa bao giờ thấy một bài làm hoàn hảo đến như vậy. Cách làm cực kì thông minh, tư duy chặt chẽ, logic, lời lẽ chính xác và đặc biệt, chữ viết đẹp như in của em ấy đã hoàn toàn thuyết phục tôi. Và tôi cũng phải nói thêm, đây là điểm 10 đầu tiên tôi đặt bút chấm trong suốt 20 năm đi dạy của tôi. Các em nên học tập bạn ấy, cả về cách tư duy, trình bày đến cả chữ viết...

Mai Tuyết Xuân thấy vậy rất đổi khâm phục, nhìn hần bằng ánh mắt rạng ngời như ánh dương khiến hần thoáng đỏ mặt. Đúng là" ngoài núi còn

có núi, ngoài trời còn có trời", quả thật không sai mà. Người ta thấy có người hơn mình thì ghen tỵ, nhưng nó thì mừng như bắt được vàng, mà không, còn hơn cả thế nữa ấy chứ. Nó biết bài của mình có khuyết điểm, vậy nên nó luôn mong có bài nào làm tốt hơn để học hỏi, Nhưng khổ nỗi, bài của nó luôn là bài điểm cao nhất, luôn nằm trong danh sách top bài làm tốt nhất của giáo viên bộ môn. Thật là tuyệt vời, có bài điểm... cao hơn mình rồi, Hàn Thiên Vũ, cậu đúng là cứu tinh mà...

Nó nâng niu bài kiểm tra của hần, xem qua xem lại với vẻ thích thú, hớn hở. Nó khẽ nhú mày khi tìm ra khuyết điểm của mình, rồi nở một nụ cười rạng rỡ khi học hỏi thêm được những điều mới mẻ từ bài làm của hần. Cô nói bài làm của hần hoàn hảo thật không sai, không thể chê vào đâu được. Nhưng thứ khiến nó ngạc nhiên nhất chính là thời gian làm bài của hần. Xem nào, ờ, ngồi buồn với nó hết 5 phút đầu giờ, khi nó làm bài xong còn thừa 3 phút mà đã thấy hần ngồi chơi rồi, mà thời gian làm bài là 15 phút... Debeak, thật không thể tin nổi, hần chỉ làm bài có 5 phút thôi à...

Hần chống cằm nhìn nó thật dịu dàng, đôi mắt tươi cười vẻ thích thú. "Đúng là một cô gái đặc biệt. Con người của cậu, đặc biệt là đôi mắt ấy, sao có thể cuốn hút tôi đến vậy chứ..."

Đến đây, hần không dám nghĩ tiếp nữa. Hần đang nghĩ gì khi cô đang giảng bài cơ chứ. Hần lắc đầu để thoát khỏi cái ý nghĩ chết tiệt mà chính con tim hần tạo ra. Bất chợt hần nghĩ đến Mai Nhi, hần giận chính bản thân vì đi trái với lời hứa của lòng mình. Đúng rồi, Mai Nhi, trái tim tôi chỉ được rung động bởi một mình em thôi... Nhưng ánh mắt của Tuyết Xuân là một thứ ma lực mà hần không thể cưỡng lại được. Ánh mắt ấy rất giống ánh mắt của Mai Nhi, thật khiến lòng hần dậy sóng...

Đông Quân ngồi dưới thấy bàn trên, một người thích thú, mãi mãi khi rộng tầm mắt, còn một kẻ ánh mắt si mê ngắm nhìn không rời, thật khiến cho mỗi lửa ghen tuông trong lòng cậu ta bắt bén. Cậu vỗ mạnh vào vai Thiên vũ, nhìn hần bằng ánh mắt sắc lạnh như con dao nhọn có thể đâm

chết người ta bất cứ lúc nào!" Nhìn gì mà nhìn. Cậu nhìn như vậy không tốt cho muội ấy. Với lại... tôi không thích!"

Hắn chỉ ngoảnh đầu lại, cũng không nói thêm câu gì, mỉm cười gật đầu một cái, lại càng làm Quân tức điên lên...

- Em nào có máy tính tính hộ tôi cái.

- Ôi trời, số thập phân, 7 chữ số nhân 6 chữ số à...

- Bấm đi kìa, nhanh nhanh...

1s...2s...3s...

" 25617,38954 ạ".

Cả lớp quay ngoắt về khu vực vừa phát ra tiếng nói ấy. Hắn tự tin vuốt ngược mái tóc, phải, chính là hắn, Hàn Thiên Vũ, kẻ đã đưa ra đáp án ngay tức khắc sau khi cô giáo hỏi. Cái gì thế, hắn tính nhầm à, máy tính đối với hắn là rác hay sao???

- Thưa cô, bạn tính đúng rồi đấy ạ...

Đừng nói là học sinh, đến cô giáo cũng phải bất ngờ vì khả năng siêu việt của hắn.

Hắn, "trên thông thiên văn, dưới tường địa lí", nói vậy cũng không sai. Tài năng và trí siêu việt của hắn chẳng mấy chốc đã trở thành chủ đề hot của cả lớp, mà không, phải là cả khối, cả trường mới đúng. Hắn là một đại thiếu gia, tiền không phải vấn đề đáng bận tâm, lại là một con người cởi mở dễ mến dễ gần, còn cực kì đẹp trai, thật không quá khó hiểu khi hắn bỗng dựng thành người nổi tiếng, thầy cô bạn bè đều biết mặt biết tên. Nổi trong trường đã là một hiện tượng rồi, hắn đây còn bứt phá mang danh tiếng bay cao bay xa tới cả các trường lân cận...

Nó nhìn hần, ôi chao, đúng là đẹp trai quá mức quy định mà, nhất là khuôn mặt khi đọc sách ấy. Giờ nó mới thấy, tụi con gái ghen tị với nó cũng đúng thôi. Nó được ngồi cạnh một người hoàn hảo đến vậy cơ mà...

Khoan đã... Tại... tại sao...

Khuôn mặt ấy... Đường nét sao giống của "cậu ấy" vậy chứ? Cả... cả tên cũng là Hàn Thiên Vũ nữa. Không lẽ, điều mà nó nghi ngờ là sự thật? Nó không thể tin nổi vào phán đoán của mình nữa. Là cậu ấy sao? Tim nó cơ hồ không đập nữa, tất cả thanh âm tắt ngấm đi trong một phút tĩnh lặng. Nó rất muốn hỏi hần, nhưng không đủ can đảm. Nó sợ trái tim sẽ tổn thương lần nữa nếu nhận được từ hần cái lắc đầu. Trong phút chốc nó dờ dẫm, rồi nó lại mỉm cười. Ánh mắt nó long lanh, xao động như làn nước biếc mùa thu gợn sóng...

Hần quay sang, bắt gặp ánh mắt ấy, dường như hần không thể thờ ơ được nữa. Đó đúng ánh mắt của Mai Nhi khi nhìn hần lúc vui chơi ngày bé mà...

- Uhm, sao... sao thế?

- Cậu... là đồ ngốc à?

THEO ANH ĐI ĐẾN TẬN CÙNG THẾ GIỚI

Nguyệt Lưu Quang
www.dtv-ebook.com

Hẹn Hò?

- Hả? Cậu...cậu...nói...nói...- Hấn chỉ lắp bắp được vài từ rồi cứng họng không tài nào nói nổi nữa. Đúng rồi, có cục tức to đùng tắc nghẹn ở cổ họng thế kia thì làm sao mà nuốt nổi cơ chứ. Tại sao hấn lại giận dữ như vậy à? Những kẻ tài hoa thì không bao giờ chấp nhận chuyện có ai đó nói mình là ngu ngốc. Hấn cũng không phải ngoại lệ mà nổi cơn giận. Không thốt được ra ngoài thì thôi, hấn lại nghĩ thầm trong bụng: " Hừ, đúng là sỉ nhục sự tài hoa của mình mà."

- Cả tôi cũng thấy thế đấy!- Đông Quân gập quyển sách lại, thản nhiên nói mà không mấy may nghĩ đến tâm trạng của hấn.

Hấn mím chặt môi, lồng ngực cố hít thở thật sâu, đảo mắt quét tia laze lên hai người đó một lượt. "Mình đang tức giận à? Không phải...Mọi lần tức giận mình có như thế này đâu?" Hấn bỗng giật mình khi lần đầu tiên trong đời hấn không thể hiểu nổi cảm xúc của chính mình. Nhưng tại sao hai người đó lại vào hòa trêu người mình nhỉ? À , hai người đó cùng một giuộc cũng đúng thôi, bởi trong con mắt của rất nhiều người, hai người họ vốn đã được trời định là một cặp tiên đồng ngọc nữ, trên trời xuống biển khắp thế gian đều khiến người ta ghen tỵ. Đông Quân như một vị thần hộ mệnh vậy, luôn dang rộng đôi cánh bảo vệ cho Tuyết Xuân dẫu đi đến cùng trời cuối đất. Đầu hấn giờ đây vụn ngàn những ý nghĩ vớ vẩn đâu đâu mà có nghĩ mãi cũng không tài nào ngộ ra được, mà rõ ràng hấn có trí óc của một thiên tài. Thomas Carlyle đã nói:"Trái tim luôn luôn nhìn thấu trước khi cái đầu có thể thấy được." Và rồi hấn nghĩ có lẽ sẽ tốt hơn nếu hấn nghe

theo sự chỉ dạy của bậc tiền bối. "Uhm, với sự khó hiểu này, chắc mình có thể xếp những cảm xúc ấy vào những tức giận của... tuổi dậy thì chẳng? Hừ, hừ, đúng quá, đúng quá rồi..."- Hắc vừa lẩm bẩm vừa lẩn thẩn đi ra ngoài cửa lớp.

Đông Quân và Tuyết Xuân nhìn nhau, không nói một lời nào, chỉ lắc đầu cười. Nó nghĩ thầm thấy hắc ta cũng thú vị thật, đầu tiên là đỏ mặt vì tức giận, rồi kể đến là trầm ngâm như nghĩ ra được điều gì bác học lắm và giờ thì thần thờ đến nỗi hồn chẳng còn ở trong xác nữa. Nghĩ đến đây, nó bỗng bật tiếng cười thích thú...

Đông Quân dịu dàng ngắm nhìn nụ cười của nó, rồi đưa tay búng nhẹ lên trán nó. Nó giật mình quay sang, ánh mắt thơ ngây như vẫn chưa thoát khỏi những xúc cảm bất ngờ hiện ra trong tim mình.

- À, ta chỉ muốn hỏi muội...- Quân lấp lửng.

- Không sao đâu, huynh cứ nói đi!

- Chủ nhật này, nếu muội có rảnh...

Dường như nó đã hiểu Đông Quân muốn nói gì, mỉm cười lém lỉnh nói:" Nếu huynh chịu trách nhiệm toàn bộ tổng thiệt hại, muội sẽ đi cùng huynh!"

Quân thoáng đỏ mặt, gật gù:" Chẳng thứ gì giấu được muội cả!"- Rồi cậu nói tiếp:" Muội đi xem phim với huynh nhé!"

- Uhm, vậy thì giống hẹn hò quá...- Nó có chút bối rối.

Trong lúc nó mải mê giữa vô vàn những suy nghĩ thì một giọng nói nhanh nhẩu vang lên làm nó giật mình:" Thêm một vài người nữa thì không sao chứ?"

- Aha, được được, vậy thì vui quá rồi! Đó sẽ là một ngày thú vị đấy!- Nó reo lên hào hứng.

Chủ nhật đó đúng là ngày khiến người ta mong đợi. Nhưng với Đông Quân mà nói, đó là một gáo nước lạnh dội vào giữa cái mộng mơ "hẹn hò" của cậu ta. Vốn dĩ cậu định bày tỏ trái tim mình, bày tỏ cái thứ làm cho trái tim cậu đập loạn nhịp đến mất ăn mất ngủ. Vậy mà...

- Uhm, cậu không phải người khởi xướng sao đến sớm thế?- Đông Quân nhướn mày hỏi với giọng điệu có đôi chút bức dọc.

- Vẻ đẹp trai của tớ sẽ là ngọn hải đăng của chỗ này. Mọi người chắc hẳn sẽ đến đúng điểm hẹn mà...- Rồi hắn vỗ vai cậu, cười nói:" Ấy da, có niềm vui cũng phải chia cho bạn bè một tí chứ!"

Đúng, chính là hắn đấy- Hàn Thiên Vũ- chính hắn đã khiến giấc mơ của cậu vụt tắt như ngọn nến cháy trong gió mạnh vậy.

Con gái bao giờ cũng là chúa lễ mề, đặc biệt là trong những dịp đi chơi như thế này. Nhưng Tuyết Xuân không như vậy. Nó rất quý trọng thời gian, nó đến đúng giờ hẹn khiến hắn kinh ngạc. Hôm nay nó thật dễ thương, xuất hiện trước mặt hắn với vẻ đẹp tươi tắn tựa đóa hoa nở rộ trong sớm mai, bắt giác tim hắn đập lỗi một nhịp. Hắn nhìn thấy bóng hình của một Mai Nhi mà ngày đêm hắn mong nhớ trong dáng dấp của nó.

Buổi đi chơi chưa bao giờ vui vẻ và rộn rã đến thế. Châu Ngọc lúc nào cũng là người khởi xướng, rồi bày biện ra đủ thứ trò hay ho. Có người khởi xướng mà không có người hưởng ứng thì còn gì là vui nữa. Và thế là Thiên Minh xuất đầu lộ diện, ủng hộ mọi trò nghịch ngợm của nhỏ mà không cần lý do.

Tháng 6 là mùa nóng nực nhất ở thành phố này, lại thêm ngày thi đại học cứ từng bước gần kề, hệt như khối khí áp thấp trước mỗi cơn mưa giông, thật khiến lòng dạ người ta nặng nề tới mức không tài nào thở nổi.

Vậy nên, một buổi đi chơi thế này đúng là sáng suốt, có thể ví như cơn mưa mát lành gột rửa tâm hồn những đứa học trò ngày đêm vùi đầu vào sách vở.

Suốt buổi đi chơi, Thiên Minh bao giờ cũng kè kè bên cạnh Châu Ngọc. Còn hai tên Đông Quân và Thiên Vũ, đi chơi gì mà giống như vệ sĩ quá. Bất kể là ai, chỉ cần nhất thời si mê vì vẻ đẹp thiên thần của nó sẽ bất hạnh mà gặp phải ánh mắt sắc lạnh như dao của hai chàng. Thế nhưng, có cô nào phải ngoái lại nhìn và thốt lên vì vẻ đẹp trai của hai chàng thì khác. Chẳng có ánh mắt nào lờm nguýt, và 2 chàng thoải mái giả mặt lạnh để làm thôi nam châm hút tất cả các cô chú ý đến vẻ đẹp của mình. Thời gian trôi nhanh thật, trời đã tối, đã hết ngày đi chơi, nhưng rốt cuộc Quân vẫn chưa nói được tiếng lòng của mình, và cậu vẫn còn tức hằn ta lắm.

Hắn đưa nó về nhà, dư âm của cuộc vui vẫn còn đọng lại làm tâm trạng cả hai thật thoải mái.

- Nay nếu bây giờ gặp cướp, tớ sẽ bảo vệ cậu nhé!

- Ya, Xuân này, tớ biết cậu giỏi võ, nhưng chí ít cậu cũng phải cho tớ được chứng tỏ bản lĩnh trước mặt con gái chứ!- hắn liếc mắt nhìn nó.

" chứng tỏ bản lĩnh"- hắn thực sự có à? Tuyết Xuân bỗng thấy nhớ lại ngày hôm đó hắn cũng đưa nó về, trên đường thấy nước bắn lên thì vội xoay người lại núp sau lưng nó. Nghĩ đến đây nó lại thấy bức mình, lẩm bẩm:" Bằng không!"

- Chuyện đó tớ đã xin lỗi cậu rồi mà!

Cuộc trò chuyện đã làm con đường về nhà Tuyết Xuân như ngắn lại. Trước lúc ra về, chẳng biết nói gì hơn ngoài câu chào tạm biệt. Hắn vui vẻ chào nó, nhưng trái lại là một bầu không khí hoàn toàn khác. Nó im lặng, không chào lại, đôi môi khẽ mím lại vẻ chần chừ, nó cúi gằm xuống để che đi gương mặt thoáng ửng đỏ.

Con đường phản chiếu ánh đèn lấp lánh như ánh sao, ngọn gió đêm hè khẽ thổi qua, hòa âm thành tiếng xào xạc trong tán cây. Không gian im ắng của một kẻ đợi chờ lắng nghe và một người muốn nói nhưng vẫn còn e ngại và chần chừ. Nó nghe thấy rõ tiếng tim mình đập nhanh tới mức khó kiểm soát, và nó tự nhủ, dù rất lo sợ nhưng nó vẫn phải dũng cảm thêm lần nữa...

Nó ngập ngừng:" Uhm, cậu...cậu...chúng ta đã từng gặp nhau chưa nhỉ?"

Gió ngừng thổi, tán cây ngừng rung, thời gian như dừng lại, nó nín thở đợi chờ câu trả lời của hắn.

THEO ANH ĐI ĐẾN TẬN CÙNG THẾ GIỚI

Nguyệt Lưu Quang
www.dtv-ebook.com

Định Mệnh

"Cậu ấy có ý gì nhỉ?" Hấn nghĩ thầm, nhưng không hiểu sao đầu óc lại vẫn lơ đãng nghĩ đến những chuyện thời thơ ấu, với hình ảnh một Mai Nhi dễ thương thánh thiện đọng mãi trong đầu.

- Có một cô bé chẳng màng đến giàu nghèo, đã đưa đôi bàn tay trắng trẻo xinh xắn của mình để nắm lấy đôi tay dính đầy cát khi bị người khác đánh của tớ, đỡ tớ dậy và chơi đùa cùng tớ khi tớ cô đơn. Cô bé ấy dễ thương lắm, còn tặng tớ một con chuồn chuồn tre làm kỉ niệm nữa... - Hấn chìm đắm trong nỗi nhớ, và miệng ít chịu phục tùng hấn khi trái tim đang thầm thì.- À, xin lỗi, tớ nói hơi nhiều chút, nhưng không hiểu sao cậu làm tớ nhớ đến cô bé ấy...

Tuyết Xuân không biết là thực hay là mơ, chỉ thấy khi nghe những lời nói ấy, trái tim không thể làm chủ được nữa. Tim nó đập rất nhanh, không còn đúng nhịp nữa. Bốn xung quanh như tỏa ra một thứ ánh sáng kì lạ tựa như một phép màu. Bầu trời đầy sao sáng lấp lánh, và khuôn mặt của Thiên Vũ hiện lên như trong mơ. Nó khẽ mỉm cười, hồi hộp hỏi tiếp:" Vậy...bây giờ cậu còn nhớ cô bé ấy không?"

Hấn trả lời chắc như đinh đóng cột nhưng không kém phần yêu thương:" Hình ảnh cô bé ấy chưa bao giờ phai nhạt trong trái tim tớ cả!"

Khúc nhạc tình yêu nhẹ nhàng ngân ca, khẽ vang trong căn phòng ngập tràn sắc màu. Nó ngồi vào bàn học, giở quyển sách ra rồi lại gấp vào, ngước nhìn bầu trời đầy sao ngoài cửa sổ rồi mỉm cười mãn nguyện. Suốt

bao lâu nay, nó đã nhạy cảm với cái tên Hàn Thiên Vũ biết bao, mặc dù nó có thể nhận ra được ánh mắt và nụ cười của hắn, nó lại sợ rằng hắn đã đổi khác, và nó sẽ đau đớn, hãi hùng bao nhiêu khi biết trái tim của hắn đã lãng quên đi những ngày tháng tươi đẹp ấy. Nhưng có một điều nó vững tin, chỉ cần luôn thương nhớ, định mệnh chắc chắn sẽ dẫn đường chỉ lối cho nó...

Nó biết bây giờ không phải là lúc mộng mơ, vì vậy nó nhanh chóng trở về thực tại, sách vở, bài tập đối với nó bỗng trở nên thoải mái và dễ dàng không ngờ...

Hàn Thiên Vũ nhâm nhi tách cà phê nóng, đứng bên hiên cửa, ngắm nhìn những vì tinh tú tỏa sáng bầu trời đêm mà lòng nhẹ bẫng. Đêm đêm hắn ngược nhìn bầu trời đầy sao ấy và tự hỏi: "Tôi biết tìm em nơi đâu trong biển sao vô tận này đây?", nhưng chưa bao giờ hắn có cảm giác như thế này. Hắn cứ nghĩ mãi về bộ dạng và cử chỉ lạ lùng của Tuyết Xuân, và hắn ngạc nhiên khi nghe thấy trái tim đang thổn thức. Hắn thấy nhớ Mai Nhi của hắn vô cùng tận. Tuyết Xuân và cô bé mà hắn nhất mực yêu thương quả là rất giống nhau, giống đến mức nhiều lúc hắn muốn gọi cô là Mai Nhi. Hắn cứ ngỡ chỉ là người giống người mà thôi, nhưng tâm trí hắn giờ đây có quá nhiều xung đột. Trên đời này, ánh mắt và nụ cười làm tim hắn rung động, làm hắn mất ăn mất ngủ vì nhớ thương chỉ có một mà thôi. Vậy mà chính Tuyết Xuân lại làm hắn xốn xang như vậy. Ánh mắt của nó in dấu trong tâm trí hắn. Hắn chợt nhớ lại ngày hôm đó, lúc hắn kéo nó vào trong ô, ánh mắt của nó đã làm hắn bối rối. Biểu hiện của Tuyết Xuân rất đặc biệt, khuôn mặt trắng ngần đỏ ửng lên lạ lùng, thực là đáng vẻ thanh nhã, bên trong đôi mắt huyền sâu thẳm cơ hồ có hai ngọn đuốc đang bùng cháy, cả con người cũng vì thế mà sinh động không ngờ. Đôi mắt của Mai Nhi đối với hắn mà nói, đó là sự kì công của tạo hóa. Nó đặc biệt vô cùng, đặc biệt đến nỗi, có biết bao cô gái, bao nhiêu thiên kim tiểu thư đã từng lướt qua, có kẻ đã quên, có người xa lạ, hắn lại có thể biết rõ đến thế rằng không phải là người trong tim hắn. Đôi mắt ấy, lẽ nào là em sao? Chẳng lẽ, định mệnh đã cho chúng ta được tương ngộ?

Bỗng có tiếng gõ cửa.

- Thiếu gia, Đông Phương nhị vị thiếu gia, Hà thiếu gia muốn gặp.-
Hàn quân gia đứng ngoài cửa nói.

Hắn bỏ dở cốc cafe, gạt lại dòng suy nghĩ và hồi ức, bước xuống phòng khách.

- Oài, xuống làm gì, tụi này định lên phòng cậu chơi một chút.- 3 người bạn có chút tụt hứng.

Hắn nhìn đồng hồ, ngạc nhiên:" Muộn thế này rồi, mấy người đến đây làm gì?"

- Cậu này hay thật, mình thích thì mình đến thôi, lí do như vậy chưa đủ à?

- Haizz, không phải như vậy, ý tớ là các cậu không học hành gì à, sắp thi đại học rồi có phải sớm sửa gì đâu?

Hà Vương chép miệng:" Thế bọn này làm phiền đến việc học của cậu à?"

- Không không.- Hắn nói vội:" Vừa mới học xong, định đi ngủ sớm thôi!"

Đông Phương Nhật lên tiếng:" Này người anh em, thấy bảo học hành mấy ngày này mệt lắm à?"

Hắn mỉm cười, tính khí dương dương tự đắc hiện rõ trên mặt:" Với người khác thôi, cậu nghĩ Hàn Thiên Vũ này là ai hả? Mấy môn thi đại học, mệt nhất chỉ có Tiếng Anh và Ngữ Văn. Tiếng Anh thì tôi thông thạo từ khi lên mười, mấy bài văn dài đến 8, 9 trang giấy mà bắt học thuộc, tôi đọc kĩ lần đầu, đọc lướt qua lần hai là ok. Còn mấy môn khác với bài tổ hợp thì

đây không quan tâm, đây cam đoan rằng có thể đạt điểm tuyệt đối từ hồi còn học cấp hai cơ!"

- Oy, bọn này biết là cậu giỏi rồi, hỏi cậu học hành có vất vả không thì bằng thừa. Chứ còn bọn này á, cứ nghĩ đến ôn thi là khổ rồi.- Đông Phương Hải tiếp lời:" Mà nói cho cậu nghe, học đại học làm gì, ôn thi làm gì cho khổ ra. Người ta học vật mặt ra cũng chỉ để có công ăn việc làm trong tương lai. Chúng ta có cả một cơ ngơi đang chào đón rồi, việc gì phải lao tâm khổ tứ thế?"

Hà Vương cũng gật gù đồng tình:" Đúng đúng, đó cũng là lí do tại sao bọn này chỉ thi để lấy lệ thôi đấy."

Hắn trầm ngâm một hồi:" Có học thì mới có đủ kiến thức và bản lĩnh để lèo lái cơ ngơi. Tớ không muốn mồ hôi nước mắt của ba mình sụp đổ chỉ vì đầu óc ít học thiếu hiểu biết của tớ. Hơn nữa, học hành đến nơi đến chốn cũng là ước nguyện của ba mẹ, tớ chưa bao giờ muốn bỏ dỡ nó cả." Đến đây, hắn lại nhớ đến mẹ, với câu nói in đậm trong đầu hắn chiều hôm ấy...

Anh em nhà Đông Phương xua tay:" Thôi thôi, bỏ qua chuyện học hành thi cử sang một bên đi, mệt chết đi được. Thế em Mai Nhi của cậu thì thế nào rồi? Chẳng lẽ đến cả việc ngắm nhìn em ấy xúng xính trong bộ đồng phục cũng khó đến thế à?"

Mi mắt chớp chớp một hồi, đôi mắt hơi nheo lại ánh lên vẻ ưu tư, hắn mỉm cười:" Có lẽ ước mơ thành hiện thực từ lâu rồi nhưng tớ không nhận ra thôi..."

Ngoài cổng vang lên một tiếng động lớn, kể đó là tiếng lèm bèm say xỉn của một người phụ nữ. Hàn Thiên Vũ thở dài, lắc đầu, đôi mắt chứa đầy sự giận dữ với cái nhìn sắc lạnh ra ngoài cửa.

- Phu nhân, bà say rồi ạ...

- Phu nhân, để tôi đưa bà lên phòng nghỉ nhé...

Mất vệ sĩ và một đám người hầu chạy ra, luống cuống, đầy vẻ khó khăn dìu bà ta lên phòng nghỉ.

-Này Hàn Thiên Vũ, tao nói cho mà nghe...uhm, hừ...tài sản của cái nhà này sẽ thuộc về tao. Ha ha, tao là người phụ nữ quyền lực nhất thế giới này!- Bà ta dừng lại, hất đám người hầu ra, ngả nghiêng nói trong khi nào đầy tửu lượng.

- Đưa bà ta cút khỏi mắt tôi ngay!- Hấn gầm gừ, giận dữ quát lớn.

Người đàn bà vẫn cười ngặt nghẽo, tay chân khua loạn xạ, chẳng thèm để ý đến cơn tức giận của Thiên Vũ. Khi rượu say, người ta chẳng thể làm chủ được bản thân nữa. Bà ta nghe hấn quát lại càng được thể làm tới, định xông đến chỗ hấn nhưng đám người hầu vội ngăn lại. Nhưng chẳng ai ngăn được cái mồm của bà ta." Mà chỉ là thằng con rác rưởi bị ba mẹ bỏ rơi mà thôi...ha ha...". Bà ta không tiếc lời xúc phạm hấn.

Bà ta đi khỏi, không khi trở nên yên ắng hấn. Nhưng chính nó lại làm người ta run sợ. Hai anh em nhà Đông Phương và Hà Vương biết rõ lúc này hấn đang tức giận như thế nào. Họ vỗ vai an ủi:" Thôi, bình thường cậu đã không chấp với bà ta, huống chi là lúc say... Đừng giận nữa Tiểu Vũ..."

- Yên tâm đi, cậu tài giỏi lắm mà, bà ta đã bị tiền bạc làm đầu óc nọ mị đi rồi, Tiểu Vũ của chúng ta chắn chắn sẽ không để công lao của mình đổ sông đổ bể đâu...- Nhật khoác vai, khẽ xoa đầu hấn.

- Nhưng... A...- Hấn vội đưa tay ôm ngực, mặt nhăn nhó, cố hít thở thật sâu hòng kìm nén cơn đau. Hấn loạn choạng cơ hồ như sắp ngã.

- Tiểu Vũ, sao thế? Cậu đau ở đâu à???- Đám bạn thấy thế hết hoảng, vội lao vào đỡ lấy hấn, khuôn mặt toát lên vẻ lo âu, nhẹ nhàng dìu hấn vào ngồi xuống ghế.

Hà Vương thấy kì lạ, hỏi về hoài nghi:" Bị thế này lâu chưa?", hần cũng chỉ ngơ ngơ cho biết cơn đau này mới xuất hiện gần đây thôi. Chúng ngày một đau hơn, làm hần không thể hiểu nổi cơ thể mình nữa." Chắc là học hành áp lực quá thôi mà!!!" - Câu nói của anh em nhà Đông Phương cũng chính là câu mà hần tự trấn an mình.

-Bọn này nhất định sẽ luôn ở bên cậu mà!- Cả 3 người đồng thanh đầy vẻ chân thành, quyết tâm và tin tưởng.

Hần nhìn những người bạn, đôi mắt ánh lên vẻ xúc động. Họ luôn là những người bạn tốt ở bên hần, ủng hộ hần, cho hần niềm tin mỗi khi hần còn run sợ...

Ngoài trời, gió đã bắt đầu thổi mạnh, cuốn theo đám lá rụng bên đường bay tứ tung... Sấm chớp cũng bắt đầu vang lên từng đợt, những giọt mưa nặng trĩu rơi xuống mạnh mẽ...

THEO ANH ĐI ĐẾN TẬN CÙNG THẾ GIỚI

Nguyệt Lưu Quang
www.dtv-ebook.com

Thanh Xuân Của Chúng Ta

- THIẾU GIA ĐI HỌC VUI VẺ!

Hắn bước lên xe với tâm trạng ngái ngủ nhưng vẫn không kém phần phong độ. Để cái bộ mặt hờn xác không ăn nhập vào nhau ấy mà đi ra đường thì còn gì là phong thái của đại thiếu gia nữa. Vẫn cái vẻ tự tin như vậy, hắn khẽ vuốt ngược mái tóc, mỉm cười đúng chuẩn soái ca mặc dù trong lòng đang ngáp ngáp dài.

Ngồi trong xe, hắn chống cằm nhìn ra bên ngoài, mắt nhắm mắt mở không tài nào kiểm soát nổi. Haizz, cũng tại 3 thằng bạn có tâm ra phết, chẳng lo học hành gì lại ghé qua nhà hắn tán phết đến tận nửa đêm. Thấy quăng mắt thâm như gấu trúc của hắn, Hàn quản gia đã có ý khuyên rằng hôm nay nên nghỉ học. Nhưng ai đó chăm chỉ nghiêm túc quá cơ, sắp thi cử rồi nên nhất quyết không chịu nghỉ. Hồn một nơi, xác một nẻo...thật không giống Hàn Thiên Vũ một chút nào hết.

Đến một phố xá đông đúc, hắn trông thấy phía trước có một cô bạn đang rào bước đến trường, thật là đáng yêu và nhí nhảnh với sức sống căng tràn của cả một thế hệ, mặc dù đang trong những tháng ngày căng thẳng nhất của kì ôn thi đại học.

Là Tuyết Xuân..." Hèn gì khiến mình chú ý đến vậy!!!". " Ông Hàn...dừng, dừng xe lại mau." Hắn gấp rút vừa nói vừa vỗ vai Hàn quản gia.

Chiếc xe vừa dừng lại, hần vội mở cửa xe rồi phóng ra ngoài như tên bắn. Bộ dạng hần lúc này nom có vẻ hơn hở lắm. "Thiếu gia đi đâu thế ạ?"- Hàn quân gia ngạc nhiên hỏi với theo, chẳng biết có nghe thấy hay không , nhưng chỉ thấy hần đưa tay vẫy chào trong khi bóng dáng đang khuất dần trong dòng người nhộn nhịp, luồn lách rất nhanh qua đám học sinh đông đúc, cầm đầu cầm cổ như đại bàng tắm tia thấy con mồi để đuổi theo một cô gái trẻ tuổi. " Tưởng cậu buồn ngủ lắm cơ mà, haizz..." Ông chêm chộp miệng, xong như sực nhớ ra điều gì, ông mỉm cười: " Định mệnh của thiếu gia đó sao?"

- Tuyết Xuân...- Hần vỗ vai nó, thở hển hển.

- Oa, đại thiếu gia hôm nay cuộc bộ đi học. Chắc lát nữa trời sẽ mưa to đây...- nó liếc mắt, tay đưa lên cầm đúng về thám tử.

Hần cười thật tươi, rảo bước đi cạnh nó. Nó và hần sánh bước bên nhau trên con đường rợp bóng hoa phượng đỏ, cười cười nói nói, hết như một đôi trong tà áo trắng học trò, trong sáng, thơ ngây và đáng yêu vô cùng.

Hai người đi thêm một đoạn nữa thì gặp Châu Ngọc đi lên từ một con hẻm nhỏ. Đi thêm chút nữa thì gặp Mỹ Hà và Thiên Minh đi trước. Cả đám nhanh chóng hoà nhập rồi vui vẻ rảo bước đến trường. " Thật là vui quá, sao mình không làm sớm hơn nhỉ?"- Hần nghĩ mà thấy hối tiếc...

" Đây, các cậu, đợi tớ với!!!"- một giọng gọi với theo, lẫn át cả những ồn ào của buổi sáng.

Cả hội quay lại, thì ra là Đông Quân. Nhưng thật không thể ngờ rằng mặt đứa nào đứa nấy xám ngắt, hốt hoảng cầm mặt chạy thẳng. Đông Quân càng đuổi, càng kêu đợi thì họ lại chạy càng nhanh. Hần thì ngu ngơ vẫn chưa hiểu gì, nhưng Tuyết Xuân thì cứ nắm lấy tay hần lôi nhanh về phía trước. Tuy bên ngoài mặt không cảm xúc gì, nhưng thực ra trong lòng cứ

vui sướng cười mãi không thôi. Bàn tay nó nhỏ nhắn và mềm mại, dẫn dắt hẳn trở lại những kỉ niệm xưa trong giây lát bất chợt. Hẳn mỉm cười, và trái tim hẳn lấp lánh hạnh phúc, khoảnh khắc ấy, dù không hiểu có chuyện gì xảy ra, nhưng vẫn thật thơ mộng và lãng mạn, hết như một bức tranh rực rỡ sắc màu do chính định mệnh, chính tình yêu tạo ra, đẹp đẽ, sinh động vô cùng...

Học... Học... Cả lũ thở bở hơi tai khi đến cổng trường. Thế là năng lượng buổi sáng đã sớm đi tong. Đám bạn này cũng kì lạ thật. Lúc thấy Quân thì cầm đầu chạy, giờ đến trường rồi, thở chưa xong thì đứa nào cũng mắt chữ A mồm chữ O, đơ ra như tượng. Đông Quân mặt bở bưng bưng, thở không ra hơi: "Làm cái khỉ gì thế? Tôi gọi mà chạy là sao?" Cả lũ khóc cũng không được, cười cũng không xong...

- Thì cứ tưởng muộn rồi chưa sao... Cậu một tháng 30 ngày thì 29 ngày đi học muộn, làm bọn này tưởng...

- Thế đồng hồ đâu mà không nhìn? Hả?- Quân hét lên, giải phóng toàn bộ nội lực.

Châu Ngọc mặt nhăn nhó: "Thấy huynh thì chắc chắn là muộn rồi, xem đồng hồ làm gì cho mất thời gian ra..."

Tuyết Xuân đưa ra bộ mặt ngạc nhiên không tả xiết cùng chất giọng nâng tầm vấn đề: "Hôm nay... Hàn đại thiếu gia cuộc bộ đi học, Đông Quân sư huynh lại đi học sớm cùng chúng ta..."

- ÔI THẦN LINH ƠI, TRỜI SẬP!!!- Cả lũ đồng thanh, đuổi nhau chạy vào lớp...

Những ngày tháng cuối cùng cũng dần qua...

Ngày thi đại học rốt cục cũng đến cùng một cơn mưa dữ dội, khoảng thời gian hai ngày trời thấm thoát qua mau, mọi việc đã xong xuôi, hồi

tưởng lại thấy ngỡ ngác tựa giấc mơ qua. Thế nhưng, cuộc sống 3 năm trung học với tất cả khổ ải, căng thẳng, nhần nại cùng hoang mang đều theo hai ngày này mà đặt một dấu chấm hết.

Buổi tối hôm kết thúc kì thi, tất cả các lớp tốt nghiệp cấp III đều tự phát tổ chức các hoạt động ăn mừng rầm rĩ. Tụi lớp Tuyết Xuân mở luôn một bữa tiệc liên hoan lớn ở sân vận động của trường. Ngoại trừ việc thuê đứt một dàn karaoke để ngoài trời, các bạn còn ăn uống từng bình, đốt lửa trại, pháo bông, cảnh tượng vô cùng xôm tụ. Thứ cảm giác chùng xuống và hụt hẫng sau khi kì thi quan trọng kết thúc khiến cho các cô cậu học sinh cuối cấp bấy lâu nay căng như dây đàn này vội vã tìm một lối thoát để xả bớt cảm xúc, vậy nên, không khí bỗng chốc cuồng nhiệt đến độ, bia bọt cứ thế chuốc liên miên, đến nỗi nhiều đứa say đến mức không biết trời đất là gì.

- Đốt pháo bông đi, đốt pháo bông đi!- Cả lớp 45 con người đứng quây tròn bên đồng lửa, trên tay cầm que pháo bông đang cháy, thứ ánh sáng bắn ra làm tứ phía trở nên lung linh, đẹp đẽ...

Cả nhóm gồm những người bạn thân thiết như anh em quây quần cạnh đồng lửa.

- Này, Mỹ Hà, cậu định vào học trường gì vậy?

Bây giờ giáo dục đổi mới, trước tiên cứ phải lo thi cho thật tốt đi đã, sau đó căn cứ vào điểm số đã biết mới điền nguyện vọng. Vì vậy, căn cứ vào thực lực, các cô cậu có thể đưa ra quyết định của riêng mình.

Mỹ Hà không do dự trả lời ngay: " Học viện Hàng Không A"

- Oa, ước mơ lớn thật đó nha. Cậu giỏi lắm!- Thiên Minh đưa tay tán thưởng.- Còn cậu thì sao, Đông Quân?

- Tớ muốn đi du học.

- Đi du học? Sao muội chưa nghe huynh nói trước đây vậy?- Tuyết Xuân ngạc nhiên hỏi.

- Ủ, ở Pháp. Huynh cũng mới quyết định gần đây thôi.

- Uhm, vậy à. Muội tin huynh giành được học bổng để du học...- Nó nói, giọng trầm thấp xuống, vẻ buồn bã.

Quân nhìn nó, rồi nhìn sang đồng lửa cháy bập bùng, mím chặt môi, ánh mắt đờm buồn suy nghĩ...

- Châu Ngọc thì sao?- Mỹ Hà tươi cười hỏi:" Vẫn giữ nguyên quyết định đó hả?"

Châu Ngọc ra vẻ mặt hớn hở, nói sôi nổi. Bạn nghĩ một đứa yêu ca hát và cuồng idol, diễn viên đẹp trai như nhỏ thì sẽ làm gì? Tất nhiên là nhỏ sẽ trở thành một idol hay một diễn viên chuyên nghiệp trong giới giải trí để có cơ hội làm việc và tiếp xúc với các thần tượng chứ sao...

Nghe xong những thao thao bất tuyệt về những dự định của Châu Ngọc, Thiên Vũ mỉm cười đầy vẻ tin tưởng:" Cậu cố gắng lên nha. Lúc nào cậu debut, chắc chắn tớ sẽ là người đầu tiên mua CD của cậu đấy!"

- Tớ nữa, tớ nữa...

Châu Ngọc thoáng đỏ mặt, cười hì hì đáp lại:" Vậy thì tớ sẽ hát cho các cậu nghe nha."

Nhỏ lấy chiếc micro, nhẹ nhàng ngân nga...

"Em nghe thấy tiếng mưa rơi trên thảm cỏ xanh

Nghe thấy tiếng chuông tan học vang lên nơi phương xa

Nhưng em lại không nghe thấy tiếng của anh

Đang gào thét tên em trong mưa gió

Khi yêu anh em vẫn chưa biết được lòng mình

Xa nhau rồi mới hiểu được thế nào là khắc cốt ghi tâm

Tại sao lại không phát hiện ra gặp được anh

Là điều tươi đẹp nhất trong cuộc đời này..."(*)

Giọng hát nhẹ nhàng, truyền cảm cùng giai điệu thiết tha đã đưa mỗi người đến một miền cảm xúc khác nhau. Thanh âm vang lên, hòa vào cơn gió đêm mùa hạ, thì thầm về một tình yêu đẹp đẽ, trong sáng và thơ ngây nhưng cũng rất đắm say, tươi đẹp. Cô gái trẻ trung, vô tư, khờ dại và đôi khi không chịu lắng nghe trái tim khẽ rung động của mình, để rồi đến ngày chia xa, cô mới hiểu được tình cảm là "khắc cốt ghi tâm"... Đông Quân chăm chú dõi theo lời ca tiếng hát, lòng buồn bã nghe trái tim đang thổn thức. Tuyết Xuân, em có hiểu được tâm trạng của tôi lúc này không? Tôi luôn thấy em, nhưng không phải bên cạnh tôi. Khuôn mặt em đầy thơ mộng như đang bồng bềnh trong giấc mơ thiết ấy, và đôi lúc, tôi thấy đôi mắt em ngân ngấn nước, ánh sáng vụt qua làm chúng long lanh như châu sa. Tôi thấy nụ cười đẹp đẽ của em khi em khẽ đung đưa theo điệu nhạc, thấy ánh mắt dịu dàng của em khi nhìn Thiên Vũ. Ước gì tôi cũng được như thế, dù chỉ một lần thôi cũng đã mãn nguyện lắm rồi... Cậu ta thật may mắn, được định mệnh cho gặp em sớm hơn, được thấy nhiều ánh mắt, nhiều cảm xúc của em hơn tôi. Nhưng Tuyết Xuân yêu quý, tôi là một thằng ngốc em ạ...dù biết rõ rằng trái tim em không thuộc về tôi, nhưng tôi vẫn luôn đứng ở đây, vẫn cam tâm tình nguyện đứng về phía em... Một lúc nào đó em cô đơn, xin hãy nhớ đến tôi em nhé, tôi sẽ đến bên cạnh em ngay...

" Có lẽ khi đó còn mãi vui đùa và khóc nhe

Mãi đuổi theo sao băng vụt qua bầu trời

Người dĩ nhiên sẽ không nhớ

Là ai âm thầm đứng đó bảo vệ em trong mưa gió

Thì ra anh chính là may mắn mà em muốn giữ lại nhất

Thì ra chúng ta đã từng đến gần tình yêu đến vậy

Vậy em sẽ chống lại quyết định của cả thế giới

Vậy hãy cùng em đứng dưới cơn mưa rào này

Tất cả đều là tấm chân tình không vấy chút bụi trần của em

Được gặp gỡ anh là điều may mắn đến nhường nào

Nhưng em lại đánh mất quyền lợi được rơi nước mắt vì anh

Chỉ mong rằng ở chân trời nơi em không nhìn thấy

Anh đang dang rộng đôi cánh của mình

Gặp được người đã được định trước cho anh

Cô ấy sẽ là người may mắn nhất thế gian này

Thanh xuân là một chuyến đi đầy trắc trở

Mang theo sự nhận thức muộn màng mà tươi đẹp

Vẫn chưa kịp nói lời cảm ơn anh đã cho em dũng khí

Để em có thể quay lại là chính mình..."(*)

Tuổi thanh xuân giống như một cơn mưa rào, dù cho bạn từng bị cảm lạnh vì tắm mưa thì bạn vẫn muốn được đắm mình trong cơn mưa ấy một

lần nữa. Tuổi 18 chúng ta sẽ dễ dàng yêu một ai đó, cũng thường lo âu về những chuyện con con. Tuổi 18, người lớn thường hay nói, chúng ta dễ dàng bật cười vì những chuyện giản đơn. Nhưng lúc ấy, chúng ta đều thật lòng...

-----//-----

(*) Trích lời bài hát " Sự may mắn nhỏ bé" - Heibe.

THEO ANH ĐI ĐẾN TẬN CÙNG THẾ GIỚI

Nguyệt Lưu Quang
www.dtv-ebook.com

Ngược Xuôi Ngang Dọc, Hóa Ra Em Vẫn Ở Đây

Thiên Vũ ngăm nhìn khuôn mặt xinh đẹp đến ngẩn ngơ, âm nhạc, đèn điện như làm nền tôn lên vẻ đẹp ấy. Hắn thì thầm vào tai nó: "Đi với tôi một lát nhé!"

Hắn dắt tay nó len qua chỗ đông người, đi đến một cây cầu lớn ở trung tâm thành phố. Cơn gió lùa qua mái tóc khẽ bay, khung cảnh xung quanh vừa có chút thần bí, vừa thơ mộng lại vừa lãng mạn. Mặt nước gợn sóng, tắm mát ánh trăng đêm, lấp lánh bất tận, hệt như một bầu trời dưới mặt đất. Một vài con tàu đi đêm điểm sáng mặt nước, xa xa là vòng đu quay khổng lồ sắc sỡ sắc cầu vồng. Nó nhắm mắt lại, lòng lắng xuống, lắng nghe thanh âm xao động làn nước của con tàu, tiếng lá cây xào xạc...và nó nghe thấy cả hơi thở, nhịp tim của hắn...

- Tuyệt Xuân...- Hắn khẽ mở lời, tiếng nhỏ nhưng nó có thể cảm nhận được tiếng nói ấy phát ra từ lồng ngực của hắn, âm âm len lỏi vào tận trái tim nó, làm nó không dẫn lòng nổi.

Nó quay sang nhìn hắn, ánh mắt có chút ngạc nhiên, bất ngờ bắt gặp đôi mắt sâu thẳm huyền bí của hắn, tim nó không làm chủ được mà trống ngực đập liên hồi....

Tiếng còi tàu chốc chốc lại vang lên, đường phố nhộn nhịp cũng không thể che lấp đi nhịp tim của hai người. Ánh mắt trao nhau, họ chú ý đến hơi thở, nhịp tim của nhau mà cảm thấy bốn xung quanh như tĩnh lặng...

- Xin lỗi em...

Nghe thấy câu nói đó, tim nó như đang ứa máu, đau nhói như có ngàn vết dao đâm. Nó cố hít thở thật sâu, mím chặt môi để ngăn giọt nước mắt đừng rơi. Nó cố ra giọng bình thản:" Sao... Sao phải xin lỗi chứ? Mà hôm nay... Cách xưng hô của cậu lạ lắm..."

- Anh... Anh là một thằng tồi. Ngày đó, xa em mà không nói một lời nào, anh chỉ cầu mong em sớm quên đi anh, mong sao em sẽ luôn giữ nụ cười tươi tắn đó trên môi, giống như ngày đầu tiên em gặp anh. Anh thấy hối hận vì đã để em phải tự vượt qua nỗi đau một mình, để em cô đơn mà không đến bên cạnh em, ôm em, an ủi em lấy một câu, lau nước mắt cho em... Anh... Xin lỗi em, Mai Nhi...

Cổ họng hần mỗi lúc một nghẹn lại, hần không thể giấu nỗi cảm xúc của mình. Buồn bã, đau khổ, hối hận và cả nhớ nhung...hần không thể kìm nén được nữa...

Nó khẽ cúi đầu, khuôn mặt thoáng ửng đỏ. Đôi tay bé bỏng run run nắm lấy vạt áo của hần, giọt lệ lăn dài trên má nó. Bất giác hần cũng thấy những giọt nước mắt rơi xuống bàn tay xinh đẹp ấy, và hần nhận ra mắt mình cũng ướt nhoè đi. Nó nức nở:" Vậy mà em tưởng Tiểu Vũ xin lỗi em vì không cần em nữa..."

Lồng ngực hần thắt lại, hần ôm chặt nó vào lòng, thầm thì:" Đồ ngốc! Sao anh có thể không cần em được, em quan trọng với anh thế mà... Đối với anh, không gì có thể thay thế em được. Em luôn ở trong trái tim anh, luôn nằm trong trí nhớ của anh. Mỗi mỗi anh vẫn nhớ, thuở xưa em là một cô bé rất dễ thương, luôn nở nụ cười đẹp đẽ và ánh mắt dịu dàng nhìn anh. Anh còn nhớ, em thích mặc trang phục màu nhạt, em thích màu xanh nhẹ nhàng tươi mới, màu tím mộng mơ... Em không thích màu hồng, em ghét sự loè loẹt giả dối. Em thích mùa xuân, không thích mùa đông; em yêu hoa

anh đào nhưng em tiếc nuối khi nhìn thấy nó rơi... Những sở thích đó đến giờ vẫn không thay đổi phải không?"

Ở trong lòng hăn, nó nghe rõ được nhịp đập con tim, hơi thở gấp gáp của hăn và cả giọng nói đang dội thẳng vào trái tim nó nữa. Cổ họng nó nghẹn lại, nước mắt không ngừng rơi vì hạnh phúc. Thật không ngờ rằng xa cách ngần ấy năm, Tiểu Vũ vẫn còn nhớ đến nó. Không chỉ nhớ hình dáng, mà còn nhớ cả tính cách, sở thích của nó nữa... Nó ôm chặt lấy hăn: "Em nhớ anh nhiều lắm, anh có biết không?"

Hăn mỉm cười, vuốt mái tóc mềm mượt của nó: "Anh biết, anh biết chứ. Vì vậy anh mới đến tìm Mai Nhi của anh đây này. .." Thật kì lạ, hăn dường như đang ở giữa biển cả mênh mang tìm kiếm một lá thuyền, giữa biết bao nhiêu nữ sinh mặc cùng một bộ đồng phục, chuyển trường không biết bao nhiêu lần để tìm hình bóng ấy, không ngờ bấy nay lại là Tuyết Xuân, ngồi ngay bên cạnh hăn... Hăn thì thầm: "Mai Nhi, thời gian qua anh đã làm đủ thứ để có thể tìm thấy em. Anh trượt trên con đường tìm kiếm em, giữa dòng người cuộn cuộn, nhưng anh vững tin, chỉ cần luôn yêu em, luôn nhớ đến em, chắc chắn anh sẽ làm được..." Hăn nắm lấy tay nó, đặt lên trái tim mình: "Bây giờ thì anh đã hiểu rồi... Ngược xuôi ngang dọc, hóa ra em vẫn ở đây... Bên cạnh anh, trong trái tim anh..."

Nhìn khuôn mặt ướt đẫm nước mắt mà long lanh như thiên sứ, hăn không làm chủ được, môi đã vô thức đáp lên mắt nó, hút cạn những giọt lệ, cuối cùng in lên đôi môi ấy, bờ ngõ xoay xoa.

Thế giới bỗng trở nên rạng rỡ, phố xá đèn nấn lung linh, xe cộ cùng bao người đi lại không dứt dường như đều trở thành bức phong nền, tất cả chỉ để tôn lên nụ hôn của đôi nam nữ trẻ trung ấy...

Cơ thể hăn như nhẹ bẫng. Lúc này hăn chỉ để ý đến đôi môi mềm mại của Tuyết Xuân và tự nhủ: "Anh biết thời gian qua em đã cực khổ thế nào, và anh sẽ không để em cô đơn một mình nữa. Anh... không muốn rời ra em

thêm bất kỳ lần nào nữa. Anh sẽ cho em một mái ấm, chúng ta là gia đình..."

Tại sân vận động của trường, giai điệu vui tươi vẫn vang lên, mọi người cứ hò reo không ngừng. Đông Quân khoác vai vài ba cậu bạn, phấn khích hòa theo lời ca. Châu Ngọc ngồi dựa vào vai Thiên Minh, đôi lúc lại ngước lên nhìn khuôn mặt ấy cười rạng rỡ. Họ trao nhau ánh mắt, trao nhau tình cảm yêu thương, và Minh hôn lên trán nhỏ một nụ hôn thật dài...

Những năm tháng trung học chúng ta bên nhau lướt nhanh như một cơn gió. Đó là khoảng thời gian bình yên, tươi đẹp và mộng mơ nhất của đời người. Chúng ta đã cùng đùa vui, cùng nói, cùng cười và cùng khóc. Bạn và tôi, chúng ta bên nhau, gắn kết những hồi ức đẹp, sẽ chia những kỉ niệm buồn vui. Tình yêu một thời áo trắng thật tinh khôi và thuần khiết, trong sáng và thơ ngây. Tuổi học trò vô tư, và chúng ta trẻ trung khờ dại nhưng đang từng bước, từng bước trưởng thành. Những tháng ngày đó, mong sao đừng bao giờ chia xa, nhưng con chim rồi cũng phải xa rời tổ ấm, dang rộng đôi cánh tự do bay trên bầu trời bao la đầy khát vọng để tự quyết định cuộc sống của chính mình... Khoảng thời gian đó đã được chúng ta nâng niu, cất giữ trong một chiếc hộp đặc biệt đặt sâu trong trái tim, để rồi mỗi khi nhớ lại, chúng vẫn như mới xảy ra, để ta có thể mỉm cười và suy ngẫm lại những hành động khi ấy. Đó sẽ là hành trang, là một bước đệm để chúng ta bay cao, bay xa hơn nữa... Chúng ta giã từ mái trường, tạm biệt nhau ở đây, mỗi người sẽ tự chọn cho mình một con đường, đi về những ngã rẽ khác nhau, nhưng chắc chắn sẽ có ngày tương ngộ...

THEO ANH ĐI ĐẾN TẬN CÙNG THẾ GIỚI

Nguyệt Lưu Quang
www.dtv-ebook.com

Sóng Gió Bắt Đầu

PHẦN II. ANH LÀ VÌ SAO SÁNG TRONG ĐÊM, VÀ EM SẼ
THEO ANH ĐẾN TẬN CÙNG THẾ GIỚI.

Chap 16: Sóng gió bắt đầu

Thời gian thấm thoắt thoi đưa, Hàn Thiên Vũ, mặc dù sở hữu khuôn mặt cute, đẹp trai vô đối cộng với tính tình hết sức dễ thương nhưng thực ra đã có mặt trên cõi đời này đến...20 năm.

Mai Tuyết Xuân, ngày càng xinh đẹp, mỗi ánh mắt long lanh, mỗi nụ cười tỏa nắng, từng hành động, từng cử chỉ của cô đều khiến các chàng nam sinh nơi trường đại học Y danh giá này đổ gục trong giây lát.

Anh không quan tâm mọi người xung quanh nghĩ mình ra sao, cũng chẳng để ý mấy bóng hồng ngày ngày đến bắt chuyện, sớm tối mơ về anh. Nhưng chẳng cô nào dám ngỏ lời hay thân thiết quá mức với anh, bởi họ biết, trái tim anh là của một người con gái khác... vĩnh viễn là như vậy...

Mấy anh chàng ở trường đại học, thậm chí sẵn sàng hạ mình vì cô, thầm thương trộm nhớ cô ngay từ cái nhìn đầu tiên nhưng cô cũng chỉ biết trân trọng tình cảm của họ. Cô đã yêu thương cậu bạn thuở ấu thơ và bây giờ vẫn luôn ở bên cậu... mãi mãi là thế...

Khi đặt bước chân đầu tiên trên con đường trưởng thành, anh và cô đã ở bên nhau...

Thanh Long bang.

Thanh Long lão đại ngồi trên chiếc ghế bành, vắt chân hình chữ thập. Ông ta khoan khoái thưởng thức ly rượu Volka, tay khẽ đung đưa theo điệu nhạc cổ điển.

Một người mặc vest đen bước vào, khom người kính cẩn: "Thưa lão đại, Hàn phu nhân muốn gặp ngài..."

Người đó còn chưa nói xong, ngoài đại sảnh đã lãnh lót tiếng của một người phụ nữ: "A... Xin chào lão đại. Lâu quá mới gặp được ngài. Quả không hổ danh là Thanh Long lão đại, thần sắc của ngài vẫn thật tốt đấy nhỉ? Ô hô..."

Lão đại cười nhếch môi, đặt ly rượu xuống bàn, ánh mắt sắc lạnh nhìn hình dáng của một người phụ nữ mặc chiếc đầm đen bó sát người, trang sức đầy mình vẻ sang trọng quý phái, vừa nói vừa cười lớn bước vào phòng.

- Có chuyện gì?- Ông ta lạnh lùng hỏi.

Bà ta nhẹ nhàng ngồi xuống ghế, đánh mặt nhìn lão đại: "Ô hô, lâu lâu em mới tới đây chơi, sao anh lại lãnh đạm với em như thế nhỉ?"

Ông ta lườm Hàn phu nhân một cái sắc lạnh, cười khẩy: "Giờ thì tôi đã hiểu tại sao thằng con của chồng cô lại ghét cô đến mức đấy rồi..."

- Thanh long lão đại, anh là anh trai em mà bây giờ anh mới biết điều đó à?

- Vào vấn đề chính.

- Phong cách làm việc của anh vẫn thật là nhanh nhẹn. Được thôi.- Bà ta vỗ tay rồi cười lớn một tiếng. Hàn phu nhân là một người phụ nữ mưu

mô, xảo quyệt, tiền tài và danh vọng đối với bà ta là trên hết. Một khi bà ta đến gặp anh trai mình thì chắc hẳn vấn đề bà ta nói đến là không hề nhỏ.

- Hàn Thiên Vũ, năm nay vừa tròn 20 tuổi, cũng vừa đủ tuổi để tiếp quản tập đoàn rồi...

- Rồi sao?

Nghe thấy giọng nói bình thản vô cảm xúc của anh trai mình, bà ta không làm chủ được, giận dữ gắt lên: "Rồi sao? Rồi sao cái con khỉ gì? Cả cái tập đoàn tên Phong Vân đó, tài sản lên đến hàng trăm tỉ chứ chẳng chơi. Hừ, ấy thế mà lại để rơi vào tay một thằng nhãi con hỉ mũi chưa sạch à? Khối tài sản kếch sù đó, đáng lý là của anh em chúng ta, phải nằm trong tay chúng ta, vậy mà..."

Bà ta chưa kịp nói hết câu, lão đại đã chặn họng bằng một giọng nói có phần khinh thường: "Oh, hóa ra em gái tôi sống trong cái nhà đó bao lâu nay mà vẫn ngu ngơ thế à?"

Hàn phu nhân ngạc nhiên: "Sao?"

- Khối tài sản đó, không phải cứ muốn là có, cứ giết chết hẳn là được. Toàn bộ trăm tỷ bạc mà em nói, đã bao giờ chịu động não suy nghĩ xem nó ở chỗ nào chưa?

Bà ta vẫn chưa hiểu rõ nội tình sự việc, đầu óc vẫn chưa ngộ được sự tình gì.

- Hàn Chí Bình, ông ta cũng không phải dạng vừa đâu. Ông ta đã cất nó trong một chiếc két sắt đặc biệt và chỉ mở được khi có dấu vân tay của Hàn Thiên Vũ. Chưa hết, trong khu vực chứa chiếc két sắt đó còn có một bộ phận cảm biến. Sóng điện từ sẽ quét lên người hẳn, kiểm tra cả tâm trạng của hẳn. Nếu như có ai ép buộc hẳn thì..." - Ông ta nhìn em gái mình,

thấy gương mặt bà ta có chút lo lắng nhưng rồi lại tiếp tục bằng giọng yêu mị:" Uhm, thì sao nhỉ... Em chưa ngủ đến đúng không?"

-Lẽ nào...

-Tia hồng ngoại sẽ xuyên qua người em và sẽ chẳng trốn thoát khỏi bàn tay của Thần Chết đâu...

- Vậy... vậy... ý anh là... nếu như chúng ta hành động quá sớm thì... có khả năng nó sẽ vĩnh viễn biến mất ư?- Bà ta ngập ngừng hỏi, vẫn chưa tin lão Hàn này lại chơi thâm như thế...

"Đừng vội..." Lão đại vỗ vai em gái mình, cười nham hiểm:" Anh có cách của anh..."

Nhà Tuyết Xuân.

Cô vừa thưởng thức bữa sáng ngon lành với bánh mì và sữa, vừa xem phim hết sức say mê.

Reng...reng...(Tiếng chuông điện thoại)

Mắt vẫn không rời khỏi màn hình TV, miệng vẫn nhồm nhoàm cái bánh mì ăn sáng, cô quơ tay định vị" chỗ ngồi" của cái điện thoại.

- Alô?

- Mai Nhi, em đang ngủ hay sao thế?- Anh nhanh nhẩu hỏi.

- Uhm, năm mơ giữa ban ngày à? Em không dậy muộn như anh đâu nhé!

" Không dậy muộn"? Tức là...- Anh suy nghĩ trong 1s, ngạc nhiên hỏi có chút ghen tuông:" Vậy tại sao anh gọi em không nghe máy ngay?"

Nhận ra sự đổi khác trong khẩu khí của anh, cô mỉm cười đắc chí, nhưng vẫn cố tình hỏi rảnh giọng:" Thế anh nghĩ em đang làm gì nào?"

Giọng anh găm gù, rành rọt từng từ một:" Em- đang- trên- anh?"

Vậy mà cô lại càng được thể làm tới, mắt liếc ngang liếc dọc, tỏ vẻ hào hứng:" Wow, đại thần sao đẹp trai quá vậy?"

- Ai thế?- Anh hỏi lạnh lùng, tưởng như có con dao sắc phi đến đâm chết tên " đại thần" nào đó ngay tức khắc...

Ping pong...(Tiếng chuông cửa)

Nghe thấy tiếng chuông, cô vội vã vợ lấy chiếc khiển TV, ấn nút tạm dừng chương trình, nhón chân chạy ra ngoài cửa.

- Tiểu Vũ, lát nói chuyện sau nha. Chú Hùng đến tìm em...

Anh đáp lại nhẹ nhàng, lại dùng lời nhắc nhở có chút bá đạo:" Xem phim gì thì xem, thích đại thần nào thì thích, nhưng tất cả phải xếp sau anh đó nhé!" Lời nói của anh khiến cô có chút ngạc nhiên, nghĩ thầm:" Không ngờ lại bại lộ sớm như vậy..."

Cô nhanh nhẹn chạy ra mở cổng:" A... cháu chào chú. Mời chú vào nhà!"

Chú Hùng bước vào nhà, nhìn bốn xung quanh một lượt rồi gật đầu về hài lòng:" Hừm, giữ được nhà cửa thế này là tốt rồi."

Cô cười, ánh mắt vẻ biết ơn:" Cũng nhờ chú bao lâu nay quan tâm, quản đốc thì mới được như vậy đấy ạ!"

Chú Hùng cũng gật gật đầu về tâm đắc, nhắm nháp ngụm trà, rồi nói: "Vụ án của cha mẹ cháu, cuối cũng có chút ánh sáng rồi!"

- Vậy sao hả chú?- Cô dường như đã chờ đợi điều này từ lâu lắm rồi. Cái chết của cha mẹ và em gái, suốt bao lâu nay luôn khiến cô nghi hoặc. Cô chưa bao giờ có ý nghĩ từ bỏ mặc dù các manh mối đã bị bịt kín. Mọi tài liệu về vụ tai nạn ngày hôm đó đều rất mơ hồ. Nghe chú Hùng nói, trống ngực cô đập liên hồi, vừa vui mừng, lại vừa lo âu, thật khó diễn tả.

Chú Hùng mở túi, lấy ra một tập ảnh và tài liệu.

- Đây là tập ảnh mà một phóng viên có mặt ở hiện trường ngày đó ghi lại... Cháu xem...

Mọi chuyện diễn ra trùng khớp với sự nghi ngờ của cô. Mọi thông tin mà cảnh sát công bố là do ba cô bị mất tay lái, dẫn đến tai nạn. Nhưng ba cô là một người hết sức cẩn thận, đặc biệt trong trường hợp thời tiết xấu như ngày hôm đó, chưa kể lúc đó còn mang theo cả vợ con, làm sao có thể lơ đãng mà làm mất tay lái được? Những tấm ảnh hiện trường ngày hôm đó giờ đang ở trên tay cô. Rõ ràng là có dấu tích của một sự va chạm mạnh ở phía mạn phải của xe, giống như có một chiếc xe khác đâm vào. Vậy mà tại sao...

Cô nhú mày suy nghĩ, đau lòng khôn xiết nhưng vẫn cố nén giọt nước mắt. Ba mẹ cô lúc sinh thời là người rất tốt, mọi người yêu mến kính trọng, nhưng tại sao đến lúc ra đi vẫn còn nhiều uẩn khúc quá vậy?

- Chú Hùng, tại sao những tấm hình này lại không được công bố lên báo giới vậy? Đến cả cảnh sát cũng chưa từng nhắc đến việc này nữa?

Chú Hùng cũng tỏ ra khá bất bình: " Chắc hẳn đã có một thế lực nào đó đứng đằng sau dàn xếp mọi chuyện rồi."- Chú nói tiếp về những bức ảnh: " Một phóng viên có mặt tại hiện trường vụ thảm án đêm hôm đó. Ông ấy đã lường trước được việc sẽ có người đến mua chuộc tài liệu nên xin

ngủ việc để bảo vệ nó, vừa để tránh hậu họa. Con trai chú hẹn hò với con gái của ông ấy. Ông ta rất quý mến và tin tưởng nó, lại biết nó muốn làm một phóng viên chân chính nên giao lại tài liệu về vụ án cho nó. Mấy tấm ảnh từ đó mà có đấy... Cũng coi là có duyên..."

Cô nắm lấy tay chú Hùng, đôi mắt ngân ngấn nước, con người khẽ rung động về biết ơn : " Chú hãy cho cháu địa chỉ nhà ông ấy, cháu sẽ đến cảm ơn..."

Hàn Thiên Vũ hôm nay không có tiết nên nghỉ ở nhà, rảnh rang chẳng có việc gì làm, ngồi nhớ Mai Nhi cũng hết ngày, nóng lòng chỉ muốn đến gặp cô để đánh bay chữ " chán" khỏi lượn lờ trước mặt, nhưng lại sợ cô bận học nên thôi. Mai Nhi của anh đỗ thủ khoa trường Đại học Y kia mà, suốt ngày nhớ nhung mà qua rủ người yêu đi chơi, anh chỉ lo cô không có thời gian mà học hành sa sút...

Điệu nhạc Ballad khẽ vang lên trong căn phòng sang trọng, anh thành thơi, muốn pha chút Americano uống cho đỡ nhạt miệng. Anh đưa tay, với lấy chiếc cốc...

Đột nhiên anh khựng lại. Anh bỗng cảm thấy ngực đau nhói, đầu óc như tê dại. Anh khó chịu đưa tay ôm ngực, ngồi xuống tựa vào chiếc bàn, cắn răng chịu cơn đau. Chân tay anh bủn rủn, từng hơi thở thật khó nhọc. Cơ thể anh như một cỗ máy bị hỏng hóc nặng nề. Cơn đau này xuất hiện từ hồi ôn thi đại học nên anh cứ nghĩ là do áp lực học hành thi cử nên tặc lưỡi cho qua. Kết thúc kì thi cũng là lúc nó biến mất. Nhưng thật không ngờ rằng, một năm sau nó quay trở lại, mà còn đến điểm danh ngày một " siêng năng" hơn, thậm chí còn hại anh đau đến thân tàn ma dại. Anh lắc đầu, cố điều hoà lại nhịp thở, đưa tay xoa ngực, nghĩ bụng trên đời này cái gì cũng có thể xảy ra, không thể coi thường được, nhất định phải đến bệnh viện khám xem sao...

Với tay vịn vào chiếc bàn, anh nặng nhọc đứng dậy, loạng choạng vài bước rồi nằm vật xuống giường. Haizz, những lúc thế này thì ngủ một chút là thượng sách.

Cốc cốc...

Nghe thấy tiếng gõ cửa, anh khó chịu ngóc đầu dậy, nhú mào về cùn cẩu. Ấy da, đau chết đi được, muốn ngủ cũng không xong nữa...

Anh lết đôi chân dài lê thê ra mở cửa.

Trước mắt là một người đàn ông đứng tuổi, vẻ sang trọng quý phái, đôi mắt toát lên cả một trái tim yêu thương, bao dung và độ lượng khi nhìn Thiên Vũ. Ông nở một nụ cười thật hiền hậu, gật đầu nhìn anh.

Đôi mắt anh sáng lên, khuôn mặt bỗng trở nên rạng rỡ, anh quên hết mọi cơn đau, vui mừng khó tả ôm chầm lấy người đàn ông đó:" Ba!"

Bắt đầu từ phần II, mình sẽ đổi ngôi kể với nhân vật 9, bởi dù sao 2 người cũng 20 tuổi rồi, không còn ngây thơ và trẻ con như ở phần I nữa.

Mong mọi người đọc và vote cho mk nha! Đóng góp ý kiến nữa thì càng tốt!

Cảm ơn mọi người!!!

THEO ANH ĐI ĐẾN TẬN CÙNG THẾ GIỚI

Nguyệt Lưu Quang
www.dtv-ebook.com

Cây Non Đã Đến Lúc Phải Chống Chọi Với Bão Đông

Anh không còn nhớ rõ đã bao lâu không được nhìn thấy gương mặt hiền từ của ba, bản thân cũng đã quá quen với việc một người cha khá lạnh nhạt và hầu như không bao giờ lên thăm phòng con mình. Nhưng với tình yêu thương ba mình vô hạn, anh thông cảm cho những áp lực về công việc và gia đình mà ông phải gánh vác. Ngày hôm nay, cử chỉ và hành động của ông thật vượt xa tưởng tượng của anh.

- Thôi nào con trai của ta, định bắt ta đứng ngoài này luôn sao?

Tiểu Vũ giật mình khi nghe giọng nói nhẹ nhàng của ông. Anh vui vẻ mời ông vào phòng, lon ton chạy lên phía trước, cẩn trọng lấy ghế cho ông ngồi, rót nước mời ông uống.

Khuôn mặt vui vẻ, mừng rỡ và có nét hứng khởi của anh thật là đáng yêu, làm Hàn lão gia nhớ về ngày xưa, khi anh còn là một cậu nhóc bé tí. Ông thấy hối hận vì thời gian qua không quan tâm đến con, nhưng việc đó thực không phải không có lí do.

Ông ân cần hỏi thăm con, Tiểu Vũ lại trở về những tháng ngày còn bé tí riu rít trả lời ba. Nhìn anh như vậy thật là đáng yêu, cả căn phòng cũng vì có cha có con mà ấm cúng vô cùng.

Hàn lão gia với đôi mắt đầy vẻ ưu tư và lo lắng, nói:

- Tiểu Vũ, ba biết việc này có hơi quá sức với con, nhưng...

- Không sao, ba cứ nói đi...

Ông có vẻ dè dặt:

- Ta muốn con tiếp quản tập đoàn.

Chỉ nghe có thể, mắt Tiểu Vũ sáng lên, giọng nói mười phần hào hứng vui mừng:

- Ba... Ba cho con tiếp quản Phong Vân à? Aha, ha ha, hay quá, hay quá...

Hàn lão gia nhìn con phấn khởi vỗ tay cười lớn, tuy vậy ánh mắt vẫn không hết buồn lo, ẩn chứa tình ý sâu xa thật khó nói. Ông chỉ vỗ vai con, gắng gượng cười động viên: "Giỏi, giỏi lắm con trai, ta rất tự tin vào con! Hãy lèo lái Phong Vân như lèo lái chính cuộc đời mình!" Nói đến đây, mắt ông đỏ lên, cổ nghẹn lại không nói được gì nữa.

- Vâng, xin cảm ơn quý ngài...

Vậy là thủ tục nhập học của Đông Quân đã hoàn thành. Cậu cũng không ngờ rằng lại nhanh đến như vậy. Cậu ngồi xuống ghế, nhìn chiếc khung ảnh để trên mặt bàn. Trong ảnh là một chàng trai và một cô gái, cùng mặc trang phục thi đấu võ thuật, cổ đeo vòng hoa, khoác vai nhau, hạnh phúc cùng nhận chiếc cúp vô địch giải võ thuật thanh thiếu niên toàn quốc.

Đông Quân mỉm cười nhìn tấm ảnh, chăm chú đến ngẩn ngơ. Nụ cười của em trong giây phút chiến thắng còn rạng rỡ hơn cả ánh hào quang... Được đứng cùng em trong khoảnh khắc ấy là cả một hạnh phúc lớn đối với tôi, Tuyết Xuân

Một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên vai cậu, kéo cậu ra khỏi dòng suy nghĩ.

- Con quyết định rồi à?

Đông Quân nhìn mẹ, gương mặt đượm buồn:

- Vâng...

Bà mẹ nhìn con, ánh mắt lo lắng:

- Con không muốn ở bên con bé nữa à?

Bà muốn nói đến Tuyết Xuân, cô gái đang nắm giữ trái tim con trai bà, cũng là học trò mà bà thương yêu nhất. Bà thông cảm cho hoàn cảnh đặc biệt của cô, lại thấy cô ngoan ngoãn, mạnh mẽ, ba mẹ cô thuở sinh thời cũng là người rất tốt, bản thân từ lâu đã xem cô như con gái, hết mực quan tâm, chăm sóc.

- Muội ấy không cần con nữa...

Bà sửng sốt, nhưng rất nhanh đã bình tĩnh lại, nhẹ nhàng khuyên bảo con:

- Sao con bé lại không cần con được? Con bé không yêu con, tức là không cần con à? Mẹ biết con đang phải đối mặt với chuyện gì... Nhưng có những chuyện, trốn tránh không phải là giải pháp tốt con ạ...

Cậu thấy lồng ngực mình nghẹn lại, những lời mẹ vừa nói làm cậu phải suy ngẫm rất nhiều.

Cậu thương Tuyết Xuân từ bao giờ, chính cậu cũng không rõ nữa. Đó là tình cảm rất mực chân thành được cậu ấp ủ bao lâu nay. Chẳng phải đến khi cậu là một thanh niên mười tám hay hai mươi tuổi, ngay từ khi còn là một chú nấm lùn bé tí, cậu đã thích cô, đã bảo vệ cô, đã thấy nhớ nhung nếu không được gặp cô. Vậy mà bây giờ...chính cậu lại chọn rời xa cô, chính cậu lại làm tổn thương bản thân mình...

Việc cậu đã quyết thì không thể thay đổi được...

- Lão gia, liệu có ổn không ạ?- Hàn quân gia vẻ lo lắng hỏi thăm.

- Chỉ còn cách đó thôi...- Ông Hàn vừa gật đầu vừa trả lời. Ông lại nói tiếp:

- Việc này ông đừng nói cho Tiểu Vũ biết, lại làm ảnh hưởng đến nó...

Hàn lão gia tựa đầu vào ghế, nhớ lại khuôn mặt vui vẻ của con, lòng vừa vui mừng lại vừa lo lắng. Không phải ông không tin tưởng con, nhưng thực sự ông rất lo cho con. Từ giờ phút này trở đi, Tiểu Vũ không những phải dẫn dắt Phong Vân trở nên lớn mạnh trên thương trường mà còn phải đối đầu với một tổ chức tàn khốc nhất: Thanh Long bang.

Ông thở dài, nghĩ đi nghĩ lại, Tiểu Vũ là một đứa trẻ thông minh, luôn năng động, hoạt bát, đáng yêu, tính tình lại thật thà trung hậu, luôn biết nghĩ trước nghĩ sau. Cơ mà anh còn trẻ quá, cuộc đời thì lại chông gai hiểm ác, lòng dạ con người cũng vì thế mà biến hoá khôn lường. Nhưng nghĩ cho cùng, con người ai cũng đến lúc phải trưởng thành, chỉ là sớm hay muộn mà thôi. Một cái cây phải bỏ hết lớp hàng rào che chắn, phải để nó làm quen với giông bão thì mới cứng cáp mà trưởng thành được. Ta thà để con chống chọi với mưa bão mà cứng cáp, còn hơn là nằm trong lớp lá chắn bảo vệ này mà nhu nhược chịu hiếp đáp suốt đời. Con ở trên con thuyền cuộc đời, sẽ được đi tới những vùng đất mà con chưa hề biết đến, tới những chân trời kì diệu ở đằng xa kia... Ôi, biết bao điều mà con mong muốn, nhưng nhiều thứ có thể là thảm khốc đối với con, những sự thật mà con không muốn biết, những cơn bão lớn có thể làm lật thuyền của con... Nhưng đừng vì thế mà nản chí con ạ, hãy nghĩ đến những điều tươi đẹp đang chờ con phía trước mà cố gắng đứng dậy. Cánh cửa cuộc đời đang mở rộng chào đón con, và hãy tự tin bước vào thứ ánh sáng nhiệm màu đó, mặc

dù đằng sau chúng có là thứ bóng tối đáng sợ đi chăng nữa... Đó chính là cơ hội của con...

Hãy mạnh dạn bước đi, có thể sóng gió sẽ làm ta chịu nhiều khổ đau nhưng đằng sau nó chính là ánh hào quang của sự chiến thắng...

THEO ANH ĐI ĐẾN TẬN CÙNG THẾ GIỚI

Nguyệt Lưu Quang
www.dtv-ebook.com

Ánh Sáng Le Lói Của Sự Thật

Tuyết Xuân uể oải bước ra khỏi nhà. Trước mặt cô là một anh chàng soái ca, cute hết phần người khác...

- Sao khuôn mặt đẹp nhất thế giới lại trở nên biến sắc thế kia???- Anh hốt hoảng hỏi, vẻ mặt đầy lo lắng...

Tuyết Xuân mới đầu mắt nhắm mắt mở, Thiên Vũ thấy cô không trả lời, bộ dạng lại éo lá, dáng đi khệnh khạng như... zombie, đoán là có chuyện gì không ổn bèn ghé sát vào mặt cô định hỏi tình hình ra sao...

Đôi mắt bất ngờ mở ra, mí mắt còn chưa mở hết, sừng húp lên, lòng đen bên trái trợn xuống, bên phải trợn lên, làm anh giật mình hốt hoảng, tuy không nói ra nhưng trong bụng thì toát mồ hôi hột: "Thật hú vía!! Chưa kể, vàng mắt lại thâm sì như gấu trúc, ây da, tệ hại lại càng thêm tệ hại..."

Anh vội mở cửa cho cô rồi tiếp tục công việc thường ngày anh vẫn làm, mà thực ra là tình nguyện, là vinh hạnh khi được làm thì đúng hơn: "Driver" riêng của cô, đưa cô đến trường, thậm chí là đi mọi nơi, bất cứ lúc nào cô muốn, chỉ cần bảo với anh một tiếng là anh OK ngay.

Anh nhẹ nhàng chỉnh lại mái tóc cho cô, ân cần hỏi:

- Em sao thế? Đêm qua không ngủ được hay sao? Hay là ai ở trường bắt nạt làm em khóc?

Cô quay sang nhìn anh, ngáp một cái thật dài:

- Haizz, đêm hôm qua mất điện đến 3 lần liền, mãi đến 3 h sáng mới có điện...

Anh bảo:

- Ôi, nóng quá em không ngủ được chứ gì?

Cô vẫn mắt nhắm mắt mở, gật gù.

Anh thở dài, liếc nhìn cô một cái, nói quàng bơ:

- Biết thế anh đã qua đón em về nhà anh, ngủ ở...

Anh chưa nói hết câu, cô đã gạt phắt đi, đôi mắt gấu trúc vừa rồi biến đi đâu mất, thay vào đó là đôi mắt sắc như điện:

- Em biết tông lòng dạ lũ đàn ông con trai các anh. Chỉ giả vờ tốt đẹp với người yêu thôi, nhưng thật ra toàn là dụ dỗ, hứ!

Sự biến đổi nhanh như cắt của cô khiến anh phải phì cười:

- Em đừng gom những lũ xấu xa đó và những người tốt như anh gom lại thành một đồng mà chỉ trích như vậy chứ!- Anh lại nói tiếp:" Uhm, anh nghĩ nhiều lúc anh cũng xấu xa thật nhưng không đen tối đến mức ấy đâu..."

Tuyết Xuân chem chép miệng:" Hừ, ai chẳng biết anh vẫn còn là đồng tử..."

Chiếc xe Ferrari màu cam neon dừng lại trước cổng trường Đại học Y Anh-xtanh- ngôi trường đại học danh giá nhất cả nước, và tự hào khi là một trong số trường Đại học chuyên về Y khoa đứng đầu Châu Á- Thái Bình Dương.

- Tiểu Vũ, chiều nay anh có thể cùng em đến một nơi không?

Anh bước xuống xe, mở cửa cho cô, rồi xoè ngón tay cái và ngón tay út ra, áp lên tai, tinh nghịch nháy mắt với cô:" Alo cho anh nhé!"

Cô mỉm cười, gật đầu rồi vẫy tay chào lại. Chiếc xe chẳng mấy chốc đã khuất sau rặng cây.

Bốn xung quanh cô, hàng ngàn hàng vạn con mắt đang nhìn chăm chăm với ý tứ sâu xa khó nói hết.

- Trai đẹp xế hộp bạc tỉ đưa đón sớm chiều, sướng quá!!!- Hai cô gái đi cùng nhau rì rầm.

Ba chàng trai thấy cảnh tượng đó, thở dài lắc đầu ngán ngấm, tuy vậy giọng nói vẫn đầy vẻ thân phục và đôi chút ghen tỵ:" Không biết tên đó kiếp trước làm điều thiện gì mà giờ sung sướng thế???"

- Cô ta có gì hay ho đâu mà bọn con trai chết mê chết mệt đã đành, lại còn Hàn đại thiếu gia tiếng tăm lẫy lừng cũng phải hạ mình nữa...- Đó là lời của" Hiệp hội Hotgirl" anti Tuyết Xuân.

- Ôi, Tuyết Xuân, mặc dù hôm nay thần sắc không được tốt, nhưng tại sao vẫn khiến chúng ta đau tim thế này???- Một chàng trai khoác vai cậu bạn, mắt nhìn chăm chăm vào Tuyết Xuân, tuy vậy nhưng hờn vía đã bay từ lúc nào rồi.

- Mai Tuyết Xuân à, uhm, cũng chỉ đến thế thôi, so với mình cũng còn kém xa...- Chắc chắn đây là thanh niên sống ảo nhất hệ mặt trời với dung mạo thuộc họ hàng Thị Nở, cái môi tều lên, mặt thì vừa mụn vừa tang nhang bết nhè ra, còn chiếc mũi thì bạnh ra, trông đến là xấu xí.

Bên trái, bên phải, đằng trước, đằng sau, lời qua tiếng lại, rì rả rì rầm làm cô thấy phiền chết đi được. Cô yêu anh, không phải quyến rũ anh, cũng

không phải thấy anh đẹp trai giàu có mà theo đuổi anh. Cô đến với anh bằng trái tim chan thành, bằng những rung động đầu đời mà trước sau như một... Một khi đã yêu nhau, chỉ cần hai người biết là đủ, vì vậy cô không để tâm những người xung quanh nói gì, chê bai, ghen tỵ với mình ra sao. Cô cũng không bao giờ lấy sự hoàn hảo của anh để khoe khoang, bởi đối với cô, có anh là quá đủ rồi, dù anh có xấu, có đẹp, dù anh có ngốc nghếch thì đối với cô, anh vẫn là cậu bé ngày nào, mỗi buổi chiều tới chơi với cô, cùng khóc cùng cười với cô... Đó chính là Tiểu Vũ mà cô thích.

3 h chiều.

- Mai Nhi, em đợi anh lâu chưa? Anh vội bước xuống xe rồi mở cửa cho cô.

Cô mỉm cười:" Đâu có, em vừa mới tan học mà. Anh đến kịp lúc lắm..."

- À, mà hôm nay em bảo anh đi đâu thế?

- Vụ tai nạn của cha mẹ em đã có manh mối rồi anh ạ...

Lòng anh không giấu nổi vui mừng, nhưng nghe giọng nói của cô, nó liền tắt ngấm đi. Anh đoán hẳn là có sự tình gì bên trong khiến cô không được vui.

Rồi cô kể cho anh nghe những suy nghĩ của cô về vụ tai nạn thảm khốc đó đến việc những chứng cứ đó có duyên gặp được thế nào. Việc bây giờ cô muốn làm là đến thăm nhà của bác Tư, cũng là người đã cho cô chứng cứ, phần để nói lời cảm tạ, phần cũng để biết thêm về sự việc xảy ra hôm đó.

Trước mặt là một căn nhà giản dị nhưng vô cùng xinh đẹp, bên ngoài mang đến cho người ta cảm giác thích thú ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Trước nhà là một ao cá nhỏ, từng làn sóng gợn man mác, phản chiếu ánh chiều hạ. Gần đó, dưới dàn hoa thiên lý màu tím mộng mơ, một người đàn ông tầm trung niên đang ngồi lặng lẽ bên chiếc bàn gỗ tròn, đôi mắt trầm ngâm ngược nhìn bầu trời xanh thẳm.

- Uhm, cháu xin lỗi bác...- Cô nhỏ nhẹ, không nỡ làm mất không gian thanh bình ấy.

Người đàn ông quay lại, mỉm cười nhìn đôi bạn trẻ, gật đầu.

- Thưa bác, bác có phải bác Tư, trước kia làm phóng viên không ạ?

Người đàn ông vẫn nhìn hai người họ chăm chú, ánh chiều hắt lên gương mặt hiền hậu với đôi mắt ẩn chứa thâm tình sâu xa...

- Cháu là Mai Tuyết Xuân phải không?- Người đàn ông hỏi.

Cô ngạc nhiên, không biết người đàn ông này rốt cuộc là ai, tại sao lại biết tên cô. Có thể là chú Hùng đã giới thiệu trước rồi chăng? Mà cũng không đúng... Mình nhớ là chưa gặp bác ấy bao giờ mà, hay tại mình nhớ nhầm?

Người đàn ông ấy chính là bác Tư, là người mà cô muốn gặp. Bác vẫn mỉm cười, nụ cười rất nhẹ nhàng và điềm tĩnh của một người từng trải:

- Giống, rất giống... Cháu giống mẹ cháu lắm...

Anh và cô vẫn chưa hết ngạc nhiên, bác Tư biết cô? Bác ấy nhắc đến người mẹ quá cố của cô, chắc hẳn phải có mối quan hệ nào đó với mẹ cô.

Dưới ánh chiều tà, anh và cô ngồi dưới dàn hoa thiên lý ấy, chăm chú nghe bác Tư kể chuyện. Từng câu hỏi của cô, bác biết thì bác sẽ trả lời tường tận. Có những chuyện làm cô hốt hoảng, cũng có những lúc cô rõ

giấu giọt nước mắt, lúc thì buồn đau, lúc lại là những tiếng cười hoài niệm một thời xưa cũ...

Mùi thơm ngan ngát của những bông hoa thiên lí hoà với mùi hương thoang thoảng của tách trà sen mang đậm hương đồng cỏ nội. Tiếng nói đan xen trong cơn gió chiều lồng lộng có tiếng sáo diều vi vu thật khiến lòng ta thanh bình, quên hết mọi chuyện phức tạp trên trần thế. Có những chuyện rất sốc đối với cô, cũng có những chuyện làm cô buồn, nhưng chính không gian thanh bình ấy lại sớm đưa cô tĩnh tâm trở lại...

Tối hôm ấy, sau khi làm bài tập xong, cô nằm trên giường mà trằn trọc mãi không ngủ được. Cô cứ nghĩ mãi về bác Tư và câu chuyện mà bác kể.

Ngày trước, bác Tư vốn là bạn học cấp III của mẹ cô. Sau này bác và mẹ cô lại học chung một khoa của trường đại học. Mẹ cô ngày trẻ đã là một người phụ nữ đẹp, tính tình lại hiền hậu, hoà đồng dễ mến. Ngày đó có rất nhiều người thích mẹ, theo đuổi mẹ, trong đó có cả bác Tư. Tình cảm của mẹ và bác rất tốt, mặc dù hiểu rõ tình cảm của bác Tư, mẹ vẫn chỉ coi bác là bạn. Bác dường như đọc được tâm tư của mẹ nên mặc dù rất thương yêu mẹ cô nhưng lại không muốn nói ra tấm lòng của mình, bởi bác không muốn mẹ cô phải khó xử, cũng không muốn làm rạn nứt tình bạn gần bó bao lâu nay... Thế là bác cứ lặng im như vậy, âm thầm đứng đằng sau ủng hộ mẹ cô, mỉm cười chúc phúc cho người bạn thân thiết nhất của mình lên xe hoa trong ngày lễ trọng đại của cuộc đời...

Đêm hôm đó, có mặt tại hiện trường vụ án, nhìn thi thể của mẹ cô, bác đau khổ đến lặng người đi. Bác đứng im như phỗng, nhìn đám phóng viên chạy qua chạy lại đưa tin sốt dẻo mà lòng đau như cắt. Người bạn mà bác yêu mến nhất đã không từ mà biệt, ra đi trong đau đớn, trong lúc còn biết bao chuyện phải lo toan. Cơn mưa cứ trút xuống tầm tã làm lòng bác càng tê lương.

Mãi sau, bác mới thấy một cô bé tầm 12, 13 tuổi tất tưởi chạy đến, cảnh tượng thảm khốc diễn ra làm cô ngất lịm tại chỗ, rồi lại giật mình tỉnh dậy, gào khóc âm ỉ. Cô bé hốt hoảng tiến lại gần thi thể của ba mẹ mình, rồi lại nhất lịm một lần nữa. Người ta nhanh chóng đưa cô tới bệnh viện gần nhất, tiêm cho cô liều thuốc an thần. Mất ba, mất mẹ, mất cả gia đình trong một đêm, còn gì đau đớn hơn nữa, từ giờ cô phải sống sao đây...

Nói đến đây, bác Tư rơm rớm nước mắt, Tuyết Xuân cũng khóc, Tiểu Vũ nghe vậy cũng thấy đau lòng, nhẹ nhàng an ủi cô.

Tới giờ nghĩ lại, cô vẫn khóc... Cô nhớ ba mẹ, nhớ đưa em gái hay khóc nhè của mình...

Nói về vụ thảm án hôm đó, bác Tư, vì quá đau lòng mà không làm được gì. Các đồng nghiệp trong nhà đài có chụp ảnh và quay lại quang cảnh lúc đó. Nghe tin có người đến mua lại tài liệu, bác đã copy tất cả ra thẻ nhớ rồi giấu đi. Biết có người sẽ đến tìm mình để mua chuộc, vì không để người bạn quá cố chết một cách oan uổng nên bác Tư đã quyết định nghỉ việc để tránh hậu họa.

Mãi đến bây giờ, bác mới yên tâm giao chúng cho một người mà bác hết mực tin tưởng- cũng là người mà con gái bác thương yêu- cậu Hoà con chú Hùng. Sở dĩ bác không gửi cho Tuyết Xuân vì bác không tìm được địa chỉ của cô từ sau vụ tai nạn ấy. Căn nhà mà Tuyết Xuân đang ở là căn nhà bí mật mà ba mẹ cô mua lại ngay trước ngày ra đi. Vậy mà không ngờ rằng, ngày hôm nay chúng lại đến tay cô...Âu cũng là duyên phận...

Nhưng có một điều làm cô kinh ngạc mà cảm thấy sợ hãi: Những người mua chuộc đó là người của Thanh Long bang.

Tại sao họ phải làm vậy? Rốt cuộc học có mưu đồ gì? Cái chết của cha mẹ cô có liên quan gì đến chúng?

Ngàn vạn câu hỏi xoáy trong tam trí cô. Co nắm chặt hai bàn tay, quyết tâm phải đưa sự thật ra ánh sáng...

" Ba, mẹ, em gái... Con sẽ không để mọi người phải ra đi trong oan uổng nữa..."

THEO ANH ĐI ĐẾN TẬN CÙNG THẾ GIỚI

Nguyệt Lưu Quang
www.dtv-ebook.com

Mắt Mờ Màn Sương

Có cô bé

Mắt xoe tròn

Có cậu nhóc

Vô tâm vô cảm

Trong giây phút mắt em như rừng hoa rực rỡ sắc màu

Làm tim tôi chợt lóe sáng

Xuyến xao

Rung động

Giờ tôi mới biết đó là gì...

Tuổi thơ đã đi qua

Em giờ đây

Vẫn rực rỡ

Mắt ôn nhu nhìn tôi

Mà sao đau lòng đến thế

Khi em tránh ánh mắt của tôi

Khi những yêu thương nghẹn lại ở cổ

Đau đớn

Xót xa

Giờ tôi mới biết đó là gì...

Tại sao yêu thương lại đau đớn đến thế

Tại sao yêu thương lại dẫn vật trái tim chân thành

Sớm biết như vậy đừng quen em...

Sớm biết như vậy... đừng yêu em...

Nhưng không...

Tiếng hô khỏe khoắn vang lên tại Tinh Võ môn. Một chàng trai bảy phần nghiêm nghị, ba phần có phần lạnh lùng, vẻ đẹp tuấn tú thanh anh và đôi mắt lạnh lợi đầy anh khí mà sắc lạnh đang chỉ dạy cho các sư đệ, sư muội của mình.

Tuyết Xuân bước vào, thấy mọi người ai cũng rất tập trung, bèn nhón chân lên vào, nhẹ nhàng thoăn thoắt như mèo. Thế nhưng, rất nhanh Đông Quân đã nhìn thấy cô. Cậu nhướng đôi lông mày nhìn cô rón rén bước vào phòng thay đồ.

Khi Tuyết Xuân trở ra, đội ngũ đã nghỉ giải lao. Đông Quân đứng giữa sàn đấu, chấp tay sau lưng, ánh mắt sắc lạnh, khắp người u ám gió đông nhìn cô.

- Muội đi vào rón rén làm ta tưởng tên trộm nào lén lút rồi định đuổi theo đánh cho một trận ấy.- Đông Quân vờ nghiêm giọng hỏi.

Đáp lại lời của cậu, cô làm ra vẻ mặt dễ thương:" Rốt cuộc muội có ý tốt mà..."

- Thôi được rồi, muội lại đây coi...- Vừa nói Đông Quân vừa đưa tay vờی Tuyết Xuân.

Tuyết Xuân đến bên cạnh, nhìn cậu bằng đôi mắt tròn xoe dễ thương, ánh mắt vừa ngây thơ trong trắng lại vừa tinh nghịch làm cậu đang nghiêm mặt cũng phải phì cười. Xem ra Đông Quân muốn diễn một tí để trêu cô nhưng không được rồi.

Cô vênh mặt đắc chí, ánh mắt hoan hỉ:" Muội chỉ chịu thua Châu Ngọc thôi à, còn huynh á, có diễn thế diễn nữa muội vẫn nhìn ra được."

Thời gian trôi qua mau, con ngươì trưởng thành hơn, Đông Quân trở nên điềm tĩnh, chín chắn hơn. Bản tính cậu vốn dĩ cũng chẳng hiền lành gì, lại là người học võ, tính tình cũng khảng khái, dứt khoát và hết sức nghiêm túc. Nhưng không hiểu sao cái thời đi học Đông Quân lại có tật nói chuyện và đi học muộn đến tám kiếp mười đời cũng không sửa được. Thôi, cái thời nhất quỷ nhì ma ấy thì nói làm gì nữa. Quan trọng hơn là bây giờ cậu trở nên lạnh lùng và có phần lãnh đạm.Duy chỉ khi ở bên Tuyết Xuân, Đông Quân mới cười nhiều như vậy, phải chăng, tính tình vui nhộn cùng vẻ ngoài dễ thương như thiên sứ của cô lại khiến cậu thay đổi 180 độ như thế?

Đông Quân chấp tay trước ngực, giọng đanh thép:

- Hoàng Đông Quân thách đấu Mai Tuyết Xuân!

Cô không do dự gì, mạnh mẽ chấp tay ôm quyền:" Mai Tuyết Xuân ứng chiến!"

Tuyết Xuân ra chiêu trước. Chiêu thức của cô uyển chuyển mà mạnh mẽ, trong nhanh có chậm, trong chậm có nhanh. Thân hình thon thả nhanh nhẹn di chuyển trên sàn đấu của cô chẳng khác nào một bông hoa tung mình bay trong gió. Một quyền của Đông Quân, cường lực bằng ba người thường, hơn thế lại thông thạo võ học, chiêu thức gì cũng được truyền dạy chu đáo. Hai người ngang tài ngang sức, chỉ một thời gian ngắn đã ra những mấy mươi chiêu thức, khiến người xem không khỏi trầm trồ. Đông Quân ra chiêu nhanh như chớp, thoáng cái đã tung ra một chưởng, chân quỳ xuống xoay nhanh một cái đủ khiến đối phương giật mình. Tuyết Xuân vẫn rất bình tĩnh, thân hình tung vọt lên, chớp nhoáng như chuồn chuồn điểm nước khiến Đông Quân đang đánh cũng phải tấm tắc: "Hảo thân pháp". Chiêu đó không những né được một đòn của đối phương mà còn khiến cho Đông Quân nhất thời mất phương hướng. Lợi dụng thời cơ đó, Tuyết Xuân lại tung người lên, xoay một vòng trên không, cùng lúc tay phải lại đưa ra một quyền, chân trái lại thuận đà đá tới, khoảnh khắc chỉ diễn ra trong tích tắc khiến Đông Quân có giỏi đến mấy, thuộc lòng chiêu thức đến mấy cũng không tránh được, nằm sòng soài trên nền đấu.

Tuyết Xuân đưa tay đỡ Đông Quân dậy, cậu đưa tay lên nhưng chỉ đập nhẹ vào tay cô một cái, rồi thản nhiên kê tay gối đầu nằm trên sàn đấu.

Tuyết Xuân ngồi xuống cạnh cậu, hân hoan:

- Lần nào huynh cũng thua hết!

Đông Quân lại hít một hơi:

- Phải, lần nào cũng thua mặc dù huynh là người thách đấu...

Đông Quân, dù cho cậu có giỏi đến mấy, tài tình đến mấy nhưng khi đấu với Tuyết Xuân, cậu luôn là người thua cuộc. Không phải là cậu nhường cô, cũng không phải do cô giỏi hơn. Tuyết Xuân là con gái, đấu với một vị đại sư huynh đương nhiên là không dùng sức được rồi. Cô không

giống những đứa con gái khác học võ đánh thua mà cứ cố chấp. Dùng sức không thắng được thì phải dùng trí. Chiêu thức của cô uyển chuyển, nhanh nhẹn, thoát ần thoát hiện trước mặt đối phương, dễ làm đối phương mất phương hướng. Cuối cùng thì lợi dụng thời cơ đó mà tung đòn cuối cùng để thắng thôi...

Nhưng với Đông Quân thì khác. Có một điều cậu không nói ra, nhưng thực ra cậu thua Tuyết Xuân là vì một lí do khác, một lí do đặc biệt hơn kia. Gương mặt của Tuyết Xuân lúc chiến đấu quả là tuyệt đẹp. Từng giọt mồ hôi đọng trên mặt cô tựa những viên ngọc long lanh đọng lại trên nụ hoa mỗi sớm mai, nhìn lại càng diễm lệ. Trong con mắt sắc lạnh như băng chỉ có hình ảnh của đối phương, đôi lúc thích chí lại toát lên những tia nắng đang nhảy múa... Tuyết Xuân lại ưa mặc đồ trắng lên sàn đấu, sắc trắng tinh khôi lại càng tôn lên vẻ đẹp băng thanh ngọc khiết. Những lúc cô tung người lên không, tà áo và đai thắt bay theo nhịp uyển chuyển ấy, cơ hồ như một nàng tiên giáng trần, nhan sắc tận chín tầng mây thật khiến người ta sao ngỡ mà thần thờ nhìn ngắm. Đông Quân cũng không phải ngoại lệ. Ánh mắt của cô trong veo mà hút hồn người, lại thêm hương thơm như lan phả vào mũi làm cậu không làm chủ được, tâm tình chợt dao động mà lỡ mất chiêu thức... Lúc đó...

Cô đẹp quá...

- Có lẽ đây sẽ là buổi đấu cuối cùng đấy...- Đông Quân nhẹ nhàng, giọng thoáng tiếc nuối." Ngày kia..."

Đến đây cổ họng cậu nghẹn lại, vành mắt bắt đầu đỏ lên...

"Huynh đi xa một thời gian dài thế, muội biết phải làm sao..."

Đông Quân mỉm cười, bật dậy, búng vào trán cô một cái:" Muội đó, huynh đi du học, chứ có phải..."

Cậu định nói tiếp là:" Có phải huynh rời xa muội đâu" nhưng ngẫm lại thì bản chất câu chuyện cũng dựa như thế. Tại sao cậu lại lựa chọn đi du học ư? Cậu không muốn ở lại đây nữa, không muốn làm Tuyết Xuân khó xử khi phải đối mặt với cậu, cũng không muốn làm vật cản đường đi của Tuyết Xuân và Thiên Vũ. Tâm tình trong trái tim suốt bao lâu nay cậu cũng quyết định không nói. Cậu biết cô là của Thiên Vũ, cậu hiểu trái tim cô thuộc về ai. Nếu như cậu nói với cô chuyện yêu đương tình cảm, cô sẽ chẳng chấp nhận mà còn tránh cậu nữa." Tôi biết trong mắt em có tôi, mặc dù nhiều lúc tôi đã cảm thấy mãn nguyện... Nhưng Tuyết Xuân à, lòng dạ con người sao thật tham lam, đã đạt được rồi nhưng vẫn muốn cái cao hơn, lớn hơn... Tôi...

Là một thằng tồi... Một thằng yêu em... điên dại...

Như ánh sáng cần cho mọi sự sống, tôi không thể sống mà thiếu mất em. Thiếu đôi mắt xinh đẹp, thiếu nụ cười rạng rỡ, thiếu giọng nói trong như ngọc của em, thiếu tất cả những gì...thuộc về em.

Thiếu em, tôi sẽ đau khổ hơn cả chết đi mất...

Đã bao lần em tránh đi ánh mắt của tôi, đã bao lần em ngập ngừng lấp lửng lời nói của mình...

Nếu tôi ở lại đây mà làm em khó xử như vậy thì có phải tôi biến đi sẽ tốt hơn không?"

Hôm sau Tuyết Xuân mở một buổi tiệc nho nhỏ tại nhà mình để chia tay Đông Quân, chúc cậu lên đường bình an. Lâu lắm rồi tụ bạn thời cấp III mới có buổi gặp mặt nhiều cảm xúc đến vậy. Thiên Minh, Mỹ Hà, Thiên Vũ, đến cả Châu Ngọc học xa như vậy cũng cố gắng về cho đầy đủ.

Hôm nay là ngày Tuyết Xuân trở tài nấu nướng. Cô nấu rất nhiều món, mà toàn là cô làm hết, mấy đứa khác chỉ là trợ lí của đầu bếp thôi à. Cô nấu nhanh lắm, như Thiên Vũ nói cô có ba đầu sáu tay ấy. Nấu tại gia mà như

đi quay quảng cáo về nghệ thuật nấu ăn ấy. Động tác nào cũng phải chém tý Kungfu vào mới chịu được cơ...

Đông Quân và Thiên Vũ cứ ăn lia lịa, chẳng cần giữ thể diện gì sất. Cơ bản là Tuyết Xuân nấu ngon quá. Vì nhân vật chính là Đông Quân nên mặc dù cô không nói nhưng đây hầu hết là những món mà cậu thích ăn. Còn với Thiên Vũ, món yêu thích của ai cũng không quan trọng, quan trọng là do Tuyết Xuân nấu, thế là đủ rồi.

Quây quần bên mâm cơm, từng câu chuyện "huyền thoại một đời" dần dần được nhắc lại. Có những kỉ ức nhắc lại thì ai cũng cười sặc sụa hết cả, "tỉ dụ" như chuyện Đông Quân đi học "đúng giờ" kỉ lục đến mức thầy cô giáo phát tiết, hay chuyện cái cậu "hotboy keo con voi" lớp bên cạnh say Thiên Vũ như điên điên. Rồi đến cả chuyện hồi mẫu giáo Thiên Minh khóc nhè vì buổi sáng đến lớp quên không mang kẹo nữa...

Đông Quân nhìn mọi người một hồi thật lâu, khoé mắt bỗng cay cay, nhưng rồi cậu lại nở nụ cười tươi rói, vui vẻ hoà vào tiếng hát hò của tụi bạn.

Ngày hôm nay là ngày dành cho cậu, cậu không vui thì sẽ chẳng còn ai vui cả. Cậu khóc mọi người sẽ khóc cùng cậu, cậu cười mọi người sẽ cười cùng cậu. Đó chính là những người bạn mà cậu yêu mến.

Ngày hôm nay chúng ta tụ tập tại đây, từng kỉ niệm hiện về với biết bao xúc cảm. Rồi mai đây, chúng ta lại mỗi người một ngả, nhưng khi gặp lại, mọi thứ vẫn chỉ như mới đây thôi, đúng không?

Sân bay Quốc tế Cát Bi.

Cả năm người đều đưa tiễn cậu ra sân bay. Giờ đã là tháng 9, tiết trời mát mẻ, trời cao và xanh thăm thẳm. Chỗ lát nền thôi, chiếc máy bay mang biểu tượng bông hoa sen Việt Nam sẽ đưa Đông Quân sang bờ bên kia đại dương, nơi thủ đô Paris phồn hoa, nơi tháp Eiffel thơ mộng bên

dòng sông Seine... Cậu bỗng thấy hồi hộp, trong đầu có biết bao suy nghĩ... Bước chân tiếp theo mà cậu bước đi sẽ không phải trên quê hương xứ sở nữa, mà là nơi đất khách quê người với bao thử thách chờ đón. Mặc dù được nhận học bổng toàn phần và độc tiếp xúc với người nước ngoài thường xuyên nhưng cậu vẫn cảm thấy mình như một con chim non vẫn đang rụt rè đứng ở mép tổ, muốn bay nhưng còn ngập ngừng e sợ. Không, không phải là e sợ, mà là tiếc nuối. Có một thứ gì đó cứ khiến tâm can cậu xao động, không nở xa rời. Đó là một người con gái với đôi mắt trong veo như làn nước mùa thu, vẻ đẹp thoát tục tựa nhành mai nở giữa ngày tuyết giá lạnh. Em khác hẳn những người con gái khác... Hoa mai chỉ nở vào những ngày xuân ấm áp, nhưng nụ mai của tâm hồn em, bất chấp cái lạnh băng giá, bất chấp những bông tuyết tuôn rơi, vẫn nở ra, rạng rỡ phi thường...

" Tất cả hành khách trên chuyến bay VN 3644 đến Pari của hãng hàng không Vietnam Airlines xin vui lòng ra cửa khởi hành. Máy bay sẽ bắt đầu mở cửa trong vòng 10 phút nữa"

Đông Quân nghe xong, hít một hơi thật dài. Tuyết Xuân vẫn đứng đó, đợi cậu, ánh mắt xao xuyến khó tả. Cậu bước tới, vuốt nhẹ mái tóc mềm mượt của cô, mỉm cười:" Sư phụ, sư nương và Tinh Võ Môn phải nhờ muội rồi..."

Cô gật gật đầu:" Huynh đến đó rồi phải gọi điện cho muội ngay nhé."

- Được rồi, được rồi...- Cậu gượng cười, nhưng bỗng chốc lại thấy trái tim nhói đau. Đôi mắt Tuyết Xuân đỏ hoe, ngân ngấn lệ. Đông Quân lại lau nước mắt cho cô:" Thôi thôi, ai lại tiễn người đi du học mà khóc như tiễn người ra chiến trường như muội đâu? Thế này nhé, huynh sẽ thường xuyên gọi điện thoại cho muội, lúc nào muội buồn, hay bực tức gì đó cứ liên lạc với huynh, ai bắt nạt muội, kể cả Thiên Vũ, cũng cứ nói với huynh, huynh sẽ giúp muội, chịu không?" Nói xong lại liếc mắt nhìn Thiên Vũ, thấy anh ho khan một tiếng.

- Thôi, không còn sớm nữa, huynh đi đây. Mọi người ở nhà mạnh khỏe nhé. Tạm biệt!

Cậu vừa nói vừa ngoảnh mặt bước đi. " Tạm biệt em, Tuyết Xuân... Khi mọi thứ đã có sự sắp đặt vốn có của nó, tôi nghĩ rằng mình không nên nhúng tay vào nữa. Và khi em đã trở nên quen thuộc hơn cả hơi thở, tôi lại chọn sự ra đi. Ước mơ của tôi là được đi Pháp du học, nhưng nếu em muốn, tôi sẵn sàng ở lại vì em... Nhưng có lẽ sự ra đi của tôi sẽ giúp em đỡ khó xử hơn... Vậy còn chần chừ gì nữa mà không dứt áo ra đi?"

Nghĩ đến đây, Đông Quân bỗng thấy trước mắt mờ một màn sương, lồng ngực như muốn xé ra mà đôi chân vẫn không dừng lại...

Chiếc máy bay tựa một con chim lớn bay vút lên trời xanh, đưa Đông Quân đến một vùng trời tươi mới. Tuyết Xuân vẫn đứng đó, đôi mắt thoáng buồn dõi theo chiếc máy bay:" Chúc huynh lên đường bình an... Khi huynh vẫn ở đây, muội chẳng làm được gì, chỉ toàn quấy rầy và gây họa cho huynh. Không có muội, huynh sẽ bớt đi một gánh nặng, đúng không?"

THEO ANH ĐI ĐẾN TẬN CÙNG THẾ GIỚI

Nguyệt Lưu Quang
www.dtv-ebook.com

Cuộc Đời Ai Biết Trước Đây?(1)

Mới sớm tinh mơ, Hàn gia đã tấp nập kẻ ra người vào, ai ai cũng luôn chân luôn tay nhưng tâm trạng lại hết sức vui vẻ.

Chả là hôm nay, Hàn thiếu gia sẽ tiếp nhận chức vụ CEO tập đoàn Phong Vân. Đây là một sự kiện chấn động trong giới kinh doanh bất động sản, bởi đây là vị CEO trẻ tuổi nhất trong giới. Hơn nữa Phong Vân cũng là một tập đoàn lớn trên thế giới, một cậu thanh niên vừa tròn hai mươi tuổi, vừa đi học vừa đi làm đã trở thành người đứng đầu, rất nhiều người tự hỏi tại sao Hàn tổng lại có thể tự tin vào con mình như vậy?

Thiên Vũ đi đi lại lại trong phòng, tâm trạng bồn chồn không yên. Anh hết đứng lại ngồi, thi thoảng xoa hai tay vào nhau rồi nhưng tim vẫn đập thình thịch...

Tuyết Xuân chỉnh lại cavat cho anh, chải lại mái tóc cho anh.

Anh cứ mãi mê ngắm nhìn khuôn mặt tuyệt đẹp của cô khi đang tỉ mỉ chỉnh lại cavat cho anh, tim đang đập nhanh lại càng đập nhanh hơn. Cô đứng gần anh quá, hương thơm như lan xông vào mũi lại càng làm anh bối rối.

Cô hiểu rõ tâm trạng hiện giờ của anh, mỉm cười hỏi trêu anh vài câu để bớt căng thẳng:

- Tiểu Vũ, so với lần đầu tiên hẹn hò với em, hôm nay anh thấy thế nào?

Anh biết là tiếng tim đập thành thịch trong lồng ngực anh đã bị cô nghe thấy, lại nghe cô hỏi vậy liền thoáng đỏ mặt. Nhưng khổ nỗi, anh cũng chẳng phải dạng vừa đâu nha. Cô muốn trêu anh à, cũng không dễ vậy đâu.

- Có hơn một chút, nhưng nếu so với ngày" được rước em lên xe hoa về nhà" thì còn kém xa nhé...

Cô đánh vào ngực anh, cười đáng yêu:" Cứ phải đến ngày đó thì mới biết được..."

Cô cười, anh cũng cười...

Hôm nay có thể được coi là ngày trọng đại của anh, là ngày anh chạm tay vào ước mơ của mình. Phong Vân từ nay sẽ là của anh, là cuộc đời anh, là máu mủ ruột rà của anh.

Bốn xung quanh Thiên Vũ tấp nập kẻ hầu người hạ, nhưng hôm nay là ngày đặc biệt của anh, nên mọi thứ cũng phải đặc biệt hơn một chút. Tuyết Xuân tới nhà anh từ tờ mờ sớm, chuẩn bị quần áo cho anh, nấu cho anh một bữa sáng "ngon lành cành đào" toàn là những món mà anh ưa thích. Đến giờ lại còn tỉ mỉ chỉnh lại tóc, thắt cravat cho anh nữa...

Chỉ có điều, khi anh muốn cô đến Phong Vân tham gia bữa tiệc thì cô lại khéo léo từ chối. Anh cũng không trách cứ gì cô, bởi anh hiểu cô nhất mà. Hôm nay cô có tiết học quan trọng ở trường, vậy mà đã cố gắng dậy sớm đến nhà anh, rồi chuẩn bị cho anh chu đáo thế này, đối với anh mà nói, chẳng còn gì tuyệt vời hơn nữa.

- Tiểu Vũ à, bữa tiệc hôm nay, mặc dù anh là nhân vật chính, nhưng những người nổi tiếng trong giới cũng rất nhiều, vì vậy anh phải tỏ ra chín chắn, chừng chặc một chút, đừng như lúc ở bên em nghe chưa?

- Lúc ở bên em thì như thế nào thế?- Anh cong môi hỏi.

- Thì thế đó, toàn trêu ghẹo để em cười thôi à...

Anh phì cười:" Ờ, chẳng biết là ai cũng vào hùa với anh nữa..."

Nói xong cả hai đều cười ha hả...

Tiết học ở trường của Tuyết Xuân kết thúc, cũng là lúc bữa tiệc nhậm chức của Thiên Vũ hạ màn tốt đẹp. Cậu muốn đi đón cô nhưng cô lại từ chối. Đáng ra hôm nay chưa phải ngày làm việc nhưng Tiểu Vũ lại muốn ở lại công ty, xem xét trước vài tài liệu... Con người anh là vậy, rất ham học hỏi, thích suy ngẫm, lại có trách nhiệm cao với công việc...vậy mới trở nên xuất sắc thế đấy.

Sau buổi học, cô có việc quan trọng phải làm. Cô đứng trước sở cảnh sát, hít một hơi dài rồi bước vào.

Trong tay cô là một tập tài liệu về vụ tai nạn của cha mẹ mình, một vụ thảm án chấn động dư luận nhưng lại sớm tắt nhem đi...

Đón nhận tập tài liệu từ tay Tuyết Xuân, đôi lông mày của ông chú cảnh sát nhíu chặt lại rồi dẫn ra, chem chép miệng:" Haizz, cái này là thật hay là giả đấy?"

Đây là thái độ của một cảnh sát khi nhận được tin báo của nhân dân hay sao? Hơn nữa...đó lại là tập tài liệu rất quan trọng, là ánh sáng duy nhất của một vụ án đã đi vào ngõ cụt... Vậy mà thái độ của vị cảnh sát này hờ hững vậy sao?

- Tôi là Mai Tuyết Xuân, con gái của nạn nhân. Tôi cam đoan tập tài liệu trên là thật, nếu có gì sai tôi xin chịu trách nhiệm.

Cô nói rành rọt từng chữ, ánh mắt giận dữ, băng giá, sắc lạnh và nghiêm nghị. Tên cảnh sát nghe thấy lai lịch của cô, lại bắt gặp ánh mắt đáng sợ đó làm sắc mặt ông ta trở nên trắng bệch.

- Được...được... Cứ để đây, chúng tôi sẽ xem xét...

- Phiền các ông làm nhanh cho, sắp hết thời hạn kiện cáo rồi.

Bước ra khỏi nơi đó, cô thấy bức mình hết sức. Nếu như cô không phải nhờ đến mấy ông cảnh sát đó dài dài thì cô cũng chẳng nhẫn nhịn đến vậy. Cảnh sát hơi đâu mà vô tâm hết sức...

Lại nói đến cặp đôi Thiên Minh và Châu Ngọc. Là một trong những học viên xuất sắc nhất của Học viện Điện ảnh trung ương, thực ra Châu Ngọc cũng rất bận rộn. Chỉ một thời gian ngắn, cô đã được mời đi đóng MV, quay một số quảng cáo và đã có chút tiếng tăm. Các nhà chuyên môn đã từng nhận xét cô sinh ra là giành cho nghệ thuật với nét đẹp tài sắc vẹn toàn. Cô sống xa nhà, xa Thiên Minh, nhiều lúc nhớ cậu không tả xiết nhưng không thể làm gì được, chỉ biết nói chuyện và ngắm nhìn cậu qua chiếc điện thoại. Cô và cậu tay trong tay bước đi trên con đường đầy lá vàng rơi, chút gió thu se lạnh lại làm đôi tay nắm chặt hơn.

- Châu Ngọc, tương lai của em đang sáng lạn phía trước, sự nghiệp của em như bông hoa đang mùa nở rộ. Dù em có đi đâu, làm gì, bạn diễn của em là ai không quan trọng, nhưng xin em đừng quên, anh vẫn luôn ở đây, bên em, ủng hộ, dõi theo em đến hơi thở cuối cùng...

Châu Ngọc nhìn cậu, mắt ngân ngấn lệ. Hương man mác của mùa thu khiến lòng người cũng trở nên băng khuâng khó tả...

- Em yêu anh, mãi mãi là vậy...

Ngành giải trí khắc nghiệt nhiều thị phi lắm, cô biết rõ điều đó. Cô cũng biết rằng cô rất yêu anh, nhưng tương lai cô và anh sẽ phải cách xa

quá nhiều, thậm chí gặp mặt cũng phải dằn lòng mà coi như không quen biết, liệu lúc đó trái tim có nguội nhạt đi không?

Tiếng lá vàng xào xạc rơi, vốn xung quanh là một màu vàng úa héo tàn. Trái tim sợ có ngày phải chia xa, nên đôi mắt nhìn mọi vật cũng ảm đạm thê lương?

Lòng người...

Thật lo xa và khó đoán...

Tâm tư hai người dường như đang giao lại một chỗ, mọi âm thanh chẳng còn vang lên nữa...

Thiên Minh vòng tay ôm lấy cô, ghé vào tai cô, giọng thủ thủ ấm áp, mang bao xúc cảm khó nói thành lời: "Đừng rời xa anh..."

Nói rồi cậu hôn lên trán cô một cái hôn thật sâu, rồi nhẹ nhàng in lên đôi môi cô. Một nụ hôn có cả vị đắng và vị ngọt. Một nụ hôn của sự lo sợ và dự cảm không lành... Nụ hôn ấy chốc lát đã trở nên thật mạnh mẽ, mãnh liệt, đôi môi cậu cứ quăn lấy môi cô, làm cô tưởng như nghẹt thở...

Khoảnh khắc ấy, trái tim như bị xé ra hàng trăm mảnh, đầu óc quay cuồng chẳng còn biết gì nữa...

Thu... Giờ cô mới hiểu tại sao những chiếc lá kia lại úa tàn mà buồn bã buông mình xuống đất...

THEO ANH ĐI ĐẾN TẬN CÙNG THẾ GIỚI

Nguyệt Lưu Quang
www.dtv-ebook.com

Cuộc Đời Ai Biết Trước Đây?(2)

8 h tối.

- Mai Nhi, Mai Nhi, em đang làm gì thế?

- Em vừa từ siêu thị về.- Vừa nói cô vừa nhìn túi đồ ăn trên tay." Sao rồi ngày hôm nay thế nào?"

Anh cười hì hì:" Tốt lắm, tốt lắm. Mấy ông đối tác nể anh dễ sợ luôn..." Anh lại nói nhỏ:" He he, anh nghe thấy mấy ông ấy còn tấm tắc khen anh là thần đồng đó."

Cô bật cười:" Trời, vậy chẳng lẽ mấy ông lại bấu môi chê anh à?"

- Ai bảo em là như thế? Người yêu em là nhân tài ngàn năm mới gặp đó...

- Được rồi, được rồi. Bạn Tiểu Vũ nhà ta giỏi trong mọi lĩnh vực, đến ngủ ngày cũng giỏi nữa... Mà nè, anh đi về cẩn thận đó nhé...

- He he, yên tâm, yên tâm đi... Anh... Aaaa...

Rầm... Rầm... Âm thanh xé tai của sự va chạm mạnh, tiếng vỡ choang của cửa kính...qua chiếc điện thoại lọt vào tai cô...làm cô đau điếng lặng người đi...

Trong giây phút kinh hoàng, thảm cảnh 7 năm trước hiện lên trong trí não làm trái tim cô ngừng đập...

Cô rất sợ...

Chân cô mềm nhũn ra, cả người cô loạng choạng rồi ngã phịch xuống đất. Cô cất tiếng gọi thất thanh: "Tiểu Vũ, Tiểu Vũ, anh bị làm sao thế? Anh nghe em nói gì không? Sao anh không trả lời?"

Nước mắt lã chã tuôn rơi, cô gọi anh đến nát cả cổ họng mà vẫn không nghe tiếng đáp lại. Cô sợ hãi, và tuyệt vọng...

Phía Tây, bầu trời đêm đen ngòm đã đi đùng tiếng sấm. Nó vang lên rền rĩ đến chói tai với những tia chớp lóe sáng rạch ngang bầu trời đêm thăm thẳm...

Tuyết Xuân cứ đội lên đầu sự giận dữ khắc nghiệt của ông trời, trong đầu chỉ hiện lên hình ảnh của Thiên Vũ mà một mình đạp chiếc xe trên con đường từ Phong Vân đến nhà anh để tìm anh. Tiếng sấm cũng không át đi được tiếng tim đập thành thịch trong lồng ngực cô,

Dưới cơn mưa rào tầm tã, trước mắt là một cảnh tượng đã ám ảnh cô suốt bảy năm qua. Chiếc xe Ferrari 458 màu đỏ tươi bị dập nát phần đầu, bốn xung quanh cửa kính vỡ tan. Cô... dường như không thể tin vào mắt mình nữa...Lồng ngực như bị xé vụn, thần trí như điên loạn. Cô gào khóc thảm thiết gọi tên anh.

- Cô là người nhà của nạn nhân à? Mời theo chúng tôi. Anh ấy cần được đưa đến bệnh viện gấp.

Cô vội vã theo người bác sĩ ấy, leo lên xe cứu thương, ngồi cạnh anh. Cô nắm lấy tay anh, khóc nức nở.

Chiếc áo sơ mi trắng bảnh bao thường ngày anh vẫn mặc giờ nhuộm đầy máu tươi. Đầu anh chảy máu khá nhiều, các bác sĩ phải vắt và lăm mới cầm máu lại được. Hơi thở anh yếu tới nỗi vừa phải dùng bình oxi vừa phải hô hấp nhân tạo.

Cô hốt hoảng. Cô sợ hãi. Nước mắt lã chã rơi. Cô nắm lấy tay anh và gọi anh điên cuồng...

Cô theo sát anh, mắt không rời anh dù chỉ một giây. Tim cô run lên từng hồi dồn dập. Đau lắm.

- Người nhà nạn nhân hãy chờ ở ngoài!

Bốn xung quanh, màu trắng toát hiện ra lại càng làm cô sợ hãi. 7 năm trước, cô ngất lên ngất xuống tại đây. Bây giờ nỗi đau ấy lại hiện về làm người cô run lên lạnh toát. Cô tự nhắc mình không được nghĩ linh tinh. Nhưng...thực sự rất sợ. Trời mưa rất to, cô chỉ mặc một chiếc áo phong mỏng manh đã ướt sũng. Trời lạnh, căn phòng này lại càng lạnh lẽo hơn."
Thượng đế, xin người hãy giúp anh ấy qua khỏi cơn nguy kịch này."

Cô ngồi bó gối lại, co ro run rẩy mà chấp tay cầu nguyện cho anh.

Có tiếng bước chân vội vã từ đằng xa. Thì ra là Hàn lão gia, Đông Phương Nhật, Đông Phương Hải và Hà Vương nghe tin tức tốc chạy đến ngay.

- Sao rồi?- Hải sốt ruột hỏi.

Cô ngược mắt lên, ánh mắt vẫn đầy lo âu và sợ hãi.

- Tiểu Vũ...trong đó bao lâu rồi?

-Lâu lắm rồi...- Cô thất sắc, mặt trắng bệch và đờ đẫn.

Với cô lúc này, thời gian dài lê thê vô cùng tận. Mỗi tích tắc trôi qua là hi vọng của cả một sự sống.

Hàn lão gia chấp hai tay, nước mắt rưng rưng. Ông đi đi lại lại, đứng ngồi không yên.

Hà Vương vỗ vỗ vai cô, hết lời an ủi: "Không sao, Tiểu Vũ sẽ không sao đâu mà..." Cậu cũng một lòng hi vọng như thế, tuy trong lòng vẫn rất run sợ.

Đông Phương Nhật nắm chặt hai bàn tay, giận dữ nảy lửa, buông một câu chửi thề: "Thằng chó chết giẫm nào dám động đến Tiểu Vũ, tao thề sẽ băm mày ra làm trăm mảnh..."

7 Tiếng đồng hồ trôi qua. Tiếng tích tắc và nhịp tim con người như đang chạy đua với nhau...

Cánh cửa phòng phẫu thuật mở ra.

Cả 4 người sốt ruột chạy lại.

- Bác sĩ, sao rồi bác sĩ?

Khuôn mặt người bác sĩ này lấm tấm mồ hôi nhưng nụ cười lại rất rạng rỡ:

- Xin chúc mừng gia đình. Bệnh nhân đã qua khỏi cơn nguy kịch. Đây đúng là một kì tích, bệnh nhân hẳn là một người rất phi thường..."

Anh em nhà Đông Phương thở phào nhẹ nhõm. Tuyết Xuân sụt sịt quệt ngang hàng nước mắt, vỗ vỗ ngực, điều chỉnh lại nhịp thở. Hàn lão gia nghe thấy thế cũng bớt lo lắng đi mấy phần, nhưng lại căn dặn 4 người trong chùng Tiểu Vũ cẩn thận rồi vội vã đi ngay.

Ông phóng xe thẳng đến Thanh Long Bang. Chẳng cần kiêng nể, chẳng cần người báo cáo, ông giận dữ bước vào.

Thanh Long lão đại thản nhiên đặt ly rượu Volka xuống bàn rồi vỗ tay cười lớn.

- Ô hô, đợi mãi cuối cùng ông cũng đến! Sao rồi, thằng con trai của ông có may mắn sống sót không?

Tiếng cười yêu mị cùng giọng nói khó nghe của lão lại càng làm ông phát tiết:

- Tại sao ông lại làm vậy?- Hàn tổng tức giận quát lên.

Lão đại lại xua xua tay:

- Ôi dào, món quà nho nhỏ nhân ngày nhận chức ấy mà, chẳng qua đàn em tôi chúng nó lỡ tay... Chẹp chẹp, chắc...

- Câm cái miệng chó của ông lại!- Đến mức này thì ông thể chịu đựng được nữa.

Bốn xung quanh, đàn em của gã lão đại ấy rục rịch chân tay chuẩn bị xông lên. Lão ta đưa tay ra hiệu dừng lại.

- Chật chịt, nóng quá, nóng quá mà. Không trách được, ây da...

Lão ta bước xuống dưới, đang đi rất mực khoan thai:

- Người anh em, bây giờ ông có đứng đây cũng chẳng làm được gì. Chi bằng về xem con trai mình tỉnh chưa thì tốt hơn đấy...

Hàn lão gia vẫn giận dữ, rành rọt:

- Sẽ có ngày tôi vạch mặt ông ra!

Lão ta lại giả bộ sợ sệt:

- Ôi đừng làm thế... Mình từng là anh em tốt mà...

Nói xong cười ha ha một tiếng rất dài. Hàn lão gia cũng chẳng làm gì được, đành quay mặt đi về. Đi đến cửa ngoài đại sảnh, lão Thanh Long ấy đột nhiên kêu ông đứng lại. Bước chân ông dừng lại nhưng đầu vẫn không quay:" Một tên phản bội!"- Thanh Long lão đại nói.

Trên đường về, nghĩ lại ông thương con đến rỏ nước mắt:" Tiểu Vũ, con trai ngoan của ta, ta thật vô dụng, khiến con phải chịu khổ rồi... Ba nghĩ như vậy sẽ tốt cho con, nhưng không ngờ lại mang đến cho con vào đau đớn..."

THEO ANH ĐI ĐẾN TẬN CÙNG THẾ GIỚI

Nguyệt Lưu Quang
www.dtv-ebook.com

Ngoại Truyện 1: Đại Thiếu Gia Hà Vương.

Cuộc đời này, đối với Hà Vương quả thật là nhàn nhã.

Là người kế thừa duy nhất của tập đoàn Royal, từ lúc mới lọt lòng đã được chăm sóc bảo vệ nghiêm ngặt, một: không được ăn uống linh tinh(với định nghĩa linh tinh chính là những món ăn bình dân), hai: không được ra ngoài chơi, phải ở trong nhà, ba: tuyệt đối không được làm tổn hại đến cơ thể(tỉ dụ như mấy vết xước da chẳng hạn)..., bla bla, vô vàn những điều tận chín tầng mây, đầu đau đầu đầu khiến hãn muốn lộn óc. Uầy, bản đại gia đúng là người có nhiều tiền có khác, được người người chăm sóc hầu hạ đến tận mồm tận miệng. Cái đồng tiền ấy giúp hãn có quá nhiều thứ khủng: nếu muốn có siêu xe, chỉ cần nhâm nhi một tách trà là ngay lập tức một dàn siêu xe hạng hiếm xếp ngay chính trước nhà để chọn; nếu muốn ăn thì chỉ cần búng tay một cái là ngay lập tức một bàn ăn thịnh soạn được dọn lên, toàn là sơn hào hải vị... Ấy da, ông bố lắm tiền của hãn lo cho hãn tất tặn tặn từ A- Z, lo từ cái chân răng kẽ tóc, lo không thừa một chi tiết nào, lo đến nỗi lo luôn cho hãn một cô vợ.

Hà Vương ngồi vắt chân trên chiếc ghế bành, trên chiếc bàn nhỏ bên cạnh có một cuốn sách và một tách hồng trà thơm ngát còn nóng hổi.

Lão quản gia bước vào, sau khi chào hỏi xong bèn mon tiến lại gần.

- Thiếu gia, thiếu gia, thiếu gia đã biết tin gì chưa?

Hãn ta nhấp một ngụm trà, bình thản.

Thấy hần vẫn không có phản ứng gì, lão quản gia vẫn không nản lòng, hì hì nói tiếp:

- Thiếu gia, thiếu gia thấy lão gia nhà ta có tốt không? Thiếu gia có biết gì chưa, lão gia đã sắp xếp hôn nhân cho cậu rồi đấy. Theo tôi biết thì thiếu gia sẽ kết hôn với đại tiểu thư Long Phi Vân của tập đoàn Long Ánh. Ấy da, cô ấy là thiên kim tiểu thư, thông minh, xinh đẹp tuyệt sắc, rất rất xứng với thiếu gia ạ!!!

Hần bật cười khúc khích, mắt vẫn chăm chú vào cuốn sách đang đọc.

Lão quản gia có tâm bực, có khen ngợi cái cô Long Ánh Phi hay Long Vân gì gì đấy lên tận chín tầng mây hần cũng chẳng quan tâm. Có vợ rồi thì sao chứ? Việc cô cô làm, việc tôi tôi làm. Cô làm gì tôi mặc xác cô, cô cũng không có quyền cản trở cuộc đời trai thanh xuân tươi đẹp của tôi. Tình yêu là cái gì? Ấy da, xưa nay đã đọc biết bao cuốn sách, thấu hiểu biết bao cuốn truyện, hần ta thấy thật nực cười khi thế gian vô vàn anh hùng hảo hán vì tình mà bỏ cả giang sơn, rồi mấy cái mẫu chuyện vợ vãn mà bi thương ấy lại xuyên suốt đến hiện tại. Cuộc đời này, những kẻ vướng vào tình yêu đều là ngớ ngẩn, hừ, cả Tiểu Vũ cũng thế thôi. Cậu ta suốt ngày chỉ Mai Nhi của tớ, Tuyết Xuân xinh đẹp của tớ, có bao giờ còn biết đến Hà Vương này là bạn từ nhỏ của cậu ta nữa đâu?

Hần ta, cùng lắm cũng chỉ nhận thức được rằng, có vợ, chẳng qua cũng chỉ là có thêm một người ở trên giường đi ngủ; rồi trong hàng tá giấy tờ của bốn thiếu gia đây có thêm một tờ giấy là giấy đăng ký kết hôn, thế là hết.

Có lẽ hần chưa yêu bao giờ nên hần cảm thấy tình yêu là vô cùng hơi hợt, nhạt nhẽo, chẳng mang lại được màu sắc gì cho cuộc đời vốn đã đa dạng màu sắc của hần.

Tình yêu đối với hắn chỉ là một hạt cát rất nhỏ trong cái khoảng biển trời bao la mà hắn có, nói tóm lại, nó, là một thứ vô bổ.

Mà những thứ vô bổ...

Thì nên vứt đi.

- Bảo với ba tôi rằng, không cần gặp mặt gặp miếng gì cả, bao giờ cưới thì cưới.

Hắn trả lời rất bình thản, chẳng cần biết là lấy ai, liệu có hợp không, có chung sống được với nhau hay không? Mà gặp để làm gì, biết để là gì, hợp nhau để làm gì, không hợp thì cũng phải lấy, ván đã đóng thuyền, gạo đã thổi thành xôi, mọi chuyện ba hắn đã tính hết cả rồi.

Thế mà không ngờ rằng có một ngày, hắn lại phát điên lên vì một cô gái.

Một cô gái đã dạy cho hắn cách yêu thương.

Lần đầu gặp cô, hắn cứ ngỡ mình vừa gặp được thiên sứ.

Lần đầu gặp cô, hắn mới biết tình yêu đã làm cho hắn trở nên tâm thường đến mức nào, nhưng trái tim mà hắn giành cho người con gái ấy bỗng chốc trở nên vĩ đại.

Hôm đó hắn đến nhà cô em họ dự tiệc sinh nhật. Hắn vốn dĩ cũng chẳng ưa tiệc tùng gì mấy, nhất là mấy đứa bạn của em họ, hừ, phiền chết đi được, nhìn thấy hắn là quýnh lên, tìm mọi cách để lọt vào mắt xanh của hắn. Mà khổ nỗi, mắt của hắn có trống rỗng rộng thênh thang cũng tuyệt đối không để bất cứ một cô nào lọt vào. Thế nên, tiệc tùng chưa đâu vào đâu, hắn đã lén ra ngoài, thanh thoi đi dạo.

Ở dinh thự nhà cô em họ hần có vườn hoa thơ mộng đẹp nổi tiếng nhất thành phố này. Hội con nhà giàu nề phục nhất gia tộc họ Hà chính là vườn hoa rực rỡ khoe sắc bốn mùa này. Cô em hần yêu mến cho nó cái tên "Ngự hoa viên", rồi đi khắp nơi khoe rằng nhà nó có vườn hoa đẹp y như trong chuyện cổ tích, còn đẹp hơn cả vườn hoa dựng lên bằng kĩ xảo 3D trong mấy phim cổ trang, phim tiên hiệp nữa ấy.

Vườn hoa này đúng là nơi mà hần hài lòng nhất, thích nhất. Hoa rực rỡ khoe sắc ngát hương, nắng trải dài thành từng vệt, trời mây hoa lá như hoà quyện với nhau. Thi thoảng tiếng gió xào xạc thật khẽ, mơn trớn trên khuôn mặt đẹp như tạc tượng của hần.

Hần nhắm mắt lại, khoan khoái tận hưởng vẻ đẹp tinh hoa của trời đất.

Đâu đây vắng vắng vang lên tiếng đàn...

Là đàn tranh...

Tình...tình...tang...

Tiếng đàn vang lên, lay thức hần.

Gió vẫn nhẹ thổi, hoa vẫn đung đưa.

Tiếng đàn ấy...lại khiến hần phải rời ghế của mình.

Hần như bị một thứ ma lực nào hút lấy, tiến về nơi phát ra tiếng đàn.

Hần len qua một rừng sắc hoa, vòng qua một hồ nước trong veo xanh ngắt nền trời thu. Hần lại cứ thế đi tiếp, trước mắt có hai cây phong lá đỏ, là lối đi dẫn vào một ngôi nhà.

Không ngờ sau nhà em gái hần, cạnh vườn hoa nổi tiếng này vẫn có người sinh sống. Hần nghĩ, có lẽ là nhà của người chăm sóc vườn.

Đó là một ngôi nhà nhỏ xinh, đẹp đẽ dưới tán cây phong. Trước hiên nhà, một cô gái đang chăm chú gảy đàn.

Lông mày hăn dần ra, nhịp tim của hăn bỗng chốc không còn bình thường nữa.

Phút chốc, trong mắt hăn chỉ còn hình ảnh của cô.

Cô mặc một chiếc váy màu xanh, là màu thanh thiên, màu xanh trời thu. Sắc đỏ và vàng của tạo vật xung quanh như tôn lên vẻ đẹp trong veo, thanh thoát của cô. Hăn cứ ngỡ cô là một vị tiểu tiên nào đó ghé chơi chốn nhân gian trong cơn mơ ngủ của hăn. Hăn cố định thần lại, đó đúng là một cô gái bằng xương bằng thịt. Cô thanh tao, cao nhã. Cô đẹp đẽ, cô hoà mình vào thiên nhiên đất trời mà nổi bật làm người ta không muốn rời mắt.

Tiếng đàn của cô, vẻ đẹp của cô, thực sự khiến hăn không làm chủ được.

Nhưng hăn phải thật cố kìm nén, nếu bây giờ vội vã muốn ra làm quen thì mọi chuyện hỏng hết.

- Bắt quả tang đi rình trộm con gái nhà lành nhé!

Hăn giật thót mình, vội bac quay lại" suýt" một tiếng. Thì ra là co em họ của hăn, không thấy hăn đâu vội vã đi tìm.

- Đường đường là Hà thiếu gia, sao phải lén la lét lút thế?

Hăn không trả lời, mắt vẫn chăm chú vào cô gái thiên thần ấy.

- Em nói cho anh tên cô ấy nhé, nghe không đây?

- Gì?- Hăn quay phắt lại:" Nói!"

- Cô ấy họ Mỹ, tên chỉ có một chữ" Hà".

- Mỹ Hà à, Mỹ Hà...- Hà Vương lẩm bẩm.

Cô em họ thấy hần có vẻ như sắp điên rồi, kiểu này đúng là vì sắc đẹp của bà chị kia làm cho thần hồn điên đảo kia mà, nên" ây da" một tiếng, kéo hần ra ngoài.

- Em làm gì thế?- Hần gắt gỏng.

Nó thở dài một tiếng:" Anh sắp điên chưa? Tự dừng như người mất hồn thế?"

Hần mỉm cười một cái, mắt sáng lên:" Em quen cô ấy? Nói cho anh số điện thoại và mọi thông tin về cô ấy... Mau!"

Nó ngạc nhiên:" Anh... Trước kia coi con gái là hạt cát kia mà, có bao giờ nghiêm trọng như thế này đâu? Với lại, em nghe ba anh nói rằng, anh có hôn ước với Long tiểu thư kia mà?"

- Long gì? Long nào? Anh không biết. Cái hôn ước từ bao giờ? Anh không biết. Anh chỉ biết rằng, từ giờ trở đi, Mỹ Hà là cô gái duy nhất, đáng giá nhất của anh.

Cuộc đời hần đã hoàn toàn ngoặt về một hướng khác, cái hướng mà hần không bao giờ nghĩ đến.

Từ đó trở đi, hần phát điên vì Mỹ Hà, sớm tối bám theo cô khiến cô thấy thật phiền phức.

Không ngờ, bản đại gia đây cũng biết yêu rồi.

THEO ANH ĐI ĐẾN TẬN CÙNG THẾ GIỚI

Nguyệt Lưu Quang
www.dtv-ebook.com

Đổm Tàn

1 tháng sau...

- Tiểu Vũ, Tiểu Vũ... Sao anh còn chưa tỉnh dậy vậy? Anh có biết không, mấy ngày không có anh thật là nhàm chán. Anh mà không dậy, sẽ không có ai đưa em đi học, em sẽ đi nhờ người khác đó. Sắp đến Giáng Sinh rồi, anh mà không dậy, ai sẽ đưa em đi chơi, mua quà cho em? Mà nè, anh không biết đâu, anh đã ngủ một tháng rồi, lúc đó có bao nhiêu cuộc thi hoa hậu anh đều bỏ hết cả... Haizz, anh phải mau tỉnh dậy đó...

Tuyết Xuân cứ nhìn Tiểu Vũ, âu yếm vuốt ve khuôn mặt anh. Một tháng nay, khuôn mặt này vẫn như vậy, không cười cũng không hờn dỗi. Đôi mắt ấy vẫn nhắm nghiền mà không mở lấy một lần. Cô ước ao được nhìn thấy đôi mắt ấy- đôi mắt ấm áp ôn nhu nhìn cô, đôi mắt với nụ cười bừng sáng như ánh dương, chiếu rọi vào trái tim cô. Đêm đêm, khi cô đã chìm vào giấc ngủ, hình bóng anh lại hiện lên, tựa như vầng hào quang rạng rỡ chiếu soi...

Cô thực sự rất nhớ anh, rất lo cho anh. Bất giác cô thấy mặt mình có hai hàng nước nóng hổi chảy xuống. Cô lại khóc rồi...

Cô gục xuống tay anh mà khóc...nước nở...

Bỗng cô cảm thấy ngón tay anh động đậy. Cô sợ mình lại nhìn nhầm, cô quệt ngang hàng nước mắt, định thần nhìn lại lần nữa.

- Bác sĩ, bác sĩ!- Cô vội vã chạy ra ngoài.

Đúng là ngón tay anh đang động đậy! Anh tỉnh rồi, tỉnh rồi!!!

Một lát sau, cô trở lại phòng cùng mấy vị bác sĩ.

Anh ngồi trên giường trong bộ quần áo bệnh nhân và mái tóc hơi dài một chút. Đôi mắt lơ lơ của anh tìm kiếm khắp gian phòng. Phải, là anh đang kiểm tìm hình ảnh của cô.

- Mai Nhi... Em lại đây...

Một tháng chờ đợi mong mỏi suốt ngày đêm, cuối cùng cô cũng được nghe giọng nói của anh. Anh gọi cô thật khẽ, nhưng cái thanh âm trầm lắng ấm áp ấy lại khiến khoé mắt cô cay cay.

Từ ngày anh tỉnh dậy, cơ thể anh phục hồi đến không ngờ, lại thêm Mai Nhi sớm tối ở bên, tinh thần phấn chấn nên phục hồi rất nhanh.

Phòng bệnh bỗng trở nên vui vẻ hơn hẳn.

- Nè Mai Nhi, dạo này anh rất mệt, hay là tối nay em ngủ với anh nhé?

- Anh nói lú la lú lo từ nãy đến giờ chắc mệt lắm nhỉ?- Cô liếc mắt đầy nghi hoặc.

Dạo này cứ hễ tan trường là cô lại đến chỗ anh. Lại còn một đồng Email của câu lạc bộ nghiên cứu sinh học- công việc mà cô làm thêm để kiếm tiền sinh hoạt, vì ban ngày không có thời gian nên cô đành thức đêm để làm.

- Ấy da, anh đang được một nữ bác sĩ tương lai vô cùng xinh đẹp tài giỏi chăm sóc cho nè...

- Thôi khỏi nịnh đi anh ơi, điều này em thừa biết mà...

Ây da, chắc lâu lâu không được nói nên giờ nói bù đây mà. Nói lắm quá đi mất.

- À, quên mất! Mai nhi, hôm nay là ngày mấy rồi em nhỉ?

- Ngày 30/9 đó!

- Ôi trời ơi, Hoa hậu Thế giới Miss World của anh?-

Anh tròn mắt, mặt nhăn nhó, vò đầu bứt tóc vẻ tiếc rẻ:" Thế ai đạt vương miện thế?"

Cô phát tiết:" Em có xem đâu mà biết?"

Cứ thế, căn phòng lại rộn rã hẳn lên...

Hàng ngày, Hà Vương và anh em nhà Đông Phương cứ tới đây suốt. Cả Hàn lão gia cũng bỏ công bỏ việc tới chăm con. Duy chỉ có một người là cô không thấy, đó là Hàn phu nhân. Bà ta cũng hay thật, dù không có cảm tình gì thì cũng phải ghé qua một lát chứ. Ai dè đằng này lại không, con chồng mà, sống chết bà ta cũng chẳng màng.

Hai tuần sau, Tiểu Vũ dường như đã khỏe hẳn. Anh cần được kiểm tra trước khi xuất viện.

Tại phòng khám.

Ông bác sĩ già nhìn chăm chăm vào tập hồ sơ của Hàm Thiên Vũ, lật qua lật lại , đôi lông mày cứ dãn ra rồi lại nhăn vào.

Ông đặt tập hồ sơ xuống, bỏ cặp kính ra, bóp bóp mi tâm.

- Cậu có thấy cơ thể mình có gì khác thường không?

- Từ sau khi tỉnh lại thì không. Uhm...nhưng thưa bác sĩ, trước đây cháu thường cảm thấy tức ngực kèm theo tim mình rất đau.- Cậu trả lời.

Vị bác sĩ đó chăm chú nghe anh trả lời. Cơn đau ấy xuất hiện từ lúc anh ôn thi đại học, nhưng anh chỉ nghĩ rằng đó là do áp lực thi cử vì nó hết ngay khi kì thi kết thúc. Thế nhưng một thời gian sau nó trở lại, nhưng cơn đau hơn rất nhiều, và lại còn xuất hiện nhiều hơn.

Ông bác sĩ đó nói:

- Cậu hãy theo dõi cơ thể mình, có gì bất thường thì báo ngay cho tôi. Tôi là Trưởng khoa Trần Tùng Quang, sẵn sàng giúp đỡ cậu bất cứ lúc nào.

Anh vâng dạ rồi chào bác sĩ đi ra ngoài.

Về đến cửa phòng, anh mới sực nhớ ra rằng anh đã quên không hỏi bao giờ thì mình được xuất viện? Vậy thì không biết có kịp đưa Mai Nhi đi chơi Giáng Sinh không?

Anh quay lại phòng khám với tâm trạng hồ hởi.

Trong phòng, tiếng ông bác sĩ vang lên:

- Vâng, thưa viện trưởng, đó là căn bệnh hiếm thấy trong y học thế giới và hiện giờ vẫn chưa có phương pháp chữa trị. Trường hợp bệnh nhân là một cậu thanh niên 20 tuổi. Tên cậu ta là...

Tiểu Vũ đứng ngoài, thực là chỉ tình cờ nghe thấy, hoàn toàn không có ý nghe trộm. Anh cũng đã nghe thoang thoáng về căn bệnh này thì phải. Đúng rồi, Mai nhi đã từng nói với anh rằng đó là căn bệnh ăn mòn sự sống con người ta, triệu chứng rất bất thường, thậm chí không gây ra bất kì một đau đớn nào nhưng lại dẫn người bệnh đến cái chết một cách nhanh khủng khiếp. Anh nghĩ thầm, chắc chắn, người mắc bệnh đó thật đáng thương...

- Bệnh nhân đó 20 tuổi, tên...

...Hàn Thiên Vũ...

Ầm... Trong đầu anh vang chát lên một tiếng. Tất cả xung quanh anh như vỡ vụn, một trận sấm sét kinh hoàng khiến tất cả chỉ còn mong manh như làn khói. Bầu trời bỗng chốc vụt tắt, trước mắt chỉ còn lại một màu tối om...

Nhưng kìa, anh dường như vẫn đang cố tìm một tia sáng hiếm hoi để bầu vịu và vượt qua bóng tối đáng sợ ấy.

Phải chăng...là trùng hợp thôi...hay là nghe nhầm...

Ông bác sĩ già đặt chiếc điện thoại xuống, ngạc nhiên khi thấy Thiên Vũ đứng ngoài cửa.

- Cậu...

Thiên Vũ lắp bắp:

- Bác... Bác sĩ...vừa nói gì thế?- Anh hỏi, đôi mắt vô sắc.

- Cái này...

- Tôi đang hỏi ông kia mà?

- Uhm... Chúng tôi cần trao đổi với người nhà về tình trạng sức khỏe của cậu...

- Tôi muốn ông nói ngay cho tôi!

Đôi mắt anh thất thần, sợ hãi và âm âm giông tố.

Anh đứng im như phỗng, nín thở chờ đợi.

Lời ông bác sĩ phút chốc như con dao sắc cứa thẳng vào tinh thần anh...

Anh nắm chặt hai bàn tay, toàn thân run lẩy bẩy:

- Ông nói sao? Tôi bị căn bệnh mà y học không thể chữa khỏi ư? Là căn bệnh đó sao?

Anh cứ hỏi đi hỏi lại câu đó, hết như một đứa trẻ, lo lắng và sợ sệt. Cái ánh sáng hiem hoi mà anh hi vọng phút chốc đã biến mất chẳng còn lại gì, để lại anh trong bóng tối đáng sợ.

Căn bệnh đó...

Là một căn bệnh quái đản...

Khi nó đã biến mất mà một thời gian sau quay trở lại...tức là mầm bệnh đang phát triển rất nhanh ở giai đoạn giữa...

Nói như vậy...

Anh cũng chẳng sống được bao lâu nữa...

Anh cứ tưởng đây chỉ là một cơn ác mộng mà anh trải qua thôi, anh cố vực lại chút tinh thần cuối cùng còn sót lại, định thần nhìn tập hồ sơ bệnh án. Anh vẫn cố hỏi lại ông bác sĩ một câu nữa...

Nhưng trăm lần như một, câu trả lời vẫn như vậy...

THEO ANH ĐI ĐẾN TẬN CÙNG THẾ GIỚI

Nguyệt Lưu Quang
www.dtv-ebook.com

Thắp Đèn

- Tại...tại sao lại là tôi? Căn bệnh ấy...tại sao lại chọn tôi?

Thiên Vũ đan hai bàn tay vào nhau, đôi mắt lơ đãng, tuyệt vọng mất đi sức sống.

Ông bác sĩ nhìn anh bằng ánh mắt ái ngại và đầy thương cảm.

Mọi thứ xung quanh cứ thế mờ nhạt dần cho đến khi tắt hẳn. Ánh mắt anh lạnh lẽo, toàn thân cứ run lên bần bật, gương mặt thất thần lại pha chút sợ hãi. Đầu óc anh quay cuồng, choáng váng, trời đất như rung chuyển.

Anh đứng dậy với đôi chân mềm nhũn đã mất toàn bộ sức lực. Anh lao đảo vội vã chống tay vào cạnh bàn để không bị ngã...

- Tôi... Còn sống được bao lâu nữa?

Câu hỏi thoát ra từ một cậu thanh niên tuổi đời vừa tròn đôi mươi cũng khiến người bác sĩ không khỏi đau lòng.

Từng bước chân lao đảo chậm chậm bước qua từng dãy hành lang, Thiên Vũ đứng lặng trước cửa phòng mình.

Bên cửa sổ tràn ngập ánh nắng, bóng hình một người con gái với mái tóc ngắn ngang vai đang vui vẻ cắm hoa vào chiếc bình nhỏ. Cô vừa làm vừa mỉm cười vui vẻ, cái miệng nhỏ xinh khẽ ngân nga câu hát. Anh đứng

đó, nhìn cô mà lòng quặn đau. Người con gái ấy đã phải chịu nỗi đau mất cả gia đình từ khi mới mười ba tuổi...

Người con gái ấy...

Thật đáng thương.

Sẽ ra sao nếu một ngày kia, anh chết đi...

Và để cô lại một mình?

" Mày là một thằng tồi, mày đúng là một thằng tồi, Thiên Vũ ạ.

Một người con gái như bông hoa cần mày ấp ủ, chở che; có vậy thôi mà mày cũng không thể giữ lời hứa..."

Nước mắt anh giàn giụa, lăn chã tuôn rơi. Anh cắn chặt răng để không bật lên thành tiếng, vì vậy cái miệng trở nên méo xệch đi, hệt như một đứa trẻ.

Hình bóng của cô, Mai Tuyết Xuân, dưới ánh nắng ấy lại càng trở nên kiều diễm.

Cô quay lại, nhìn thấy anh, môi nở một nụ cười tươi tắn.

Anh không thể diễn tả nỗi trái tim mình đau đến thế nào, chỉ biết mọi thứ trong cơ thể cứ run lên bần bật với sự đau xót đánh thẳng lên óc.

Liệu anh có thể nhìn thấy nụ cười ấy bao lâu nữa?

Anh không dám đứng ở đó nữa. Anh sợ nếu đứng ở đó lâu, anh sẽ khóc mà không dừng lại được mất.

Anh, một mình đi đến nơi hoa viên của bệnh viện. Lòng anh thật trống trải, nhưng trong đầu thì chông chéo biết bao nhiêu ý nghĩ.

Mặt hồ nước trở màu đỏ loang lổ. Đó là màu của nền trời, cái màu của những vệt sáng cuối ngày, tuy ít mà le lói cả một vùng. Nền trời nhuộm đỏ ấy đã đưa cái ồn ào kia đi, đưa luôn cả những bộn bề về trong lòng anh.

Một cô gái đi cùng bạn trai, nắm lấy tay anh ta, chỉ về phía cuối chân trời, cười rạng rỡ: "Anh xem kìa, trời đẹp quá!"

Chẳng hiểu sao anh lại thấy bầu trời ấy cô đơn và sâu thẳm lắm vậy. Những vệt đỏ đỏ hồng hồng cứ quần lấy nhau tạo nên một cung sáng điệu kì như bức sơn mài cuối chân trời. Nhưng cái điệu kì ấy phải chăng mang một chút gì đó buồn man mác, dẫu sao cũng chẳng vui tươi gì khi những tia sáng lẻ loi cuối cùng của ngày ấy cũng vụt tắt.

Giữa khoảng không còn chút dư tàn cuối ngày ấy, tiếng sáo điều ngân nga, hết như tiếng gọi níu kéo trong vô vọng. Tiếng sáo cứ ngân mãi, ngân mãi mà ánh sáng cũng có dừng lại đâu, nó vẫn tắt dần, tắt dần, nhường chỗ cho màn đêm đầy thoi.

- Lại sắp hết ngày rồi, anh nhỉ?

Một giọng nói nhẹ nhàng trong trẻo mà rất đời quen thuộc vang lên. Đôi bàn tay mềm mại ấy ân cần khoác chiếc áo lên vai anh.

Thiên Vũ ngược mắt lên, bắt gặp ánh mắt dịu dàng của Tuyết Xuân.

- Sao thế? Anh lại đang suy nghĩ về việc gì à?

Anh kéo cô vào lòng, đôi tay nhẹ vuốt mái tóc mềm mượt ấy, mắt vẫn dõi theo từng tia sáng vụt tắt cuối chân trời:

- Ánh sáng tắt thật nhanh, hoàng hôn...cũng thật chóng tàn...

- Cơ mà em thấy nó cũng đẹp lắm chứ?- Cô mỉm cười, ánh mắt ôn nhu nhìn anh." Anh xem, chẳng phải trước khi tắt chúng đã cố hết sức để tỏa

sáng sao? Tuy chỉ là chút ánh sáng cuối ngày còn dư tàn nhưng chúng vẫn khiến người ta tiếc nuối còn gì?"

Thiên Vũ vẫn im lặng không nói gì.

Cô lại chỉ về phía chân trời, nơi có đàn nhạn bay vút từ đằng Tây, dừng cảm lao vào bóng tối để về tổ. Khi cả đàn đã bay đi, mãi một lúc sau, trên bầu trời tắt sáng mới thấy lẻ loi một chú chim đang vội vã bay về.

Cái ánh sáng nơi mặt trời ấy đã tắt hẳn.

Nhưng kìa...trước mặt Thiên Vũ hoàn toàn không phải là một màu đen tăm tối.

Mặt trăng từ từ nhô lên cao, dịu dàng và thanh khiết. Bốn xung quanh, những vì sao lấp lánh, rạng rỡ hết như một tấm thảm nhiệm màu.

Thành phố đã bắt đầu lên đèn. Ánh đèn lung linh ảo diệu nơi thành phố Cảng phồn hoa này làm anh cảm thấy như bừng sáng.

Anh chợt thấy trái tim mình rung lên với đôi mắt ánh lên một tia sáng.

Ánh sáng nơi cuộc sống này không bao giờ tắt. Khi ánh sáng mặt trời mất đi, lập tức sẽ có ánh trăng, sao và đèn điện thay thế. Con người cũng vậy thôi. Chính vì chúng ta không chấp nhận sống trong bóng tối nên mới có đèn và nến. Phải biết đứng lên từ bóng tối và tìm cách chống lại nó, thắp lên ánh sáng của cuộc đời mình.

Anh và cô ngồi tựa vào nhau, ngược mắt nhìn cái khoảng vũ trụ bao la lấp lánh nhiệm màu ấy mà tìm một dòng sông Ngân Hà- uốn lượn bất tận mà đưa những ước mơ về phương trời xa...

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Hắn Đến Trước Mưa Đông?!\(1\)](#)

[Hắn Đến Trước Mưa Đông!?\(2\)](#)

[Hắn Đến Trước Mưa Đông?!\(3\)](#)

[Mắt Biếc Gợn Sóng\(1\)](#)

[Mắt Biếc Gợn Sóng\(2\)](#)

[Hàn Thiên Vũ! Sao Cậu Nỡ.](#)

[Cậu Cũng Rất Cô Đơn Phải Không?](#)

[Tuổi Thơ Trong Đôi Mắt Cậu.](#)

[Your Name.](#)

[Hắn Là Thiên Tài À?\(1\)](#)

[Hắn Là Thiên Tài À?\(2\)](#)

[Hẹn Hò?](#)

[Định Mệnh](#)

[Thanh Xuân Của Chúng Ta](#)

[Ngược Xuôi Ngang Đọc, Hóa Ra Em Vẫn Ở Đây.](#)

[Sóng Gió Bắt Đầu](#)

[Cây Non Đã Đến Lúc Phải Chống Chọi Với Bão Đông](#)

[Ánh Sáng Le Lói Của Sự Thật](#)

[Mắt Mờ Màn Sương](#)

[Cuộc Đời Ai Biết Trước Đây?\(1\)](#)

[Cuộc Đời Ai Biết Trước Đây?\(2\)](#)

[Ngoại Truyện 1: Đại Thiểu Gia Hà Vương.](#)

[Đốm Tàn](#)

[Thắp Đèn](#)